

Кралското
семейство
на
КОРДИНА

НОРА РОБЪРТС

Диамантът
в короната

НОРА РОБЪРТС

ДИАМАНТЪТ В КОРОНАТА

Превод: Галина Курчатова

chitanka.info

Всяко малко момиченце мечтае да бъде принцеса. Но понякога една истинска принцеса може да мечтае да бъде обикновено момиче. Точно това се случва с принцеса Камила Макджий. А работата ѝ при Дилейни Кейн във Върмонт е прекрасно убежище от пресата. Още повече, че раздразнението ѝ към свадливия археолог постепенно се превръща в харесване, а накрая и в нещо повече... Дел никога не е имал нужда от някого и отначало приема присъствието на Камила с недоволно ръмжене. Ала скоро открива, че тя е запълнила една празнота, за която не е и подозирал, и вече не може да си представи живота без нея. Но какво крие Камила?

Тя бе принцеса. Родена, отгледана и най-грижливо възпитана като принцеса. Поведението ѝ беше безупречно, говорът ѝ — съвършен, обноските ѝ — изрядни. Образът, който създаваше, бе на младост, самоувереност и грация, всичко съчетано в прелестна и старателно отработена комбинация.

Знаеше, че това се очакваше от един член на кралското семейство на Кордина — поне на обществено място. Благотворителният прием във Вашингтон бе много обществено място. Затова Камила изпълняваше своите задължения, поздравяваше гостите, които хубаво си бяха платили за възможността да общуват с кралски особи.

Гледаше как майка ѝ, Нейна Светлост Габриела Кординска, се справя без никакво усилие с всичко това. Или поне майка ѝ създаваше впечатлението, че се справя без никакво усилие, макар че бе положила не по-малко старания за подготовката на събитието от дъщеря си.

Виждаше как баща ѝ, толкова красив и спокоен, и най-големият ѝ брат, който тази вечер бе нейният кавалер, непринудено се смесват с тълпата. Тълпа, която включваше политици, знаменитости и най-богатите хора.

Когато дойде моментът, Нейно Кралско Височество Камила Кординска зае мястото си за първата част от вечерното представление. Косите ѝ бяха подредени в сложна плитка, оставяща открита изящната ѝ шия, върху която светеха само изумрудите. Роклята ѝ бе елегантно черна, създадена да подчертае крехката ѝ фигура — фигура, която и тя, и нейната шивачка знаеха, че заплашва да стане направо мършава.

Апетитът ѝ не бе както преди време.

Изражението ѝ бе овладяно, държанието ѝ безукорно. Главоболието бушуваше като горски пожар зад очите ѝ.

Бе принцеса, ала освен това бе жена на ръба на издръжливостта си.

Камила ръкопляскаше. Усмиваше се. Смееше се.

Бе почти полунощ и вече бяха изминали осемнадесет часа от официалния ѝ работен ден, когато майка ѝ успя да размени две думи насаме с нея, като обви ръка около кръста ѝ и наклони глава към нея:

— Миличка, не изглеждаш добре. — Само едно остро майчино око би забелязало изтощението, а очите на Габриела наистина бяха остри.

— Просто съм малко уморена.

— Върви. Върни се в хотела. Недей да спориш — прошепна тя.
— Работиш много, прекалено много. Трябваше да настоявам да останеш за няколко седмици на село.

— Имаше толкова много неща, които трябваше да се свършат.

— И ти свърши достатъчно. Вече казах на Мериън да предупреди охраната и да се погрижи за колата ти. Ние с баща ти също до един час си тръгваме. — Габриела погледна през рамо и видя, че синът ѝ забавлява и се забавлява с една популярна американска певица. — Искаш ли Кристиан да дойде с теб?

— Не. — Умората ѝ си пролича от това, че тя не се и опита да спори. — На него му е приятно. А и без това е по-разумно да се измъкнем един по един. — И безшумно, надяваше се Камила.

— Американците те обичат, може би малко прекалено. — Габриела с усмивка целуна дъщеря си по бузата. — Върви, почини си. Ще говорим сутринта.

Но Камила не успя да се измъкне безшумно. Въпреки колата примамка, предпазните мерки на охраната и скучните обиколки из сградата, за да излезе през една странична врата, пресата я бе надушила.

Едва направи една крачка в нощта, и бе ослепена от светкавици. Виковете се стоварваха върху нея, отекваха в главата ѝ. Тя почувства движението, усети как безброй ръце я дърпат и докато телохранителите, притиснали я от двете страни, я вкарваха в чакащата лимузина, с ужас осъзна, че краката ѝ треперят.

Не можеше да вижда, не можеше да мисли, ала се мъчеше да запази самообладание по време на това паническо бягство.

Бе толкова ужасно горещо, толкова ужасно тясно. Сигурно затова ѝ стана лошо. Беше ѝ лошо, нямаше сили и се чувстваше глупаво уплашена. Не бе сигурна дали падна, дали я блъснаха вътре или просто се хвърли в колата.

Когато вратата се затръшна зад гърба ѝ и виковете останаха отвън като ревящо море зад преграда от стомана и стъкло, Камила потрепери и зъбите ѝ почти започнаха да тракат от студ под внезапно

облялата я ледена вълна от климатичната инсталация. Затвори очи.
Като през мъгла чу загрижения глас на един от телохранителите си:

— Добре ли сте, Ваше Височество?

— Да. Да, благодаря. Много съм добре.

Но знаеше, че не е.

ПЪРВА ГЛАВА

Каквото и да можеше да се каже и без съмнение щеше да се каже, това нямаше да бъде импулсивно решение. Нейно Кралско Височество Камила Кординска не бе импулсивна натура. Ала бе отчаяна.

Отчаянието, бе принудена да си признае, се бе надигало в нея от месеци. През тази гореща, лепкава, безкрайна юнска нощ то, въпреки всичките ѝ усилия да го отрече, бе достигнало до треска.

Побеснялото ято папаради, които ѝ се бяха нахвърлили, когато се опитваше да се измъкне от благотворителния прием онази вечер, бе капката, която преля.

Въпреки че охраната се опитваше да ги спре, докато тя успее да се вмъкне в лимузината си с някакви остатъци от достойнство, съзнанието ѝ пищеше: „Оставете ме да дишам! За бога, оставете ме на мира!“.

Сега, два часа по-късно, гневът, възбудата, нервите и чувството на безсилие продължаваха да не ѝ дават мира и Камила крачеше из разкошния апартамент високо над Вашингтон.

На по-малко от три часа на юг бе фермата, в която бе прекарала част от своето детство. На няколко хиляди километра през океана бе миниатюрната държава, в която бе прекарала останалата част. Животът ѝ бе разделен между тези два свята. Макар и двата да ги обичаше еднакво, се чудеше дали някога ще намери мястото си в който и да било от тях.

Бе време, крайно време да го намери някъде.

А за да направи това, трябваше първо да намери себе си. А как можеше да го стори, след като непрекъснато бе обкръжена? Нещо лошо, след като започваше да се чувства непрекъснато преследвана? Може би нещата щяха да са по-различни, ако не беше най-голямата от трите млади принцеси от новото поколение на Кордина. И, през последните няколко години, най-достъпната заради американския си баща и времето, прекарано в Щатите.

Но тя бе точно това и нещата не бяха по-различни. В момента ѝ се струваше, че цялото ѝ съществуване бе оковано в рамките на политиката, протокола и пресата. Изисквания, срещи, задължения.

Бе свършила работата си като съпредседател — заедно с майка си — на благотворителната вечеря в помощ на децата с увреждания. Камила вярваше в това, което правеше. Знаеше, че то бе нужно, важно. Ала трябваше ли цената да е толкова висока?

Седмици наред бе организирала това събитие, а удоволствието да види плодовете от работата си бе съсипано от смъртната умора.

А сега се нахвърляха върху нея. Всичките тези фотоапарати, всичките тези лица.

Дори близките ѝ, Господ да ги поживи, тези дни сякаш прекалено много я притискаха. Да се опитва да обясни чувствата си на личната си секретарка ѝ се струваше нелоялно, неблагодарно и невъзможно. Но тази секретарка бе освен това нейната най-отдавнашна и най-близка приятелка.

— Омръзнало ми е да виждам лицето си по кориците на списанията, да чета в тях за предполагаемите ми любовни връзки. Мериън, просто ми е омръзнало други хора да се опитват да ме определят.

— Кралската кръв, красотата и сексът продават списанията. Събери ги трите на едно място, и няма да можеш да насмогнеш с печатането. — Мериън Брийн бе практична жена и тонът ѝ го изразяваше. А тъй като освен това познаваше Камила от дете, тонът ѝ бе по-скоро развеселен, отколкото почтителен. — Знам, че тази вечер беше ужасно, и не те обвинявам, че си потресена. Ако открием как е изтекла информацията откъде излизаш...

— Вече е свършило. Какво значение има кой го е казал?

— Бяха като глутница вълци. Все пак, ти си принцесата на Кордина, страна, която поне за американците звучи приказно. Приличаш на майка си, което значи, че си потресаваща. И привличаш мъжете, както тоталната разпродажба привлича любителите на намаления. Журналистите, особено по-агресивните, от това си изкарват хляба.

— Родена съм с кралската кръв, както и с външния си вид. Колкото до мъжете... — Камила с едно махване с ръка отхвърли цялата

мъжка част от човечеството. — Никой от тях не е привлечен от мен, а от съчетанието, същото, което продава идиотските списания.

— Параграф двадесет и две. — Мериън си взе чепка грозде от огромната фруктиера, изпратена от управата на хотела. Макар и външно спокойна, тя бе разтревожена. Приятелката ѝ бе прекалено бледа. И изглеждаше отслабнала. Нищо страшно, което няколко дни във Вирджиния не биха излекували, каза си Мериън. Фермата бе не помалко безопасна от двореца в Кордина. Бащата на Камила се бе погрижил за това. — Знам, че е досадно да си обградена от телохранители и папараци всеки път, когато се появиш в обществото — продължи тя. — Ала какво ще направиш? Ще избягаш от къщи?

— Да.

Мериън се засмя и си взе още едно зърно грозде. После улови стоманения поглед в светлокафявите очи на Камила и го изпусна.

— Очевидно на благотворителната вечеря си пила прекалено много шампанско.

— Една чаша — уточни спокойно Камила. — И не я допих.

— Трябва да е била доста голяма чаша. Слушай, аз си отивам в стаята като едно добро момиче и те оставям да се наспиш, за да ти мине лошото настроение.

— От седмици мисля за това. — Фантазираше си за това, призна си Камила. Тази вечер щеше да го накара да се случи. — Имам нужда от твоята помощ, Мериън.

— Non, non, c'est impossible. C'est completement fou!

Мериън рядко преминаваше на френски. Тя бе американка до дъното на душата си. Родителите ѝ се бяха установили в Кордина, когато Мериън бе десетгодишна, и двете с Камила оттогава бяха станали първи приятелки. Дребна жена с все още вдигната за приема златистокестенява коса, когато изпадаше в паника, тя започваше да говори на езика на втората си родина. Очите ѝ, с топъл мек син цвят, се разшириха от тревога.

Познаваше това изражение на приятелката си. И се страхуваше от него.

— Не е нито невъзможно, нито ненормално — отвърна спокойно Камила. — Възможно е и е нормално. Трябва ми време, няколко седмици. И ще си ги взема. Като Камила Макджий, не като Камила Кординска. Живяла съм с тази титла почти без почивка, откакто дядо...

— Замълча. Още я болеше. От смъртта му бяха изминали почти четири години, а тя още скърбеше за него. Овладея се и продължи: — Той беше нашата опора. Въпреки че до голяма степен беше предал ръководството на сина си, на чичо Алекс, дядо още управляваше. След смъртта му семейството трябваше да полага повече усилия, да се стегне. Не бих и искала да е другояче. С удоволствие бих дала повече по официалната част.

— Но? — Мериън се предаде и седна на облегалката на дивана.

— Трябва да избягам от преследването. Така се чувствам. Преследвана. — Камила притисна ръка към сърцето си. — Не мога да изляза на улицата, без фотографите да ме погнат. Губя себе си в това. Вече не знам коя съм аз. Случва се, напоследък много често, да не се чувствам като себе си.

— Трябва ти почивка. Трябва за малко да спреш.

— Да, ала не е само това. По-сложно е. Мериън, аз не знам какво искам за себе си. Виж Адриен — продължи тя. Адриен бе по-малката ѝ сестра. — На двадесет и една години и вече омъжена. Видя Филип, когато беше шестгодишна, и край. Тя знаеше какво иска — да се омъжи за него, да му роди хубави бебета и да ги отгледат в Кордина. Братята ми са като двете половини на баща ни. Единият фермер, другият специалист по охраната. Аз нямам посока, Мериън. Нищо не умея.

— Това не е вярно. В училище беше блестяща. Когато попаднеш на нещо, което ти е интересно, умът ти е като компютър. Организиращ невероятни приеми и работиш неуморно за каузи, които си струват.

— Задължения — въздъхна Камила. — В тях нямам равна на себе си. А за удоволствие? Мога да свиря на пиано, малко да пея. Малко рисуване, малко фехтовка. Къде е моята страст? — Сплете ръце пред гърдите си. — Ще я открия... Или поне ще прекарам няколко седмици без телохранители, без протокол, без проклетата преса, докато се опитвам да я открия. Ако не се измъкна от пресата — довърши тихо, — се боя, много се боя, че направо ще се разпадна на парчета.

— Поговори с родителите си, Кам. Те ще те разберат.

— Мама би ме разбрала. За татко не съм сигурна. — Но се усмихна. — Адриен е омъжена от три години, а той още не може да преживее, че е изгубил малкото си момиченце. А мама... Тя е била на моята възраст, когато се омъжила. Още един човек, който е знаел какво

иска. Ала преди това... — Камила поклати глава и отново започна да крачи из стаята. — Отвлечането, опитите за убийство срещу семейството. Всичко това ще остане като бегло споменавани факти в учебниците по история, но за нас още е съвсем реално и непосредствено. Не мога да обвинявам родителите си, че се опитват да пазят децата си. Аз бих правила същото. Ала вече не съм дете и имам нужда... да направя нещо сама.

— Значи, ваканция.

— Не, бягство. — Приблѝжи се към Мериън и хвана ръцете ѝ. — Ти си взела кола под наем.

— Да, трябваше да... О, Камила!

— Дай ми ключовете. Можеш да се обадиш в агенцията и да съобщиш, че ще я върнеш по-късно.

— Не можеш да излезеш от Вашингтон.

— Аз съм много добър шофьор.

— Само си помисли! Ако изчезнеш, близките ти ще се побъркат. Пресата също.

— Никога не бих допуснала близките ми да се безпокоят. Още утре сутринта ще се обадя по телефона на родителите си. А на пресата ще бъде съобщено, че съм си взела ваканция и съм заминала в неназована посока. Ти уж случайно ще споменеш нещо за Европа, така че едва ли ще ме търсят в Щатите.

— Трябва ли да подчертая, че онова, което е предизвикало тази лудост, е раздразнението ти, че лицето ти непрекъснато украсява списанията? — Мериън взе едно списание от малката масичка и го вдигна. — Ти имаш едно от най-известните лица в света, Кам. Ти си нестандартна.

— Ще стана стандартна. — Макар да знаеше, че бе глупаво, сърцето на Камила се сви, когато се приближи към бюрото, отвори чекмеджето и извади една ножица. — Принцеса Камила. — Подхвана дългите си до кръста коси и затаи дъх. — Това ли трябва, за да изглеждам съвсем различно?

По лицето на Мериън се изписа ужас, толкова огромен, че би се сторил на Камила комичен, ако не отекуваше в собственото ѝ съзнание.

— Не говориш сериозно! Камила, ти не можеш просто... просто да си отрежеш косата. Хубавата ти коса.

— Права си. — Камила ѝ протегна ножицата. — Ти го направи.

— Аз? О, не. В никакъв случай. — Мериън бързо скри ръце зад гърба си. — Знаеш ли какво ще направим сега? Ще седнем, ще изпием по една хубава чаша вино и ще чакаме лудостта да премине. Утре ще се чувстваш по-добре.

Камила точно от това се страхуваше. Страхуваше се, че ще ѝ мине и ще продължи по същия начин. Ще си изпълнява задълженията, ще си върши работата, ще се върне към светлината на прожекторите и към безспорно удобния си живот. И към непоносимото бягство от медиите.

Ако не направеше нещо, каквото и да било, сега, щеше ли да го направи изобщо някога? Или, както предсказваха медиите, щеше да се омъжи за някой от онези лъскави мъже, които се смятаха за подходящи като за жена с нейното положение и ранг, и просто... да продължи.

Тя стисна зъби и вдигна глава с жест, от който приятелката ѝ ахна. После хвана един дълъг кичур коса и го отрязва.

— О, боже! — Мериън безсилно се отпусна на един стол. — О, Камила...

— Това е само коса. — Но ръката ѝ малко трепереше. Косата ѝ дотолкова се бе превърнала в част от образа ѝ, от живота ѝ, че едно рязване бе като да си отреже ръката.

Вгледа се в дългия златисточервеникав кичур, който висеше между пръстите ѝ. — Отивам в банята да довърша. Ще имам нужда от помощ за отзад.

Накрая Мериън все пак ѝ помогна, като истинска приятелка. Когато свършиха, подът бе покрит с кичури и представата, която имаше Камила за себе си с дълга развяваща се коса, трябваше да бъде напълно променена. Щрак тук, щрак там. Чаша вино за кураж. Още едно клъцване за подравняване. И накрая се озова с момчешки къса прическа с дълъг бретон за компенсация.

— Много е... ами, различно — успя да каже Камила.

— Ще се разплача.

— Няма. — Нито, закле се Камила, самата тя. — Трябва да се преоблека и да си събера багажа. Вече закъснявам.

Опакова най-необходимите според нея вещи и бе едновременно изненадана и малко засрамена, че те напълниха до пръскане един

куфар и една огромна торба. Облече се с джинси, ботуши, пуловер и върху всичко това дълго черно палто.

Замисли се дали да не си сложи слънчеви очила и широкопола шапка, ала реши, че така би изглеждала като маскирана и не би останала незабелязана.

— Как ти се струвам?

— Не приличаш на себе си. — Мериън я обиколи два пъти и поклати глава. Късата коса я променяше до неузнаваемост и, за изненада на Мериън, промяната бе доста интригуваща. От това златистокафявите очи на Камила изглеждаха по-големи и някак по-беззащитни. Бретонът скриваше царственото чело и придаваше помладежко излъчване. Без грим лицето ѝ бе свежо, може би малко побледо, отколкото би трябвало да бъде. Високите скули изпъкваха, а устните изглеждаха по-пълни. Вместо студена, надменна и елегантна, Камила изглеждаше млада, безгрижна и съвсем мъничко безразсъдна. — Съвсем не приличаш на себе си — повтори Мериън. — Аз бих те познала, но не от пръв поглед и би ми отнело известно време.

— Добре. — Камила погледна часовника си. — Ако тръгна веднага, до сутринта ще съм стигнала достатъчно далеч.

— Камила, къде отиваш?

— Където и да е. — Тя хвана приятелката си за раменете и я целуна по двете бузи. — Не се безпокой за мен. Ще се обаждам, обещавам. Дори и една принцеса има право на някое малко приключение. — Устните ѝ се извиха в усмивка. — Може би особено една принцеса. Обещай, че няма да казваш нищо преди осем сутринта, а след това само на роднините ми.

— Това не ми харесва, ала обещавам.

— Благодаря. — Камила праметна през рамо торбата и се запъти към куфара.

— Чакай. Недей да вървиш така.

— Как?

— Като принцеса. Прегърби се малко, малко разлюлей бедра. Движи се като момиче, Кам, не се плъзгай.

— О... — Тя намести торбата и опита. — Така ли?

— По-добре е. — Мериън замислено допря пръст до устните си. — Опитай се да не си като гълтнала бастун.

Камила се поупражни да се движи по-свободно и по-непринудено.

— Ще тренирам — обеща тя. — Но сега трябва да вървя. Ще ти се обадя сутринта.

Мериън се втурна след нея.

— Боже мой! Внимавай. Не говори с непознати. Заклучвай вратата на колата. Хм... Имаш ли пари, в теб ли е мобилният ти телефон? Имаш ли...

— Не се безпокой. — Камила се обърна на вратата и се усмихна лъчезарно. — Имам всичко, което ми трябва. Довиждане.

Ала когато вратата се затвори зад гърба ѝ, Мериън започна да кърши ръце.

— На добър час, скъпа приятелко.

Десет дни по-късно Камила пееше заедно с радиото. Тя обичаше американската музика. Обичаше да пътува. Обичаше да прави точно каквото иска и точно където иска. Не че всичко започна гладко. Знаеше много добре, че родителите ѝ се тревожат.

Особено баща ѝ. В него бе останало твърде много от полицаия, така че той не можеше да не си представя всички възможни опасности и беди, които можеха да сполетят сама млада жена. Особено когато тази млада жена бе дъщеря му.

Бе настоял тя да се обажда всеки ден. Камила твърдо настоя на едно обаждане седмично. А майка ѝ — която, както винаги, балансираше нещата — се спазари компромисно за веднъж на три дни.

Толкова много ги обичаше. Обичаше това, което бяха за нея, което бяха един за друг. Кое то бяха за света. Но бе прекалено да живее живота си, като постоянно се съобразява с това. А и те, бе сигурна, биха се ужасили, че тя се чувстваше толкова задължена да живее, съобразявайки се с нещо друго или с някой друг, освен със себе си.

Имаше и по-практични проблеми. Когато за пръв път отиде в мотел — и само какво преживяване бе това — осъзна, че не можеше да рискува да използва кредитна карта. Ако някой достатъчно умен служител се замислеше над името Камила Макджий и разбереше коя бе тя, едно позвъняване в местните вестници щеше, както би се изразил брат ѝ Дориан, да я попилее.

Като резултат парите ѝ в брой бързо се стопяваха. Само гордостта, инатът и раздразнението от своята непредвидливост я спираха да помоли родителите си да ѝ изпратят средства, с които да продължи пътешествието си.

А и това, в края на краищата, би провалило една от целите ѝ — няколко безценни седмици на пълна независимост.

Чудеше се как се залагат вещи. Часовникът ѝ струваше няколко хиляди долара. Това би било повече от достатъчно, за да преживее. Може би при следващото си спиране щеше да проучи въпроса.

Ала в момента бе прекрасно просто да кара. Пое на север и на изток от Вашингтон и разглеждаше части от Западна Вирджиния и Пенсилвания.

Ядеше в ресторанти на самообслужване, спеше в неудобни мотелски легла. Разхождаше се по улиците на малки и големи градове, блъскаха я тълпи. А веднъж, когато спря да си купи нещо безалкохолно, един продавач не ѝ обърна внимание и Камила му се накара.

Бе чудесно.

Никой, абсолютно никой не я снимаше.

Когато се разхождаше из един малък парк в щата Ню Йорк, видя двама възрастни мъже, които играеха шах. Спря да ги погледа и се захласна в разговора им за световната политика. Бе очарователно и приятно.

Обичаше да гледа как лятото разцъфва в Ню Ингленд. Бе толкова различно от родните ѝ Кордина и Вирджиния. Бе толкова... толкова освобождаващо просто да обикаля там, където никой не я познаваше, където никой не очакваше нищо от нея, където никой не я хващаше на мушката на обектива на фотоапарата.

Усети се, че прави нещо, което досега бе правила само с роднините си и с най-близките си приятели. Отпускаше се и си почиваше.

Всяка вечер за свое собствено удоволствие изброяваше в дневник събитията и впечатленията си от деня.

„Много съм уморена, но приятно уморена“, бе последното, което написа.

„Утре отивам във Върмонт. Оттам трябва да реша дали ще продължа на изток до крайбрежието, или ще направя завои. Америка е толкова голяма. Нито книгите, нито уроците, нито пътуванията със семейството или по служба не са ми показали размерите, разнообразието, изключителната красота на самата страна и нейните хора.

Аз съм половин американка и винаги съм се гордяла с тази част от произхода си. Странно, ала колкото повече съм тук сама, толкова повече се чувствам чужденка. Разбирам, че съм пренебрегвала тази част от своята кръв.

Но вече няма.

Сега съм в малък крайпътен мотел, в планината Адирондак. Много е красива. Не мога да кажа същото за моята стая. Тя е чиста, ала много тясна. Удобствата стигат до сапунче с размер на четвърт долар и две кърпи, грапави като шкурка. Но ако ми се допие нещо безалкохолно, точно пред вратата ми има автомат.

С удоволствие бих изпила чаша хубаво вино, обаче в момента нямам пари за такъв лукс.

Сутринта се обадох вкъщи. Мама и татко са във Вирджиния във фермата, Кристиян и Дориан са с тях. Липсват ми, както и спокойствието и надеждността, които олицетворяват. Ала съм толкова щастлива, че откривам коя съм и че мога да бъда сама.

Вярвам, че съм доста самостоятелна и по-смела, отколкото очаквах. Имам набито око за подробностите и отлично чувство за ориентация. И се чувствам в собствената си компания по-спокойна, отколкото предполагах, че бих могла да бъда.

Нямам представа какво може да означава всичко това в общата схема, но е толкова добре да го знам.

Може би, ако на пазара на труда престанат да се търсят принцеси, ще мога да си намеря работа като екскурзовод.“

Обожаваше Върмонт. Обичаше високите зелени планини, многото езера, лъкатушещите реки. Вместо да тръгне към Мейн или да се отправи на запад, обратно в щата Ню Йорк, започна да скита из щата. Отклони се от магистралата и пое по шосетата през подредените градчета на Ню Ингленд, през гори и полета.

Забрави, че щеше да се опитва да си продаде часовника и отложи търсенето на мотел. Бе отворила прозореца на колата, за да нахлува топлият летен въздух, бе надула радиото и дъвчеше пържените картофи от кутията в скута си, която бе взела от една закусвалня. Не се разтревожи, когато небето започна да се покрива с облаци. Това придаваше такъв интересен цвят на дърветата, извисяващи се от двете страни на пътя, а въздухът, който развяваше косите ѝ, леко миришеше на електричество.

Нямаше нищо против, когато дъждът започна да пръска по предното стъкло, макар това да означаваше или да вдигне прозореца, или да се намокри до кости. А когато една светкавица разсече небето, гледката ѝ хареса.

Ала когато дъждът започна шиба колата, вятърът да вие, а светкавиците в небето станаха ослепителни, реши, че е време да се върне на магистралата и да потърси подслон.

Десет минути по-късно вече се проклинаше, докато се мъчеше да види пътя през плътната пелена на дъжда, която чистачките напразно се опитваха да разтворят.

Сама си беше виновна, помисли мрачно. Навлизаше все по-навътре в бурята, вместо да се измъква от нея. И се страхуваше, че в тъмнината и в проливния дъжд може да пропусне — ако още не бе пропуснала — своя завой.

Не виждаше нищо, освен блестящия черен асфалт, пронизван от собствените ѝ фарове, и стената от дървета от двете страни на пътя. Разнесе се гръм и вятърът разклати колата под нея.

Помисли си дали да не спре и да почака, докато отмине бурята. Но инатът, с който един от братята ѝ обичаше да се подиграва, я накара да продължи. Още само два километра, каза си тя. Щеше да се върне на основния път. Там щеше да намери мотел и отвътре, в безопасност и на сухо, да се наслаждава на дъжда.

Нещо изскочи между дърветата и се хвърли пред колата. Камила имаше една секунда да види очите на елена, блестящи в светлината на

фаровете, и още една, за да завърти рязко кормилото.

Колата поднесе, завъртя се в пълен кръг по мокрия хлъзгав път и със зловещо стържене на метал се спря в канавката.

През следващите няколко минути не се чуваше никакъв звук, освен барабаненето на дъжда и собственото ѝ накъсано дишане. После една светкавица я извади от вцепенението.

Тя пое бавно въздух и издиша. Обикновено когато го направеше три пъти, се успокояваше. Ала сега третото издишване прозвуча като ругатня. Камила удари по кормилото, стисна зъби и включи на задна.

Когато натисна газта, колелата се завъртяха и пропаднаха още по-дълбоко. Тя се опита да разклати колата — напред, назад, напред, назад. За всеки сантиметър, който печелеше, губеше по два.

Предаде се и, като сипеше клетви по свой адрес, се измъкна в проливния дъжд да огледа положението.

Не виждаше никакви поражения, освен одрасканата броня. Но беше тъмно. Още по-тъмно, забеляза Камила, защото и единият от фаровете бе счупен. Колата не само бе наполовина на пътя, наполовина извън него, а и предните колела бяха затънали в калта.

Вече мокра и трепереща, седна отново в колата и измъкна мобилния си телефон. Трябваше да повика пътна помощ, а нямаше представа как се прави това. Ала се надяваше операторът да успее да я свърже.

Включи телефона и се взря в екрана. „Няма връзка.“

Идеално, помисли с отвращение. Просто идеално. Карам си на края на света, защото дърветата са красиви, свиркам си, докато попадна в гадна лятна буря и някакъв идиотски елен ме изхвърля в канавката на място, където дори няма обхват.

Изглежда следващата част от нейното приключение щеше да бъде да прекара нощта в колата, мокра до кости.

След десет минути ѝ стана толкова студено, че излезе под дъжда да извади куфара си от багажника.

Следващото преживяване — да се преоблече със сухи дрехи в кола край пътя.

Докато измъкваше куфара, мярна през дъжда бледата светлина на фарове. Без да се колебае, се втурна отново към колата и три пъти натисна клаксона. Подхлъзна се, едва не се плъосна по очи в калта, изкатери се с мъка на пътя и трескаво започна да размахва ръце.

Никоя бяла лимузина не ѝ бе изглеждала толкова великолепна, колкото очукания камион, който с грохот спря до нея. Никой рицар в блестяща броня не ѝ бе изглеждал толкова героичен, колкото тъмният силует, който смъкна прозореца и се вгледа в нея.

В полумрака под проливния дъжд не можеше да види цвета на очите му, нито да добие дори бегла представа за възрастта му. Само видя смътно формата на лицето му и разрошената му коса.

— Закъсах — започна тя.

— Без майтап? — Сега вече видя и очите му под смръщените тъмни вежди — зелени като стъкло и силно раздразнени. Те преминаха през нея, сякаш бе дребно неудобство — факт, от който Камила се наежи, въпреки че се мъчеше да изпитва благодарност — и се насочиха към колата ѝ. — В такава буря е трябвало да спрете на банкетата — надвика той вятъра, — а не да излизате от него.

— Много полезен съвет. — Тонът ѝ стана леденостуден и ужасно любезен — умение, заради което братята ѝ я наричаха позъорка. Очите му се върнаха към нея и в тях проблесна нещо, което можеше да е хумор. Или гняв. — Бих ви била много благодарна, ако ми помогнете да я върна обратно на пътя.

— Сигурен съм. — Гласът му бе дълбок, груб и малко уморен. — Обаче ме е страх, че нямате късмет. Забравил съм си суперменския костюм...

Тя го изгледа. Вече виждаше, че непознатият има дълго лице, ъгловато и може би с тридневна брада. Устните му бяха твърди и строго стиснати. С професионална строгост, помисли Камила. Сякаш всеки момент биха могли да изнесат една лекция.

Едва ли бе в настроение да я изслуша.

Мъчеше се да не трепери от студ, мъчеше се да запази достойнство.

— Трябва да има нещо, което да може да се направи.

— Да. — Въздишката му показваше, че това не го прави особено щастлив. — Качвайте се. Ще отидем у нас и ще се обадим на пътна помощ да дойдат да ви издърпат.

В неговата кола? С него?

„Не говори с непознати.“

Предупреждението на Мериън прозвуча в главата ѝ. Разбира се, през последната седмица и половина поне десет пъти го бе забравяла.

Но да влезе в колата на непознат на безлюдно шосе?

И все пак, ако бе имал намерение да ѝ стори нещо лошо, нямаше нужда да я кара да се качва в колата му. Можеше просто да излезе, да я удари по главата и да прави каквото иска с нея.

Затова, изправена пред избора между часовете, които трябваше да прекара в неподвижната си кола, и риска да тръгне с него и да намери сухо местенце и, ако е рекъл господ, горещо кафе, тя кимна.

— Куфарите ми са в багажника.

— Хубаво. Идете да си ги вземете.

Камила премигна, ала той просто продължаваше да ѝ се мръщи и тя стисна зъби.

Сияен рицар, как ли пък не. Камила вбесена тръгна през дъжда да вземе багажа си. Този човек бе груб, отвратителен, невъзпитан селяндур.

Обаче ако имаше телефон и кафеварка, можеше и да му го прости.

Замъкна куфарите на задната седалка и седна до него.

Едва тогава видя, че дясната му ръка бе привързана към тялото. Веднага я заля чувство на вина.

Естествено, че не можеше да ѝ помогне нито за колата, нито за куфарите, след като бе ранен. И вероятно изглеждаше невъзпитан, защото го болеше. Като извинение за това, което бе помислила за него, му се усмихна лъчезарно:

— Много ви благодаря, че ми помогнахте. Страхувах се, че ще трябва да прекарам нощта в колата, мокра до кости.

— Нямаше да сте мокра до кости, ако си бяхте стояли в колата.

Искаше ѝ се да изсъска нещо през зъби, ала само преглътна. Дипломатичността, макар и когато не бе заслужена, бе част от нейното възпитание.

— Прав сте. И въпреки това съм ви благодарна, че спряхте, господин...

— Кейн. Дилейни Кейн.

— Приятно ми е, господин Кейн. — Тя прокара ръце през мократа си коса. — Аз съм Камила... — Замълча за миг и се поколеба, когато се усети, че бе на път да каже Макджий. Случката я бе разтърсила повече, отколкото бе предполагала. — Брийн — завърши

тя, като назова фамилното име на Мериън. — Къде си ударихте ръката?

— Вижте, хайде да зарежем тези приказки. — Той караше с една ръка през развилнялата се буря, а на тази жена ѝ се плямпаше. Чудничко. — И двамата искаме просто да се измъкнем от дъжда и да уредим да продължите закъдето и да сте тръгнали.

Невъзпитан грубиян, помисли Камила.

— Добре. — Обърна глава и се загледа през страничния прозорец.

Едно предимство — този човек почти не я бе погледнал. Нямаше нужда да се притеснява, че я бе познал.

ВТОРА ГЛАВА

Разбира се, че я бе погледнал.

Може да беше тъмно, тя може да беше мокра и вбесена. Ала такава красота се виждаше под всякакви прегради.

Бе видял една висока, стройна, мокра до кости млада жена, чиито риза и джинси прилепваха към всяка извивка на тялото. Бе видял бяло овално лице, върху което се открояваха златисти очи и широки подвижни устни, обрамчено от прилепнала от дъжда коса с цвят на тъмен огън.

Бе чул глас, който му напомняше едновременно и за Юга, и за Франция. Изискана, обработена комбинация, издаваща хайлайф.

Бе забелязал лекото колебание, когато си казваше името, и бе разбрал, че го бе излъгала. Просто пет пари не даваше за това, а и за всичко останало.

Тя за момента не бе нищо друго, освен досада. Той искаше да си отиде у дома. Да бъде сам. Да глътне някакво лекарство, което да облекчи пулсирането в рамото и ребрата му. Влагата и дъждът го убиваха.

Имаше си работа, по дяволите, а вероятно непознатата щеше да убие цял час от вечерта му.

Отгоре на всичкото, на нея наистина ѝ се искаше да си бъбри с него. Защо хората непрекъснато имаха нуждата да чуват гласове? Най-вече своите собствени.

Единственото предимство от това, че трябваше да прекрати разкопките във Флорида и да се възстановява у дома бе, че щеше да си бъде у дома. Сам. Никакви аматьори, които да му се мотаят в краката, никакви студенти, които да го замерват с въпроси, никакви журналисти, които да се мъчат да измъкнат от него интервю.

Разбира се, недостатъкът бе, че не си беше представял колко проблематично щеше да е да се опитва да се оправи с една ръка с документите, с каталозите, с всичко.

Но успяваше... Почти...

Щеше да отнеме само около час, напомни си Дел. Не можеше да остави жената, заседнала край пътя, в разгара на бурята. Добре де, бе мислил върху това — ала не повече от две секунди. Най-много една минута.

Бе се унесъл и не я забеляза кога се размърда на седалката до него. Но я забеляза как намусено се пресегна да включи отоплението.

Само изръмжа раздражено и продължи да кара.

Грубиян, помисли Камила. В съзнанието ѝ Дилейни Кейн бързо се спускаше по стълбата на еволюцията. Когато зави по тясната наводнена неравна алея, върху която колата заподскача, тя реши, че той едва ли заслужаваше да бъде определен като бозайник. Замръзнала, нещастна и бясна, Камила се опита да схване формата на постройката отпред. Бе сгушена между дърветата и приличаше на нещо като колиба. Вероятно бе от дърво, във всички случаи бе тъмна. Докато Дел провираше камиона през калната пътека към задната част на сградата, мярна обраснала поляна и пропаднала веранда.

Там светеше една гола жълта електрическа крушка.

— Тук ли... живеете?

— Понякога. — Той отвори вратата. — Вземете каквото ви трябва, другото го оставете. — Запъти се през дъжда към задната врата.

Тъй като най-много от всичко трябваше да се преоблече със сухи дрехи, тя измъкна куфарите си и ги затътри към колибата. С мъка отвори вратата, защото господин Кейн не си бе направил труда да я почака или да ѝ я отвори, както би постъпил всеки неандерталец с мозък колкото поне половин грахово зърно.

Останала без дъх, едва се вмъкна в миниатюрно коридорче. То бе, с една дума, мърляво, както и всичко в него — обувки, палта, шапки, ръкавици, кофи, лопати. Под купчина кофи, мистрии и мръсно пране имаше, както ѝ се стори, малка пералня със сушилня.

Прасе, помисли Камила. Този човек бе истинско прасе.

Мнението ѝ не се промени, когато влезе в кухнята. Умивалникът бе пълен с мръсни чинии, по малката маса имаше още. Между тях хартии, очила, отворен плик със сладки и няколко останки от моливи.

Докато вървеше, краката ѝ лепнеха по пода.

— Виждам, че сапунът и водата във Върмонт са дефицитни.

Каза го мило и с любезна усмивка. Той само сви рамене:

— Уволних чистачката. Ровеше се из нещата ми.

— Как ли ги е намирала под боклуците?

— Пътна помощ — измърмори Дел и изрови древен телефонен указател.

Поне изглеждаше доста чист, помисли тя. Което също не беше малко. Бе облечен небрежно, ботушите му бяха поожулени, ала ръцете и косата му — макар и дълга, мокра и несресана — бяха чисти. Реши, че лицето му би могло да е и красиво — по свой си начин — под неподдържаната брада.

Бе ъгловато и някак безизразно, но очите бяха поразителни. И изглеждаха доста интелигентни.

Тя със забележително според нея търпение го изчака, докато намери номера. После той вдигна слушалката и понечи да натисне клавишите. И изруга.

— Телефонът не работи.

Не, помисли Камила, съдбата не можеше да е толкова жестока.

— Сигурен ли сте?

— На тази планета никой работещ телефон не мълчи.

Вторачиха се един в друг с еднакъв ужас и раздразнение. Тя едва сдържа трakanето на зъбите си.

— Може би можете да ме закарате до най-близкия мотел или туристическа спалня.

Дел погледна към прозореца в момента, в който стъклото засия от поредната светкавица.

— Тридесет километра в този пороен дъжд и шибав вятър... — Разсеяно потърка нараненото си рамо. С две здрави ръце би опитал, просто за да се отърве от нея. Ала с една не си струваше. — Не мисля.

— Какво предлагате?

— Предлагам да си облечете нещо сухо, преди да се разболеете... Което би ме довършило. После ще видим дали тук има нещо за ядене и ще се задоволим с него.

— Господин Кейн, това е невероятно любезно от ваша страна. Но аз не бих искала да... — Камила кихна три пъти едно след друго.

— По коридора — съобщи и той. — Нагоре по стълбите. Банята е последната врата. Аз ще направя кафе.

Прекалено замръзнала, за да спори или да мисли за алтернативен вариант, тя отново взе куфарите си и с мъка ги повлече по коридора и

нагоре по стълбите. Като кон с капади, насочен към финала, гледаше право напред и не отклоняваше поглед, докато не влезе в банята.

Заклучи вратата.

На пода имаше кърпи, паста за зъби без капачка на паницата над малкия бял умивалник, който, макар да не блестеше, поне изглеждаше така, сякаш е бил изплакван поне веднъж през последните шест месеца.

Имаше също, както откри скоро, топла вода.

В момента, в който влезе под душа, удоволствието отми всякакво друго чувство. Камила подложи глава под струите и едва не затанцува. Когато топлината проникна до костите ѝ, просто затвори очи и въздъхна.

С известно съжаление затвори крановете. Намери на полицата достатъчно чиста на вид хавлия, уви се с нея и измъкна от куфара си риза и панталони.

Когато лампите изгаснаха, бе по бельо.

Изпищя. Не можа да се въздържи и преди да бе успяла да се овладее, болезнено удари бедрото си в умивалника.

С треперещи ръце се мъчеше да се облече в тъмното.

— Господин Кейн! — извика тя и опипом тръгна да излиза от банята. Бе тъмно като в рог.

— Добре, добре, няма за какво да се ядосвате. — Чу го как се качва по стълбите, видя тесния лъч светлина, който подскачаше заедно с него. — Токът спря.

— Никога нямаше да се сетя.

— Идеално време за сарказъм — отбеляза Дел. — Просто не мърдайте. — Той и светлината изчезнаха в някаква друга стая. Скоро се върна с фенерче и ѝ подаде мъждукаща свещ. — Свършихте ли тук? — кимна към банята.

— Да, благодаря ви.

— Добре. — Тръгна обратно надолу и при следващия гръм Камила се забърза след него.

— Какво ще правим сега?

— Ще накладем огън, ще стоплим малко супа и ще си пожелаем да сте някъде другаде.

— Не виждам защо трябва да сте груб. Не съм аз виновна, че има буря. — Спъна се в някакви обувки и се блъсна в гърба му.

— По дяволите! — Рамото му пламна от болка. — Гледайте къде ходите, а?

— Извинявайте. Ако не живеехте като прасе, нямаше да се спъвам в разни неща.

— Слушайте, просто влезте тук. — Дел посочи към хола. — Седнете и не ми се пречкайте.

— С удоволствие. — Тя с достойнство влезе и после развали целия ефект, като изпищя приглушено. — Това... — Камила безсилно вдигна ръка към претрупаната маса. — Кости ли са?

Той светна с фенерчето към костите, опаковани херметично в найлон.

— Да. Повечето са човешки — каза небрежно и се запъти към камината. — Не се безпокойте. — Приклепна и започна да подрежда подпалките. — Никого не съм убил.

— Наистина ли? — Тя се отдръпна, чудейки се какво може да използва като оръжие за самоотбрана.

— Първоначалната им собственичка е починала преди около седем хиляди години... Но не при падането, което е повредило доста от тези кости. Както и да е, на нея те не са й липсвали. — Поднесе клечката кибрит към подпалките.

— Защо са у вас?

— Намерих ги... При едни разкопки във Флорида. — Разръчка дървата и се изправи. Огънят зад гърба му се разгоря и го освети.

— Вие... Разравяте гробове? — едва успя да промълви Камила. Ужасът в гласа ѝ почти не се долавяше.

Дел за пръв път се усмихна и усмивката му бе ярка като светкавиците, които раздираха небето.

— Може и така да се каже. Успокойте се... Как ви беше името?

Тя облиза устни.

— Камила.

— Добре, Камила, успокойте се. Аз съм археолог, не луд учен. Отивам да донеса кафето. Не ми пипайте костите... Всъщност, и нищо друго.

— Не бих си и помислила. — Не би си и помислила и да остане сама в бурна нощ в тъмна стая с купчина човешки кости. Независимо колко грижливо бяха опаковани или колко бяха стари. — Ще ви

помогна. — Усмихна се, за да прикрие притеснението си. — Струва ми се, че имате нужда.

— Да, предполагам. — Нараняването още му причиняваше неудобства, по много начини. — Вижте, на горния етаж има една свободна стая. Можете да си легнете там. На сутринта ще се погрижим за колата ви.

— Благодаря. — Беше топло, беше сухо и кафето миришеше чудесно. Нещата можеха да са и много по-лоши. — Наистина ви благодаря, господин Кейн.

— Кейн, просто Кейн. Или Дел. — Запъти се към килера и тя тръгна след него.

— Къде отивате?

— Моля? — Спря, както се бореше с един найлонов дъждобран. Просто не бе свикнал да дава обяснения за действията си. — Ще ни трябва вода. Дъжд, вода, кофа. — Взе една кофа. — А под навеса има генератор. Може да успее да го пусна. Не ми пипайте нещата — добави той и излезе в бурята.

— Не и без инжекция против тетанус, можете да ми вярвате — измърмори Камила, когато вратата се затвори зад гърба му.

Страхувайки се от това, което можеше да намери, отвори едно чекмедже на бюфета. После още едно, и още едно. Тъй като първите три бяха празни, реши, че съдовете, които намери в четвъртото, бяха единствените чисти в къщата.

Наля кафе в една очукана чаша и предпазливо отпи. И с възхищение и изненада откри, че мъжът бе направил прекрасно кафе.

Ободрена от него, огледа кухнята. Не можеше просто да стои в тази кочина, без да прави нищо. Ако щяха да ядат, трябваше да измисли как ще готви в тези условия.

В килера имаше доста консерви, между тях две с кондензирана супа от домати. Все беше нещо. С наново надигнала се надежда отвори хладилника.

Наистина не беше мръсен, ала бе почти празен. Тя намръщено огледа трите яйца, парчето много стар кашкавал, опаковка с шест бири, две от които изпити, и — за нейно удоволствие — бутилка отлично пино ноар.

Нещата се нареждаха.

Имаше четвъртинка мляко, което, след като го помириса, се оказа прясно, и литър минерална вода.

Принцеса Камила нави ръкавите си и се зае за работа.

Петнадесет минути по-късно, въоръжена и тя с кофа, излезе навън. Навесът едва се виждаше през дъжда. Но през барабаненето на дъждовните капки се чуваха ругатни и проклетия. Камила реши, че Дел щеше да е зает още известно време, затова взе полупълната му кофа и я замъкна вътре, като остави на нейно място своята.

Ако имаше някаква светлина, помисли Дел и ритна отново генератора, щеше да види как да оправи тази тъпа машинария. Проблемът бе, че за да има някаква светлина, първо трябваше да я оправи.

Което означаваше, че няма да може да го накара да работи преди сутринта. Което означаваше, помисли той кисело, че се бе мотал почти един час в тясната барака и безброй пъти бе ударил горкото си рамо.

Всеки сантиметър от тялото му го болеше по един или друг начин. И все още беше мокър, замръзнал и на тъмно.

Ако ставаше дума само за него, изобщо нямаше да се занимава с генератора. Щеше да си отвори една студена консерва и да поработи на свещи.

Ала трябваше да мисли и за жената. И при най-добри обстоятелства мразеше да мисли за жени, а сегашните обстоятелства далеч не бяха най-добрите.

— Бива си я — измърмори Дел и обходи бараката с фенерчето, за да види дали има нещо, което може да използва. — Бяга от нещо. Вероятно богат съпруг, който не ѝ е купувал достатъчно дрънкулки.

Това не му влизаше в работата, напомни си той. Още утре тя щеше да му се махне от главата и той щеше да се заеме отново за работата си, без нищо да му пречи.

Обърна се, удари се в генератора и отскочи. И буквално видя звезди, когато блъсна счупената си ключица. По лицето му изби пот и трябваше да се опре със здравата си ръка на стената и да изчака, докато му премине замайването.

Нараняванията му бяха причината още да не е заминал на разкопките във Флорида — разкопки, за които мечтаеше от самото им

начало, отпреди три сезона. Можеше да го преживее. Някой трябваше да прави писмените отчети, да попълва дневниците и каталозите и да върши лабораторната работа.

Предпочиташе този някой да е той.

Но мразеше неудобствата, свързани с нараняванията. И слабостта, която го преследваше след болката. Почти не можеше да се облече, без да удари счупената си кост, изкълченото си рамо, натъртените си ребра.

Дори не можеше да си върже обувките.

Дяволска ситуация.

Бе достатъчно силен, за да се замисля за собствената си кекавост. Вдигна фенерчето, което бе изпуснал, и се запъти обратно към къщата. Спря се да вземе кофата с дъждовна вода и цветисто изруга, когато усети, че едва успява да я вдигне.

В коридора остави кофата, смъкна мушамата и тръгна право към чашата си в кухнята.

Когато посегна към кафеварката, видя, че я няма.

Отне му цяла минута. Дел не забелязваше подробностите, освен ако нямаше намерение да ги забележи. Нямаше я не само кафеварката, нямаше ги и всички чинии, които бяха натрупани в умивалника, по масата и по лавиците.

Не си спомняше да ги бе мил. Не си правеше труда да се занимава с домакинска работа, докато не изчерпеше всички други възможности. Объркано отвори бюфета и се вторачи в купчината чисти чинии.

Пловете бяха чисти, масата също. Изръмжа замислено, когато видя записките си, прилежно подредени.

Ала докато вървеше през къщата, готов да съдере част от меката розова кожа на своята неканена посетителка, в носа го удари миризмата на кафе и храна. Тя му напомни, че не бе ял от часове и гневът му угасна.

Камила бе в кухнята и бъркаше една тенджерка над огъня. Забеляза, че бе направила импровизирана скара — вероятно една от решетките от фурната, подпряна върху тухли.

Помнеше тухлите, които бяха натрупани на верандата отпред, но представа нямаше защо.

Изобретателна е, призна неохотно и отбеляза, че имаше прекрасно дупе като за такава кльоцава фигура.

— Казах ви да не ми пипате нещата.

Тя не трепна. Знаеше, че той бе зад гърба ѝ, защото бе изтрополил през къщата като стадо слонове.

— Гладна съм. Не мога нито да готвя, нито да ям в кочина. Писанията в кухнята почти не са пипнати. Разчистих само мръсотията.

А писанията, помисли Камила, бяха много интересни. Във всеки случай поне това, което бе успяла да разчете.

— Знаех кое къде е.

— Е... — изправи се тя и се обърна към него, — сега ще трябва отново да намерите кое къде е. Всичко е в две подредени купчини. Не мога да си представя как вие... — Изведнъж видя, че от ръката му капе кръв. — О! Какво сте направили?

Дел погледна надолу, забеляза драскотината на здравата си ръка и въздъхна:

— По дяволите. Една повече или по-малко, какво значение има...

Ала Камила се втурна към него, хвана ръката и започна да се суети над нея като квачка над пиленцата си.

— В кухнята! — заповяда тя. — Цапате всичко с кръв.

Изобщо не беше сериозна рана. Никой никога не се бе сутил над порязванията и одраскванията му, дори и майка му. Сигурно причината бе, че тя самата си ги имаше достатъчно. От изненада се остави да бъде замъкнат обратно в кухнята, където Камила сложи кървящата му ръка в умивалника.

— Мирно! — Каза го с тон, с който би говорила на домашно кученце, помисли той. Или, което бе още по-лошо — на слуга. Тя измъкна отнякъде един парцал, натопи го в кофата с вода и започна да почиства раната. — На какво се нарязахте?

— Не знам. Беше тъмно.

— Имате ли аптечка? Нещо антисептично?

— Това е само драскотина — започна Дел, но отстъпи пред буреносния ѝ поглед. Завъртя очи и посочи неопределено: — Някъде там.

Чу я как отиде в килера и започна шумно да отваря и затваря чекмеджета, мърморейки си под носа:

— Vous etes un espece de cochon, et gauche aussi.

— Ако ще ме ругаете, предпочитам да го правите на английски.

— Казах, че сте прасе и освен това сте непохватен. — Върна се с аптекката и се зае да търси в нея антисептик.

Понечи да ѝ каже, че бе разбрал как го бе нарекла, ала се спря. Защо да разваля малкото удоволствие, което можеше да извлече от това мъчение?

— Не съм непохватен.

— Ами! Затова рамото ви е превързано, а ръката ви кърви.

— Това е трудова злополука — възрази той, но когато Камила се обърна към ръката му, кихна. От тази естествена реакция на дъждовната буря зрението му се замъгли. Дел се олюля, прониза го болка в ребрата и му стана лошо.

Тя вдигна поглед и видя как очите му станаха като стъклени, а лицето му пребледня.

— Какво става? — Без да се замисля, Камила го прихвана през кръста. — Трябва да седнете.

— Просто... — Облегна се на нея, като се мъчеше да запази равновесие и да проясни погледа си. — Няколко натъртени ребра — успя да каже, когато най-последно си пое дъх, и се усмихна на изписаното на лицето ѝ изражение на вина и ужас. — Изкълчено рамо, счупена ключица... Трудова злополука.

— Ох, горкичкят. — Състраданието бе по-силно от всичко друго. — Елате, ще ви помогна да се качите по стълбите. Трябва да се преоблечете. Сега правя супа, така че ще имате нещо топло за ядене. Трябваше да ми кажете, че сте сериозно наранен.

— Не съм... — Отново замълча. Тя ухаеше божествено. Освен това готвеше. И го съжаляваше. Защо трябваше да се прави на идиот? — Не е толкова зле.

— Мъжете са много глупави, никога не си признават, че ги боли. Трябва ни фенерче.

— В задния ми джоб.

— Аха. — Камила успя да се пресегне. Той нямаше нищо против, когато хубавите ѝ малки гърди се притиснаха към здравата му страна. Нито когато дългите ѝ тънки пръсти се пъхнаха в задния джоб на джинсите му и измъкнаха фенерчето.

Наистина не би могъл да каже, че има нещо против. А и това отклоняваше вниманието му от болката.

Остави я да му помогне да се качи на горния етаж, където се отпусна на една страна върху неоправеното си легло. Оттам можеше да я наблюдава как се суети наоколо и търси още свещи.

— Сухи дрехи — заяви тя и се запъти към гардероба му.

Дел отвори уста да възрази, ала Камила се обърна с джинси и пуловер в ръце и го изгледа със закачлива усмивка:

— Имате ли нужда да ви помогна да се... хм, преоблечете?

Помисли си върху това. Знаеше, че не би трябвало. Щеше да бъде прекалено. Но си представяше, че ако един мъж поне не си мисли да бъде съблечен от красива жена, може направо да се гръмне в главата и да свърши с всичко.

— Не, благодаря. Ще се справя.

— Добре тогава. Отивам долу да видя какво става със супата. Ако имате нужда от помощ, повикайте ме.

Бързо се спусна по стълбите да бърка супата и да се самообвинява.

Бе го нарекла прасе. Горкият човек сигурно не можеше да се грижи за себе си, както бе ранен и го болеше. Хвана я срам колко нетърпелива и безчувствена бе била. Поне сега можеше да му създаде известни удобства, да му даде купичка топла супа.

Отиде да бухне изтърбушените възглавници на дивана. Това я накара отново да се намръщи. Наистина, цялата къща трябваше да се преобърне наопак и да се изтръска.

Бе споменал, че бе уволнил чистачката си, защото му бе пипала нещата. И за минута не се усъмни, че можеше да е било точно така. Този човек очевидно бе доста избухлив. Ала си помисли, че проблемът може и да е бил финансов. Като археолог сигурно преживяваше от договори и такива неща.

Трябваше да намери начин да му изпрати пари за нощта, която щеше да прекара при него... След като си продадеше часовника.

Когато Дел слезе долу, върху изподрасканата масичка за кафе тя бе подредила купички, чаши и книжни салфетки поради липса на платнени. Грееха свещи, грееше камината и се разнасяше приятната миризма на топла супа.

Камила се усмихна и само за миг се вгледа в него. Косата му вече бе суха и се виждаше, че не бе кестенява, или по-скоро, че не бе просто кестенява, както ѝ се бе сторило. Цялата бе изпъстрена с по-светли

кичури, изсветлели вероятно от слънцето. Бе леко чуплива и се виеше над яката на пуловера му.

Страхотна коса, трябваше да признае, малко небрежна и рошава, което по някакъв начин подхождаше на яркозелените му очи.

— Като хапнете, ще се почувствате по-добре.

Той вече се чувстваше по-добре, след като бе изпил един аналгин. Пулсирането бе отслабнало до тъпа и дразнеща болка. Надяваше се топлата храна да облекчи и нея.

Човек убиваше за един горещ душ, но знаеше, че не може да има всичко.

— Каква е вечерята?

— Potage — произнесе тя с нарочно изискан тон. — Crete tie tomate avec pomme de terre. — Засмя се и почука с лъжица по тенджерата. — Имахте много консерви, така че смесих кремсупата от домати с консервирани картофи и сложих и малко мляко. Би било много по-добре с подправки, ала във вашия килер чак такива екстри няма. Седнете, отпуснете се. Аз ще сервирам.

При нормални обстоятелства не му харесваше да го гледат. Поне не мислеше, че би му харесало. Всъщност, не можеше да си спомни някога някой да го бе глезил. Но все пак това не би било нещо, което можеше да се нарече нормална вечер, така че можеше и да се отдаде на удоволствието.

— Не приличате на тип жена, която може да готви, по-скоро на жена, която има готвач.

Това я накара да се намръщи. Бе се надявала, че прилича на съвсем нормална, средна жена.

— Аз съм много добра готвачка. — Камила опита супата. Защото й беше интересно, бе вземала частни уроци от един първокласен готвач. — Макар че това е първият ми опит на открит огън.

— Изглежда, че опитът е успешен. И мирише така. — Това бе неговата представа за похвала, а нетърпеливото изръмжаване, когато му подаде купичката, бе неговата представа за благодарност.

— Не бях сигурна какво ще искате да пиете, кафе или мляко. Има и бира... И вино.

— Кафе. Пил съм лекарства, така че по-добре да се въздържа от алкохол. — Дел вече ядеше супата и когато Камила се изправи очаквателно пред него, едва й хвърли един поглед. — Какво?

Тя сподави въздишката си. След като този мъж не бе достатъчно любезен да ѝ предложи, трябваше сама да си поиска.

— Аз с удоволствие бих изпила чаша вино, ако нямате нищо против.

— Нямам нищо против.

— Благодаря ви. — Със стиснати зъби му наля кафето и се запъти към кухнята. Как ли можеше човек да живее без никакви обноси? Отвори виното и след кратко колебание донесе бутилката със себе си.

Щеше да изпие две чаши, реши Камила, и да му изпрати пари като за цяла бутилка, заедно с парите за нощувката.

Тъй като той вече бе изял цялата купичка, му сипа втора, сипа и на себе си и седна.

Бе изстрадала безброй досадни вечери, официални приеми и церемонии. Със сигурност щеше да преживее и една-единствена дъждовна вечер с Дилейни Кейн.

— Сигурно много пътувате във връзка с работата си.

— Пътуването е част от работата ми.

— Приятно ли ви е?

— Ако не ми беше приятно, щеше да е глупаво да се занимавам с такава работа, нали така?

Тя си нагласи дипломатичното си изражение и отпи от виното.

— Някои хора имат малък избор в определени области от живота си. Работата, къде живеят, начина, по който живеят. Боя се, че знам много малко за вашата област. Вие изучавате... Кости?

— Понякога. — Камила вдигна вежди и Дел леко сви рамене. Бръщолевене. Никога не бе разбирал какъв смисъл има от него. — Цивилизации, архитектура, навици, традиции, религии, култури. И кости, защото те са част от това, което е останало от тези цивилизации.

— Какво търсите във вашите изследвания?

— Отговори.

Камила кимна. Тя също винаги търсеше отговори.

— На кои въпроси?

— На всички.

Камила стана да му налее още една чаша кафе.

— Амбициозен сте.

— Не. Любопитен.

Този път, когато устните ѝ трепнаха, това не бе любезна усмивка. Бе искрена и топла и се разля по лицето ѝ и в очите ѝ. И от нея сърцето му се сви.

— Това е много по-добро от амбицията.

— Мислите ли?

— Абсолютно. Амбицията може да бъде... И обикновено е тесногръда. Любопитството е широко, освободено и отворено за всички възможности. Какво ви казват вашите кости? — Тя отново се засмя и посочи към претрупаната маса. — Тези кости.

Защо не, по дяволите, помисли той. И без това трябваше да го напише. Нямаше да навреди първо да го разкаже... В съкратен вариант.

— Казват ми, че когато е умряла, тя е била на около четиридесет и пет години.

— Тя?

— Точно така. Туземна американка. Имала е няколко фрактури, на бедрото и рамото, вероятно получени няколко години преди да умре. Което показва, че тяхната култура е била по-малко номадска, отколкото досега се е смятало, и че за болните и ранени са се грижели и са ги лекували.

— Ами разбира се, че са се грижели за нея.

— В тези неща няма „разбира се“. В някои култури наранявания от този тип, които биха оставили ранения инвалид и не биха му позволявали да носи своето бреме в племето, биха довели до това, човекът да бъде изоставен.

— Да, по дяволите — промълви Камила. — Жестокостта не е нищо ново.

— Не е, както и естественият подбор и оцеляването на най-пригодните. Ала в този случай племето се е грижело за болните и ранените и е погребвало своите мъртви с уважение и с церемонии. Може би ги е погребвало не по-късно от един ден след смъртта. Тя, а и другите мъртъвци, открити по този проект, са били загърнати в нещо като покров, изтъкан от местни растения. Сложна тъкан — продължи Дел, като по-скоро мислеше на глас, отколкото говореше на Камила. — Сигурно е отнемало доста време, сигурно са имали стан. Не може да са се движили от място на място като номади. Полупостоянни поселища.

Доста дивеч... И семена, ядки, корени, дърва за огън и за колиби. Морска храна.

— И вие разбирате всичко това от няколко кости?

— Моля?

Тя видя, наистина видя как той отново превключи и насочи вниманието си към нея. Начинът, по който очите му се фокусираха и се замъглиха от смътно раздразнение.

— И вие научихте всичко това от няколко кости? — повтори Камила.

Това не бе и малка част от нещата, които бе научил и върху които бе градил теории.

— Имаме много повече от няколко кости, а сме открили не само кости.

— Колкото повече проучвате, толкова повече разбирате как са живели, защо са правили това или онова, какво е останало от живота им и какво е изгубено. Вие се мъчите да разберете — права ли съм? — как са си строили къщите, как са си готвили храната, как са отглеждали децата си и са погребвали мъртъвците си. На какви божества са се кланяли и какви битки са водили. И в крайна сметка как ние сме произлезли от тях.

Дел трябваше да признае, че това бе доста добро обобщение като за дилетант. В тази красива главица имаше и ум.

— Доста близко.

— Може би тази жена е готвела супа на открит огън.

Закачката му хареса и той едва не се усмихна в отговор.

— Жените от самото начало са се въртели в кухнята. Сигурно разбирате, че за това си е имало причини.

— О, разбирам. Мъжете са били по-склонни да се бият в гърдите и да се боричкат помежду си, отколкото да се заемат с по-основните и по-малко героични задачи.

— Сигурно. — Дел стана. Въпреки кафето, едва се влачеше. Това бе основната причина да не пие обезболяващите си лекарства винаги когато можеше. — Качвам се горе. Свободното легло е в първата стая вляво от стълбите. — Без да благодари, без лека нощ и дори без да изръмжи, както обикновено, той остави Камила сама пред огъня.

ТРЕТА ГЛАВА

„Не знам какво да правя с моя домакин“, пишеше Камила. Сега бе късно и тя бе предпочела да се сгуши на жалкия диван пред камината, защото свободната стая на горния етаж бе студена, влажна и тъмна.

Не бе чула нито звук от Дел, и макар че пробва и тока, и телефона, от тях също нямаше и следа.

„Реших да отдам неумението му да се държи в общество на професията му, която по-често му отрежда компанията на отдавна умрелите, отколкото на живите. И да гарнирам това с малко съчувствие към нараняванията му. Обаче подозирам, че е също толкова безцеремонен и безпardonно груб и когато е в цветущо здраве.

Във всеки случай е интересен. А да прекарвам времето си с хора, които се държат с мен както биха се държали с всеки друг, е част от експеримента.

Един прекрасен страничен ефект от очевидно отшелническият му начин на живот е, че в колибата му няма телевизор. Само като си представи човек, американски дом без нито един телевизор! Не видях и никакви нови вестници или списания. Макар че би могло да има заровени в отвратителната кочина, в която живее.

Шансовете такъв човек да ме познае, дори в такива необичайно интимни условия, са почти никакви. Това е много успокояващо.

Въпреки странния му начин на живот, когато не работи активно върху някакви разкопки, очевидно е интелигентен. Когато говори за работата си, колкото и кратко да е това, се вижда, че има искра. Чувство на

любопитство, на търсене на отговори, което ми харесва. Може би защото аз самата търся нещо. Вътре в себе си.

Макар да знам, че не е много прилично, прочетох повечето от писанията му, когато бях сигурна, че е в стаята си на горния етаж. Толкова интересно! Доколкото разбрах от драсканиците му, той участва в екип, които е открил едно място в централната част на Южна Флорида. Дълбоко в черния торф, който е бил разкопан, за да се направи язовир, са открити кости на древни хора — изследванията показват, че са на седем хиляди години.

Бележките и статиите му са толкова разхвърляни, че не мога да проследя всичко поред, но изследователският проект «Брадвил» е започнал от това откритие, а самият Дилейни работи по него вече три години.

Техните открития са ми толкова интересни. Едва проходило бебе, погребано заедно с играчките си, изработени от кост, еленов рог и дърво, някои от тях с надписи. Силно чувство за ритуалност и красота. Има и скици, чудя се дали ги е правил самият той. Доста подробни и добре направени скици.

Толкова много бележки, статии и откъслечи. Честно казано, разпилени безразборно из колибата. Толкова ми се иска да ги подредя и да прочета за целия проект, от началото му до днешния ден. Но както стоят нещата, това е невъзможно. Да не говорим, че утре сутринта заминавам.

Аз самата напредвам. Нощ след нощ спя все по-добре. Апетитът ми се върна и може би му угаждам малко повече, отколкото би трябвало. Днес, след дълго каране и един дребен инцидент, прекарах значително време в най-елементарни домакински занимания. Доста физически труд. Преди по-малко от две седмици ми се струваше, че най-простата работа изцежда всичката ми енергия — физическа, емоционална и интелектуална. И въпреки това след този ден се чувствам силна, почти като нова.

Това време, тази свобода просто да съществувам беше точно лекарството, което ми трябваше.

Ще взема още малко от него, преди Камила Макджий да се превърне отново в Камила Кординска.“

На сутринта ярката дръзка слънчева светлина удари Дел право в очите. Той се размърда и потърси отново тъмнината и доста интересния сън, включващ една дългуреста червенокоса със секси глас и златисти очи. И се извъртя на болната си страна.

Събуди се с ругатня.

Когато съзнанието му се проясни, си спомни, че дългурестата червенокоса бе реална. Фактът, че бе реална и че спеше под същия покрив, го накара да се притесни от съня си. Спомни си също, че причината, поради която това засукано парче спеше на свободното му легло, беше, че колата ѝ бе в канавката, а токът и телефоните не работеха.

Това означаваше, че вместо горещ душ го очакваше студена кал. Събра, каквото му трябваше, и тръгна надолу по стълбите. Спря, като я чу да пее.

Прекрасният ѝ глас с леко екзотичния си акцент звучеше не на място в неговата колиба. Ала не можеше да има нищо против аромата на прясно кафе.

Кафето се топлеше на огъня, а Камила бе в кухнята и се ровеше в килера. Той видя, че подът бе измит. Представа нямаше, че в него бе останал някакъв блясък, но тя бе успяла да го изкара на повърхността. В една чаша върху кухненската маса имаше свежи цветя. Бе отворила прозореца на кухнята и вратата към задния двор, така че свежият уханен въздух бе проникнал навсякъде.

Камила направи крачка назад, хванала в ръка малка консерва с гъби, и като го видя зад себе си, извика приглушено.

Този път не бе облечен. Беше бос и гол до кръста, само по размъкнати шорти и превръзка на ръката. Раменете му бяха широки, а кожата му — очевидно цялата — загоряла до тъмnozлатисто. Шортите висяха свободно над тесните му бедра и разкриваха стегнат мускулест корем. На здравата му ръка се забелязваха прекрасни възлести мускули.

Тя усети как инстинктивното женско одобрение замърка в нея, миг преди да види белезите по дясната му страна.

— Боже мой. — Искаше й се да докосне, да успокои, и едва се спря. — Сигурно много боли.

— Не е толкова зле. Какво правите?

— Приготвям закуска. Станах преди два часа, така че съм готова за закуска.

— Защо?

— Защото съм гладна.

— Не. — Дел се обърна да намери чаша. Ако не поемеше на момента кофеин, щеше да се разпадне. — Защо станахте преди два часа?

— Навик.

Камила знаеше какво си представят повечето хора за принцесите и че реалността се различаваше драматично от тези представи. В официалния й график рядко й се случваше да спи до след шест сутринта. Не че Дилейни Кейн знаеше, че тя има официален график.

— Лош навик — изръмжа той и се повлече към кафеварката.

Тя взе своята чаша и отиде с него.

— По-рано сутринта излязох на разходка. Страхотен ден, а местността е много красива. Гората е прелест, просто прелест. Има и едно езеро. Видях елени, които пиеха вода, а дивите цветя са цъфнали. Това ми даде отговор на въпроса защо човек би живял тук. Сега се чудя как понасяте да си тръгнете.

— Когато и да се върна, все ще си е тук. — Изпи първата чаша кафе както умиращ от жажда в пустинята би пил вода. После затвори очи и пое въздух. — Благодаря ти, Господи.

— Още няма ток. Имаме три яйца, които ще изпържа с кашкавал и гъби.

— Каквото ще да е. Аз трябва да се измия. — Дел взе пътния си несесер, после спря и просто я зяпна.

— Какво има?

Той тръсна глава:

— Бива си те, сестричке. Наистина си те бива — измърмори под носа си и излезе.

Не звучеше като комплимент, помисли Камила. Въпреки това сърцето й изпърха и продължи да пърха, когато тя отиде в кухнята да бърка яйцата.

Дел ядеше с целенасоченост, която я караше да се чуди защо толкова се бе тревожила как да ги подправи.

Истината бе, че той бе на седмото небе от това, че ядеше нещо, което не си бе забъркал сам. Нещо, което наистина имаше вкус на храна. Бе толкова щастлив, та дори не забеляза, че листата в хола бяха подредени в спретнати купчинки. Камила спечели допълнителни точки с това, че не го заговори. Дел мразеше някой да му опява, преди да бе започнал деня си.

Ако външният ѝ вид не го разсейваше толкова, би могъл да ѝ предложи временна работа да чисти къщата и от време на време да готви. Ала когато една жена изглежда така и успява да се вмъкне в сънищата ти само часове след като си я видял за пръв път, тя създава само неприятности.

Колкото по-скоро си заминеше, толкова по-добре.

Сякаш разчала мислите му, Камила стана и започна да разчиства масата.

— Знам, че ви създавам неудобства и съм ви много благодарна за помощта и гостоприемството, но се боя, че трябва да ви помоля за още една услуга. Бихте ли ме закарали до най-близкия телефон, град или сервиз? Което ви е най-лесно.

Той вдигна поглед. Камила, каквато и да бе останалата част от името ѝ, бе не само хубава, а и от класа. Не му харесваше, че непринудената ѝ любезност го караше да се чувства гадно, задето му се искаше да я изрита.

— Разбира се. Няма проблеми. — Докато говореше, чу звука от кола, подскачаща по неговата алея. Стана и отиде да види кой, по дяволите, искаше да го безпокои.

Камила се приближи до прозореца. В момента, в който видя колата с надпис „Шериф“, бързо се отдръпна. Полицайте, помисли тя, бяха обучени да наблюдават и да забелязват. Предпочиташе да избегне прекия контакт.

Дел видя с крайчеца на окото си движението ѝ, намръщи се и излезе навън.

— Хей, здрасти, Дел.

Шериф Лари Райзнър бе мъж ма средна възраст, атлетичен и любезен. Дел го познаваше от момче.

— Здравей, шерифе.

— Просто проверявам. Снощи имаше страшна буря. В по-голямата част на областта токът и телефоните не работят.

— Тук също. Да се чува кога ще ги пуснат?

— Ами... — Райзнър се усмихна и се почеса по бузата. — Нали знаеш.

— Да. Знам.

— На няколко километра оттук видях една кола в канавката. Кола под наем. Май някой е имал неприятности в бурята.

— Да. — Дел се облегна на рамката на вратата. — Минах оттам точно след като беше станало. Не можах да се обадя да изтеглят колата. Шофьорът остана снощи тук. Тъкмо се гласях да отида до Карл да видя какво може да направи.

— Добре тогава. Не исках да мисля, че някой турист се щура наоколо из горите. Мога да се обадя на Карл по радиото и да му съобща мястото. Ще ти спестя пътуването, а той ще мине оттук и ще ти каже какво става.

— Ще ти бъда благодарен.

— Добре тогава. Ти как си? Рамото и всичко останало.

— По-добре. Вече ме боли адски само през половината време.

— Сигурно. Чувал ли си се с вашите?

— Преди седмица.

— Като ги чуеш, предай им много поздрави от мен. — Райзнър тръгна към колата си. — Най-малкият ми син още пази онези вкаменелости, които майка ти му даде.

— Ще им предам. — Дел изчака колата да се скрие от поглед, после просто се обърна, като знаеше, че Камила бе излязла зад него. — Неприятности със закона ли имате?

— Не! — От изненада гласът ѝ трепна, съвсем малко. — Не, разбира се — повтори твърдо.

Зелените му очи бяха остри и гледаха право към нея.

— Не ме баламосвайте.

Тя скръсти ръце, за да се успокои.

— Не съм нарушила никакви закони. Нямам неприятности с никакви власти и никой не ме търси. Просто пътувам и предпочитам да не обяснявам на полицията, че не съм тръгнала към някое конкретно място.

Гласът ѝ сега бе сигурен, а очите ѝ ясни и спокойни. Ако лъжеше, помисли той, правеше го много добре. За момента бе по-лесно да ѝ повярва.

— Добре. На Карл ще му отнеме поне час да стигне до колата ви и да дойде дотук. Намерете си някакво занимание. Аз си имам работа.

— Дилейни... — Камила знаеше, че трябва да му е благодарна, задето бе приел думите ѝ на вяра, ала дълбоко в себе си все още бе обидена, че изобщо се бе усъмнил. Въпреки това му бе задължена за това, което бе сторил, а тя винаги си плащаше дълговете. — Сигурно ви е трудно да се оправяте с бележките и статиите си с една ръка. Аз имам две и с удоволствие бих ви ги предоставила за един час.

Дел не искаше Камила да му се мотае в краката. Това първо. Но истината бе, че сам не можеше да свърши кой знае колко работа. А ако я държеше под око, тя нямаше да може да подрежда нещата му зад гърба му.

— Можете ли да печатате?

— Да.

Той погледна намръщено ръцете ѝ. Меки ръце, свикнали на ежедневен маникюр. Съмняваше се, че биха му свършили много работа, ала бе трудно да пише само с пет пръста.

— Добре, просто... Защо не седнете? И не пипайте нищо — добави Дел и излезе от стаята. Върна се с преносим компютър. — Батерията ще стигне за два часа. Имам резервни, но няма да се наложи. — Остави компютъра и започна да се мъчи да го отвори.

— Аз мога — избута го Камила.

— Не правете нищо друго — нареди той и отново излезе. Върна се, като се бореше с една кутия, и просто изръмжа, когато тя скочи и се опита да я вземе от него. — Хванал съм я. По дяволите.

Камила наклони глава — царствено, както му се стори.

— Сигурна съм, че е много неприятно човек да има физически затруднения, ала престанете да си го изкарвате на мен.

Когато тя отново седна и студено скръсти ръце, Дел започна да рови в кутията, мърморейки:

— Просто ще печатате, това е. Не ми трябва никакви коментари, въпроси или съвети. — Стовари върху масата купчина листа, снимки и тетрадки и набързо ги прелисти.

— Трябва да отворите документа. — Камила продължаваше да седи със скръстени ръце и здраво стиснати устни. — Мислех, че можете да печатате.

— Мога. Но тъй като ми заповядахте да не задавам въпроси, не мога да попитам кой документ да отворя и под коя програма.

Дел отново изръмжа, надвеси се над нея и започна сам да натиска клавишите. Носът му бе почти заровен в косата ѝ, което го ядосваше. Косата ѝ бе мека, блестяща и уханна. Достатъчно женствена, за да накара кръвта му инстинктивно да започне да кипи. Свъси вежди и се съсредоточи върху намирането на документа, който му трябваше.

Без да мисли, тя обърна глава. Устните ѝ само дето не се докоснаха до неговите и двамата стреснато отскочиха един от друг. Той ѝ хвърли един заплашителен и объркан поглед и пхна здравата си ръка в джоба.

— Това е. Ето го.

— Добре. — Камила преглътна, като се бореше с желанието да се прокашля. Вместо това пое бавно въздух. Очите му бяха толкова зелени, помисли тя.

— Трябва да стигнете до края. — Почти пристъпи напред, за да го направи сам, после се сети, че така отново ще се озове върху нея. — Трябва да продължа оттам. — Камила превъртя документа с непринудена сигурност, която го задоволи. Дел вече предпазливо се завъртя около нея да намери очилата си за четене, после измъкна от неподредената купчина точно бележките, които му трябваха. Очите му, забеляза тя, изглеждаха още по-зелени и още по-настойчиви в роговите рамки. — Заедно с останките са заровени растителни материали — започна той и се намръщи: — Ще седите ли, или ще натискате проклетите клавиши?

Камила преглътна гневния си отговор, защото нямаше да си позволи да падне до неговото ниво, и започна да печата.

— Вероятно растенията, като например напълно запазеният ядлив кактус, който беше намерен, са били храна, с която са били погребвани мъртвите. В стомашната област на скелетите са намерени доста семена.

Тя печаташе бързо, следвайки ритъма на гласа му. Много хубав глас, помисли си, когато не ръмжеше и не се сопваше. Почти

мелодичен. Дел говореше за кратуни, възстановени от друго погребение, и разсъждаваше, че този растителен вид може да е отглеждан на място от семена, пренесени от Централна или Южна Америка.

Караше я да го види, осъзна Камила. Това бе неговата дарба. В съзнанието ѝ започна да се оформя образът на тези хора, които бяха стигнали до брега на реката и там бяха създали своя дом. Отглеждали бяха децата си, грижели се бяха за своите болни и бяха погребвали мъртвите си с уважение и церемонии в богатата торфена почва.

— Кестенови дървета? — Тя спря и се обърна към него, като прекъсна мисълта му със своя ентусиазъм. — От поленовите проби можете да разберете, че тук преди девет хиляди години е имало кестенови дървета? Но как...

— Вижте какво, аз не изнасям лекция. — Той видя как блясъкът в очите ѝ угасна и се почувства пълен простак. — По дяволите. Добре де, тук има към четири метра торф, от последната ледникова епоха са минали единадесет хиляди години, за да се натрупа толкова. — Отново се разрови из листовите си и измъкна някакви снимки и скици.

— Вземат се проби от различни дълбочини и се правят тестове. Те показват какви растения е имало в тази област. Показват промените в климата.

— Как показват промените в климата?

— По типа растения. Студено, топло, студено, топло. — Потупа по скиците. — Говорим за епохи, така че става дума за доста големи климатични вариации. Листа, семена, полени попадат в блатото, торфът ги съхранява, като създава анаеробна атмосфера. Спира достъпа на кислород — обясни Дел. — Няма кислород, няма бактерии и плесени, разлагането се забавя.

— А защо са погребвали мъртвците си в блатото?

— Може да е било свързано с религията. Има блатен газ, от който езерото през нощта свети. Метанът изплува на мехури и създава илюзията, ако вярваш в такива неща, че водата диша. Смъртта спира дишането.

Поетично, помисли Камила.

— Значи може да са го правили, за да върнат дъха на своите мъртвци.

— Да, или пък защото са нямали лопати и без лопати е било по-лесно да се изкопае дупка в тинята.

— Първото обяснение повече ми харесва. — Тя му се усмихна красиво.

— Да, добре... — Понеже от усмивката ѝ гърлото му пресъхна, той се обърна да си налее кафе. И моментално се стъписа, че не вижда кафеварката.

— В другата стая е — обади се Камила, разгадала безпогрешно изражението му. — Искате ли да направя прясно кафе?

— Да, прекрасно, страхотно... — Той погледна към часовника си, после се сети, че не носи часовник. — Колко е часът?

— Малко след единадесет.

Когато остана сам, Дел закри из кухнята, после се спря да погледне докъде бе въведен текстът. Бе принуден да признае, че бе повече, много повече, отколкото би успял да свърши сам със своите наранявания.

Още две седмици с тази скорост, и щеше да е свършил със статиите — най-досадната от задачите му — при това отделяйки достатъчно време за организирането на лабораторните отчети и каталозите.

Още две седмици, помисли той и за опит завъртя рамо. Лекарите бяха казали, че му трябват още две седмици, за да си възвърне подвижността. Истината бе, че според тях щяха да минат по-скоро четири седмици, преди да може да вдигне собственото си тегло. Ала според него лекарите винаги бяха песимисти.

Би трябвало да наеме временно машинописка. Вероятно би трябвало. Но, по дяволите, не можеше да понася някаква непозната да му се мотае. По-добре да инвестира в компютър, който реагира на глас. Зачуди се колко ли би му отнело да го получи, да го пусне и да свикне с него.

— Кафето ще бъде готово след няколко минути. — Камила седна и вдигна пръсти над клавишите. — Докъде бихме стигнали?

Дел се загледа през прозореца на кухнята и продължи точно оттам, където беше спрял. След няколко минути вече бе забравил за присъствието ѝ. Едва чуваше тихото щракане на клавишите, докато говореше за палмови листа и папури.

Бе се прехвърлил върху лова и риболова, когато го прекъсна звукът на гуми. Озадачено свали очилата си и намръщено се вторачи в червения аварийен камион, който се задаваше по неговата алея.

Какво, по дяволите, правеше Карл тук?

— Това от сервиза ли е?

Той премигна и се обърна. Съзнанието му превключи и изпита смътно раздразнение.

— Да. Аха.

Карл бе дебел като хипопотам и се измъкна с хриптене от кабината на камиона. Той свали шапката си, почеса се по разширяващата се плешивина и кимна на Дел, който излезе навън.

— Здравсти, Дел.

— Здравсти, Карл.

— Как са вашите?

— Добре, последния път, като ги чух.

— Хубаво. — Карл забеляза Камила и очите му зад тъмните очила се присвиха. — Вашата кола ли е там на пътя, госпожице?

— Да. Успяхте ли да я изтеглите?

— Не още. Огледах я. Счупен фар. Пробит маслен радиатор. Лявата предна гума е спукана. Струва ми се, че сте изкривили и волана. Ще трябва да сменим всичко това, преди да тръгнете.

— Разбирам. Кога ще можете да го оправите?

— Ами... Щом стигна до сервиза, ще поръчам частите. Не би трябвало да отнеме повече от два дни.

Два дни! Тя промени планове си да потегли вечерта.

— Ами... Добре.

— Извозване, части, труд, ще отиде към триста долара.

На лицето ѝ се изписа объркване, преди да бе успяла да се овладее, макар че успя да спре възклицанието, което напираше в гърлото ѝ. Триста долара бяха с двадесет повече, отколкото имаше в налични.

Тази случка, помисли Камила, докато преглъщаше информацията, щеше да я остави разорена. Не можеше да се обади на компанията за коли под наем, защото не бе записана като техен клиент и това не ѝ оставяше друга възможност, освен да се обади вкъщи и да поиска пари. Самата мисъл я накара да се чувства така, сякаш се бе провалила.

Мълчанието ѝ и разтревоженият ѝ поглед накараха Карл да запристъпва от крак на крак.

— Ами... Аз мога да се оправя, ако сега ми дадете сто. Ще доплатите остатъка, като свършим работата.

— Само да отида да донеса парите.

Все нещо щеше да измисли, обеща си тя, когато влезе обратно вътре и тръгна нагоре по стълбите да си вземе портфейла. Трябваше да има начин до ден-два да продаде часовника, или каквото и да било друго. Имаше достатъчно за мотел и за храна, докато оправеха колата. Стига да внимаваше.

Ала докато отброяваше стоте долара, сърцето ѝ се свиваше. Бе унизително да нямаш пари, откри Камила. Нещо, което никога преди не бе изпитвала и което, трябваше да признае, бе добре да изпита.

Сто и осемдесет и малко дребни, мислеше тя, напъхани в портфейл, който струваше най-малко двойно повече. Нека това да ти е за урок, каза си и тръгна надолу.

Дел отново бе в кухнята и преглеждаше някакви бележки.

— Мислех да помоля шофьора на камиона да ме откара до града.

— Той тръгна.

— Тръгна ли? — Камила се втурна към прозореца и погледна навън. — Къде?

— Да се оправя с колата ви.

— Но аз още не съм му платила.

— Писа го на моята сметка. Ще дадете ли това кафе?

— На вашата сметка... — Тя изправи рамене от накърнена гордост. — Не. Аз имам пари.

— Добре, ще ми платите, като ви оправят колата. По дяволите, искам кафе. — Грабна една чаша и тръгна.

Камила изтича след него:

— Ето, вземете това.

Дел не обърна внимание нито на нея, нито на парите, които му протягаше. Свали кафеварката от котлона, отнесе я на масата, наля си чашата, отнесе я обратно и се върна да си вземе чашата.

Тази жена трепереше от яд, забеляза той. Което бе доста интересно. Писа ѝ една червена точка заради това, че се бе вбесила. Не бе свикнала да се чувства задължена, реши Дел. Или да няма пари.

Някъде имаше пари — доста бяха вложени например в изящния часовник на ръката ѝ.

Ала в момента те не бяха в портфейла ѝ.

Това бе загадка, но не бе негова работа да я разгадава.

Бе изпитал съжаление към нея — нещо, което не му се случваше често — когато видя изписаната на лицето ѝ тревога. И се бе възхитил от самообладанието ѝ. Тя не бе започнала да се щура или да скимти, нито да използва външния си вид, за да размекне сърцето на Карл и да изпроси по-ниска цена.

Бе го преглътнала. Това той уважаваше.

И му бе минало през ума, че можеше да ѝ помогне и да разреши един от собствените си проблеми, без да поставя никой от двамата в неловко положение.

— Мисля, че днес сутринта изкарахте двадесет долара — съобщи ѝ Дел. — По десет долара на час за машинописа. Ще ви ги дам, а за спането и храната можете да си изработвате, като чистите и готвите. Щом Карл е казал два дни, сигурно ще са четири. Четири дни ще имате къде да живеете и ще изкарате пари, с които да си платите за ремонта.

Камила го зяпна, като се мъчеше да осъзнае чутото.

— Вие искате да работя за вас. Да ви бъда... икономка?

— И без това го правите, нали? Четири дни ще имате легло, аз няма да губя време с работата си и накрая ще се разделим начисто.

Тя се извърна, според него от смущение. Би бил много изненадан и объркан, ако можеше да види, че се бе усмихнала широко и едва се сдържаше да не избухне в смях.

О, как биха раздухали това вестниците! Камила Кординска плаща за покрива над главата си, като търка подове, топли консервирана супа и печата бележки за кокали и бъзови семена. Направо виждаше заглавието: „Как принцесата прекара лятната си ваканция“. Стисна очи и прехапа устни, за да не се разсмее.

Можеше да откаже, разбира се. Да му даде стоте долара, да изпроси да я закара до града, откъдето да се свърже с родителите си и да поиска малък заем или да заложи часовника.

Ала, господи, толкова бе сладко! И толкова необичайно. Нали точно това бе целта?

Никаква телевизия, никакви вестници с нейния образ. Интересна работа в красива част на страната, в която никога не бе живяла. Научаваше неща, които бяха много по-завладяващи от всичко, което бе учила в училище. И знаеше, че зависи единствено от собствените си умения. Не поради това, което беше, не заради никакви задължения и услуги, а най-важното, защото тя така искаше.

Не, просто не можеше да се откаже от такава възможност, която ѝ бе паднала от небето.

— Много съм ви благодарна. — Гласът ѝ леко трепна от едва сдържан смях, който той погрешно изтълкува като едва сдържани сълзи. Нищо не би го изплашило повече.

— Това е честна сделка. Да не вземете да се разкиснете сега...

— Съвсем честна сделка. — Камила се обърна и се опита да говори непринудено и бодро. Очите ѝ светеха. — Приемам. — Подаде му ръка.

Дел не я пое, защото бе добавил към сделката и лични клаузи. Нямаше под никакъв предлог и под никаква форма да я докосва.

— Ще отида да пусна генератора, в случай че токът не дойде. Вие поразчистете. Само не ми пипайте нещата.

Тя изчака, докато чу как външната врата се затръшна зад гърба му. После седна и даде воля на смеха си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Един час по-късно, напълно ужасена от състоянието на къщата, след като бе имала възможността да я огледа внимателно, Камила влезе в бараката, въоръжена с дълъг списък.

— Трябва да се купят някои неща.

— Подайте ми проклетия гаечен ключ.

Тя намери инструмента и си помисли, че бе прекалено възпитана, задето просто не го удари по главата с него.

— Къщата ви е в отвратително състояние. Ще ми трябват почистващи препарати, за предпочитане индустриални. И ако искате да имате прилично ядене, ще трябва да се купят някои хранителни продукти. Налага се да отидете до града.

Той успя да включи с удар генератора и в отговор се чу единствено хриптящ звук.

— Нямам време да ходя до града.

— Ако искате храна и чисти чаршафи, ще трябва да намерите време.

Дел заблъска с гаечния ключ по генератора, после три пъти го изрита злобно. Камила бе свикнала как реагират мъжете на дразнещото поведение на неодушевените предмети, така че не бе изненадана. Просто изчака със списъка в ръка. Когато той спря да ругае, тя наклони глава:

— Винаги съм се чудила защо мъжете наричат неслужливите машини с груби женски имена.

— Защото им подходжат. — Дел се пресегна, перна превключвателя и изръмжа доволно, когато генераторът изпъшка и потегли.

— А сега, след като извършихте този грандиозен подвиг, ще трябва да разчистите, преди да отидете да купите нещата по този списък.

Той я изгледа с присвити очи, грабна гаечния ключ и многозначително го претегли.

Камила не се направи, че не разбира. Просто вирна брадичка.

Дел захвърли настрани ключа, грабна списъка и си избърса мазните пръсти в него.

— Мразя властни жени.

— Не мога да понасям груби мъже. Просто ще трябва да се примирим с това, след като в момента ви пера бельото.

В очите му само за миг проблесна смях.

— Имате много кола. Само не ми колосвайте шортите.

Едновременно тръгнаха към вратата и се блъснаха пред нея. Ръката ѝ машинално се вдигна към гърдите му и там тя с изненада установи, че сърцето му биеше в същия ритъм като нейното.

— Ще трябва да не ми се пречкате в краката — предупреди я той.

— В такъв случай ще трябва да внимавате къде ходите — отвърна Камила.

Видя, с неволно надигнало се вълнение, че погледът му се спусна към устните ѝ и се задържа там. В отговор устните ѝ се разтвориха да поемат дъх.

— Правилно ме разбра, сестричке — измърмори Дел и се измъкна през вратата.

— Ами... — Тя издиша и потърка устните си. Те бяха само малко прекалено горещи. — Ами... да.

Бе ядосана, изтощена и превъзбудена — така, както не се бе чувствала от много дълго време. Жива, цяла, здрава и, осъзна Камила, заинтригувана. Това бе нещо, върху което си струваше да се помисли.

Дел много скоро откри, че не му харесваше да бъде момче за всичко. Пазаруването му провали деня, а половината от нещата, записани в нейния списък, го озадачаваха.

Какво, по дяволите, означаваше кервел и защо трябваше да бъде прясно?

И за какво можеха да ѝ трябват две дузини яйца? И три галона белина!

Може би се гласеше да го отрови с тях, помисли си той, докато караше обратно към къщата. Бе му се сторила достатъчно ненормална, със студения си царствен тон, с който се обръщаше към него, като кралица към слуга.

Ама и какво лице имаше. Като го погледнеше човек, се чувстваше така, сякаш са го ударили по главата. Плюс този глас и тези безкрайни бедра, и ето ти една опасна жена.

Започваше да съжалява, че му бе станало мъчно за нея.

Но Дел знаеше как да внимава с опасни жени. А и тя, в края на краищата, не бе нищо повече от един удобен инструмент, който щеше да използва през следващите няколко дни. Затова щеше да я избягва, когато не работеха, нямаше да я докосва и щеше да се старае да мисли за нея като за безполово същество.

После, когато спря пред къщата и Камила се затича към него, сърцето му едва не спря. Безполова? Инструмент? Тази жена бе оръжие, смъртоносно оръжие.

Тя се смееше и със светнало лице вадеше пликовете с покупките от колата.

— Токът дойде. Никога не съм предполагала, че толкова ще се радвам на нещо толкова елементарно като работещ ключ за осветлението. Още няма телефони, ала съм сигурна, че това ще е следващото.

Дел взе един плик и тръгна след нея. Камила вървеше по пръстта и чакъла, сякаш се плъзгаше по полирания мраморен под на бална зала. Сигурно заради тези бедра до сливиците, помисли той. На които, разбира се, не обръщаше никакво внимание. Изобщо никакво.

— Колко хора смятате да храните през следващите няколко дни?

— О, не бъдете кисел. Щом разтоваря нещата, ще ви направя сандвич.

Умееше да прави сандвичи, трябваше да ѝ го признае. Дел ядеше, при това ядеше добре, във вече светещата от чистота кухня, и настроението му се подобряваше, докато преглеждаше следващата част от бележките си. Ребрата още го боляха, но благодарение на аспирина болката бе поносима.

Като свърши с яденето, диктува три часа, а тя печаташе. От време на време го прекъсваше, ала въпросите ѝ не го дразнеха толкова.

Истината бе, че въпросите ѝ бяха добри — въпроси, които го караха да се замисли. Понякога той се занимаваше и с преподаване, макар и без особено желание, и трябваше да признае, че голямата част от студентите, които изявяваха желание да правят кариера в тази област, не стигаха толкова бързо до същността на нещата.

Улови се, че се вглежда в дългата линия на шията ѝ, в изящната ѝ извивка. Ужасено се извърна, зарови се отново в записките си и забрави за нея.

Камила усещаше, че я гледа, както усети и когато я изключи от съзнанието си като с щракване на пръстите.

Откри, че това ѝ харесва, всичкото — интереса му, раздразнението му от него, съсредоточаването му, което му позволяваше да го забрави.

Интересът му нямаше нищо общо с произхода ѝ, кръвта ѝ или ранга ѝ. За пръв път през живота си бе напълно сигурна в това и ѝ беше много приятно. Колкото до раздразнението му от този интерес, той ѝ доставяше истинско удоволствие.

Дел я приемаше като жена, от начало до край. Не като образ, не като титла. И това я караше да се чувства като жена. Тя го привличаше, а той не искаше да го привлича. Това ѝ даваше прекрасно усещане за власт — чисто женска власт, непретеглена с кралско господство.

А начинът, по който умееше да се съсредоточава... Е, това пък бе привлекателно за нея. Това бе умение, което Камила уважаваше, плод на волята, интелекта и страстта му към работата. И освен това я предизвикваше. Макар да знаеше, че би било разумно да не се поддава на предизвикателството. Тя, в края на краищата, бе съвсем сама с него — мъж, когото почти не познаваше, и играта с огъня би могла да има последствия...

Но пък какво търсене без последствия?

Когато Дел спря достатъчно за дълго, Камила размърда схванатите си рамене и му се усмихна:

— Ще имате ли нещо против да направим почивка?

Видя го как се връща отново в настоящето, отново в стаята, отново при нея. Почувства как погледът му, сексапилен и интелектуален зад очилата, се плъзна по нея, когато се изправи да се протегне.

— Не съм свършил.

— Можем да продължим след вечерята, ако искате. — Тя продължи да се усмихва непринудено. — Бих се поразхождала, преди да започна да готвя. Вие разхождате ли се понякога в гората, Дел?

В гласа ѝ се долавяше най-лек намек за покана. Бе сигурен, съвсем сигурен, че го прави съзнателно. Подейства му като лек удар.

Не му се мислеше какво би могла да направи тя с един мъж, ако решеше да го удари по-силно.

— Вървете, аз си имам работа. — Той взе друга купчина записки, без да ѝ обръща внимание, и я изчака да излезе в коридора, преди да подвигне след нея: — Внимавайте за змии.

Едва забележимото колебание в походката ѝ му достави голямо удоволствие.

Събуди се посред нощ. Ребрата го боляха, а главата му бе замаяна.

Отново я бе сънувал, по дяволите. Този път бяха в кухнята и работеха върху неговите бележки. Тя седеше пред клавиатурата. Чисто гола.

Фантазията бе толкова хлапашка, че го смути.

Проблемът с жените бе, че те можеха да те подмамат само с това, че дишаха.

Полежа малко, като се молеше болката да стихне и кръвта му да се охлади.

Бе преживял целия ден и вечерта, изпълнявайки решението си, нали? Не я докосна, нито веднъж. Би било лесно да го стори. Да плъзне пръст по прелестната ѝ шия, докато тя печаташе. Да се допре до ръката ѝ, когато му подаваше солта по време на вечеря.

Лесно, толкова лесно, колкото да я грабне с една ръка, да се гмурне и да открие какъв бе вкусът на сочните ѝ устни.

Ала не го стори. Червени точки за него.

И все пак го нервираше, че продължаваше да мисли как би могъл да го стори.

А Камила флиртуваше с него. Достатъчно често му се бе случвало да не обръща внимание, да избягва или да се включва във флирт, за да познае кога флиртуват с него. Особено когато жената не го прави особено тайно.

Бе му се случвало студентки или случайни ентусиастки, мотаещи се край разкопките, да се опитват да го свалят. Най-вече, според него, защото си бяха изградили някаква романтична представа за професията му. За това Дел винеше Индиана Джоунс. Макар че тези филми бяха изцяло развлекателни, не можеше да им се ядосва.

Отхвърляше флирта или го приемаше, в зависимост от момента, жената и настроението си. Но колкото до сериозните връзки, винаги бе успявал да избягва мочурливите усложнения. А на червенокосата красавица пред него усложненията бяха изписани на лицето ѝ, така че за забавления и игри и въпрос не можеше да става.

Трябваше да ѝ намери стая в града. Да плати за нея. Да я изнесе оттук.

После помисли за купчината чисто напечатани страници и раздразнението му спадна. Тя бе идеалният сътрудник. Помощта ѝ означаваше не само че не му се налагаше да се бори сам с материала. Благодарение на въпросите ѝ, на интереса ѝ и на организационните ѝ способности бе на път да довърши най-добрия материал, който някога бе правил.

Помисли за ястието, което бе сложила на масата. Представа нямаше какво бе направила с това просто пиле, ала го бе превърнала в пиршество.

Започваше да променя мнението си, че някъде има скрит богат отегчен съпруг или любовник. Бе прекалено способна, прекалено добра в кухнята, за да бъде нечия разглежена кукличка.

Което бе добре, защото да си фантазира за жената на друг мъж бе почти като да се задява с жената на друг мъж. А това бе едно от малкото му ненарушими правила.

Ако я изкараше оттук, щеше да признае, че не може да държи ръцете си далеч от нея. А ако признаеше това, то къде оставаше той?

Предаде се и стана. В последния момент се сети да навлече нещо и тръгна по коридора към банята. Не забеляза блестящите плочки и старателно окачените чисти кърпи, както не забеляза и течния сапун. Но ароматът го връхлетя, защото бе неин.

И от него всеки мускул в тялото му се напрегна.

Измъкна от шкафчето обезболяващите таблетки, после ги хвърли обратно вътре. От проклетите лекарства оглупяваше. Бе по-добре да изпие един аналгин и едно хубаво малко уиски.

Не си позволи дори да погледне към вратата на спалнята ѝ, да помисли — дори за миг — как тя лежи в леглото зад тази врата. Една минута по-късно разбра, че това щеше да е напразна фантазия, защото Камила не беше в леглото си.

Чу откъм кухнята тихия ѝ глас. Присви очи, спря и се заслуша. Не различаваше думите, ала тонът ѝ бе мек, изпълнен с любов. Стисна зъби.

С кого, по дяволите, говореше? Приблужи се и улови края на разговора.

— Je t'aime aussi. Bonne nuit.

Тихото щракване на телефона, когато тя остави слушалката, се чу миг преди Дел да запали лампата.

Камила отскочи назад и притисна ръце към устните си, за да не изпищи.

— Mon Dieu! Vous m'avez fait peur! — Пое треперливо въздух и премина на английски: — Изплашихте ме.

— Какво правите тук в тъмното?

Тя се бе промъкнала долу да провери дали телефонът работи, бе открила, че работи, и се бе обадила да успокои семейството си. Нарочно говореше тихо и не палеше лампите, за да избегне точно това, което се случваше в момента.

— Включили са телефона.

— Добре. Отговорете на въпроса ми.

Камила изправи рамене и вдигна глава.

— Не знаех, че трябва да седя в стаята си като дете след времето за лягане. Отплащам ви се за квартирата и предполагам, че мога да използвам къщата.

— Пет пари не давам дали танцувате танго на лунна светлина. Искам да знам защо се прокрадвате и шепнете по телефона на тъмно.

Тя му предложи истината, произнесена с леден глас:

— Не можех да заспя. Слязох да изпия нещо и проверих телефона. Когато видях, че работи, се обадох. Не се безпокойте, говорих за сметка на отсрещния абонат. Ако мобилният ми телефон работеше в това затънтено място, нямаше да си позволя да използвам вашия телефон. И ако съм достатъчно любезна да пазя тишина, когато предполагам, че другият човек в къщата спи, това не значи, че се прокрадвам.

Звучеше разумно. Приличаше на истина. Затова той кимна бавно.

— Добре. Ако искате да се обадите на съпруга или приятеля си, давайте. Но не се промъквайте като крадец.

Камила пламна и очите ѝ заблестяха като разтопено злато.

— Не се промъквах като крадец и нямам съпруг. Ако толкова искате да знаете, обадох се на майка ми да я успокоя, че съм добре. Свърши ли разпитът? — Чувстваше се ужасно глупав, затова не каза нищо и отвори шкафчето да извади аспирин. — Трябваше да се сетя. — Камила изпъшка нетърпеливо и взе една чаша да я напълни с вода. — Когато ви боли, сте още по-непоносим.

— Не искам вода. — Дел я заобиколи да извади от килера бутилка уиски.

— Изпийте първо водата, иначе ще развалите вкуса на уискито. — Тя свали още една чаша, взе бутилката от него и наля точно три пръста уиски. — Сигурно ще облекчи болката. Рамото или ребрата?

— Най-вече ребрата.

— Предполагам, че болят повече, когато оздравяват. Защо не седнете? Ще ви направя компрес с лед.

— Не ми трябва бавачка.

— Престанете да се инатите. — Камила напълни едно найлоново пликче с лед и го уви в тънка кърпа. — Седнете, пийте си уискито. Разкажете ми за някоя от другите си разкопки. Нещо чуждоземно и екзотично.

Беше ѝ и смешно, и приятно да се чува как говори като майка си, да чува в гласа си тона, с който майка ѝ бе успокоявала и разсейвала децата си, когато бяха болни.

— Вървете си. — Заповедта не прозвуча много убедително и той седна.

— Когато разчиствах, забелязах писма, адресирани до доктор Кейн. Бях впечатлена. — Тя седна и опря кърпата до бузата си, за да се охлади. — Къде сте учили?

Бе облечена с халат с медночервен цвят. Според него сигурно бе копринен, а от начина, по който обгръщаше тялото ѝ, реши, че под него нямаше почти или съвсем нищо. В самоотбрана затвори очи и остави уискито да се спусне по гърлото му.

— Оксфорд.

— Сега съм още по-впечатлена. Дилейни Кейн, докторска степен от Оксфорд. Как разбрахте, че сте археолог?

Странен начин да се изкаже, помисли Дел. Не как станахте, не кога решихте, а как разбрахте. И бе съвсем вярно.

— Винаги съм искал да знам как, защо и кога. И кой. Винаги, когато съм ходил на разкопки с родителите си...

— А, и те са били археолози!

— Палеонтолози. Динозаври. — Той продължаваше да държи очите си затворени. Знаеше, че болката, притисната между волята и уискито, ще отслабне. — Разкопките ми харесваха, ала ми се струваше по-вълнуващо, когато откриваха нещо човешко. Парчета керамика, оръжия или сечива. Нещо, което да показва, че тук е имало хора. — Изсъска през зъби, когато студената кърпа се опря в ребрата му.

Горкият, помисли Камила. Толкова се ядосваше на болката.

— Моите братя по едно време бяха запалени по динозаври. Мисля, че всички момчета минават през това. — Видя как напрежението се оттича от лицето му, когато ледът притъпи болката. — Бяха ли разочаровани родителите ви, че не се насочихте към тяхната професия?

— Защо трябваше да са разочаровани? — Дел си позволи да се отпусне, сантиметър по сантиметър.

Чу се бухал, дълъг и протяжен звук от гората зад къщата. Ароматът ѝ го галеше като нежно докосване на длани.

— О, традиция, предполагам. Приятно е, нали, да имаш родители, които разбират или поне се опитват да разберат, когато трябва да изпиташ себе си, да опиташ да намериш собствената си посока. Някои хора чакат прекалено дълго, преди да го сторят, защото се страхуват от неодобрение или провал.

Бе се отпуснал, помисли тя, и му се доспиваше. Странно, сега изглеждаше не по-малко страховит, отколкото когато бе съвсем бодър. Може би заради чертите на лицето си или заради бодливата си къса брада. По каквато и да било причина, но се изкушаваше да го гледа, наистина да го гледа, когато той не знаеше.

После очите му се отвориха и интересното му лице се озова много близо до нейното. Камила едва не се отдръпна инстинктивно назад от любезност, ала в тези зелени дълбини проблясваше тревога, една интригуваща предпазливост, която я бодеше да изпита силата си.

Остана близо, много близо и вдигна ръка към наболата му брада.

— Трябва да се обръснете, доктор Кейн.

Дел долавяше аромата ѝ, свеж и бодър въпреки късния час. Чувстваше дъха ѝ върху кожата си.

— Глупости.

— Ще ви бъде трудно да се обръснете с една ръка. — Тя прокара пръст по брадичката му, после надолу по врата. — Сутринта мога да го направя вместо вас.

— Не искам да се бръсна и не искам да ме пипате.

— О, приятно ви е да ви пипам. — Бе сигурна, че желанието, което се надигаше в нея, не бе изцяло едностранно. — Просто ви е страх от това. И се дразните, че аз не се страхувам от вас.

Той сграбчи китката ѝ със здравата си ръка и пръстите му заплашително се стегнаха.

— Ако не се страхувате, значи сте глупава. — Демонстративно плъзна поглед надолу и нагоре по тялото ѝ. — Тук сме сами и няма къде да се скриете. Може да имам само една здрава ръка, но ако реша да се възползвам от вас, не можете да ме спрете.

В нея се надигна гняв, ала той не беше примесен със страх. Никой никога не бе слагал ръка върху нея, освен ако тя не го искаше. Нямаше намерение да позволи това да се промени.

— Тук грешите. Аз не се крия, аз се противопоставям. Не съм нито слаба, нито безпомощна.

Дел стисна по-здраво китката ѝ, напълно осъзнал, че пръстите му можеха да оставят белези. Надяваше се да оставят белези и Камила да го запомни. За доброто и на двамата им.

— Вие сте жена, а аз съм по-тежък от вас с почти петдесет килограма. Много мъже биха се възползвали от това. Независимо дали сте по вкуса им, или не. Аз съм по-специален и, сестричке, ти не ме привличаш.

— Наистина ли? — Гневът ѝ вече се бе разпалил докрай, състояние, което се мъчеше да избягва. Знаеше, че когато бе ядосана, обзета от гняв, можеше да е невероятно неразумна. Направи всичко възможно да се успокои, да овладее гнева си. — Какъв късмет и за двамата ни. — Облегна се назад и измъкна ръката си от хватката му. Видя как в очите му проблесна нещо, облекчение или презрение, не бе сигурна. Но каквото и да бе, то отново разпали гнева ѝ. — Обаче е лъжа.

Бе ядосана, неразумна и, предполагаше, невероятно глупава. Ала вече не владееше гнева си. Вплете ръце в косата му и притисна устни към неговите.

Първата ѝ реакция бе удоволствие, чисто и просто удоволствие, когато чу как той бързо си пое дъх. Продължи с устни и език. И когато вкусът му я изпълни, разля се в нея като неочаквана гореща вълна, дойде втората реакция.

Бавно разтапяне.

Не бе подготвена за това, не и за нуждата да прогони гнева, целия, и да даде воля на страстта си. Ахна от изненада и удоволствие и го прегърна.

Устните му бяха твърди, лицето му ъгловато, а косата му гъста и мека. Тя усещаше бесните удари на сърцето му и пръстите му, този път обхванали шията ѝ. Устните му, езикът му срещнаха нейните. Всичко, за което Камила можеше да мисли, бе, че искаше още.

Реакциите му бяха забавени. Това бе единственото му извинение пред себе си, задето не я отблъсна, преди да го бе прегърнала. И бе просто мъж. Това бе единствената причина ръката му да се вдигне, не за да я бутне настрани, а за да се обвие около шията ѝ, да я задържи, където беше.

Върху него.

Тихите ѝ алчни стонове караха кръвта му да кипи, караха целувката му да достигне до дълбини, от които не бе сигурен, че ще може да изплува.

Искаше му се да я погълне цялата, на една хапка. Искаше го, искаше нея, повече, отколкото искаше следващата си глътка въздух.

Размърда се и се опита да обвие около нея и другата си ръка, да я привлече към себе си. От внезапното непредпазливо движение го прониза болка, ярка и ослепителна, която потуши страстта.

Тя отскочи назад. Почувства как тялото му се напрегна, чу го как мъчително пое въздух, разбра, че му бе причинила болка. На върха на езика ѝ бяха извинения, ала гневният му поглед я спря.

— Стой далеч от мен, по дяволите. — Дел не можеше да си поеме въздух и главата му се въртеше. Изруга, защото знаеше, че причината бе колкото в болката, толкова и в реакцията му към нея.

— Да ви помогна...

— Казах да стоиш далеч от мен! — Изправи се и събори с трясък стола си. Зрението му се замъгли и той едва не залитна. Чувството за слабост още повече го вбеси. — Ако искаш да се отъркаляш с някой, върви го търси другаде. Аз не ставам за това.

Излезе от къщата и двете врати се затръшнаха с гръм зад него.

Камила толкова се срамуваше от себе си, че почти цяла нощ не спа. Стряскаше се всеки път, когато си припомняше сцената.

Бе му се нахвърлила. Почти го бе насилила! Нямаше значение, че бе едновременно ядосана, обидена и възбудена. Ами че ако един мъж се държеше така, както се бе държала тя, Камила би била първата, която ще го нарече простак и варварин.

Бе го накарала да я целуне, възползвайки се от ситуацията и от физическото си превъзходство. Това беше безотговорно.

Трябваше да се извини и да приеме всяка цена, която Дел поискаше от нея за обидата. Ако това означаваше да я изхвърли от къщата, той имаше пълното право да го стори.

Надяваше се да не се стигне дотам.

Може и да бе ужасно банално женско поведение, но един час преди разсъмване тя бе в кухнята, за да му приготви прекрасна закуска, с която да го умилостиви.

Разбира се, можеше да го остави за обема, след като Дел се появи в къщата чак след три сутринта. Когато го чу да се връща, Камила не посмя да диша цели десет минути, като почти очакваше, че той ще се втурне в стаята ѝ, ще я измъкне от леглото и още там ще я изхвърли през прозореца.

Не че Дел не бе откликнал, напомни си тя, като продължаваше да изгаря от срам. Само дето не я лапна като топъл хляб. И ако не се бе опитал да я привлече по-близо и не го беше заболяло...

Е, сигурно бе най-добре да не мисли за това.

Кафето се вареше, сокът се изстудяваше. Бе приготвила тестото и пълнежа за палачинките с ябълки и канела, бе отрязала дебел резен шунка. Сега оставаше само мечокът да се измъкне от бърлогата си.

След малко чу отгоре скърцане, което ѝ показваше, че бе станал. Изтри внезапно овлажнелите си длани в панталоните и се обърна да сложи тигана.

Докато вземаше душ, Дел също си припомняше сцената, затова бе в най-отвратително настроение. От една страна беше бесен на тази

жена, задето го поставяше в такова невъзможно положение. В същото време бе потресен и отвратен от своята реакция.

Една красива жена бе дошла при него и му бе направила зашеметяващо откровено предложение. Една страхотна, сексапилна и необвързана жена го бе сграбчила посред нощ и го бе целувала до умопобъркване.

А той бе излетял сърдито от къщата.

Луд ли беше?

Предпазлив, поправи се Дел, раздразнен от вътрешния си спор. Нямаше нищо против простия здравословен секс между възрастни хора, които знаят какво правят. Ала ако в Камила имаше нещо просто, той бе готов да танцува гол по средата на шосето към града.

На тази жена на челото ѝ бяха изписани усложнения.

Освен това, напомни си Дел, докато се обличаше, нямаше време за забавления и игри. Имаше си работа. А когато имаше време, инициативата идваше от него!

Не че не беше интересно някой да вземе тази инициатива от ръцете му, само за момент...

Тази жена имаше божествени устни, помисли си. Не, убедителни и въздействащи.

По-добре бе да не мисли за това. Много по-добре бе да реши какво, по дяволите, да прави. Доколкото виждаше, имаше две възможности. Можеше или да се преструва, че нищо не се е случило, или да я уволни, да я откара в града и да я зареже там.

Второто бе най-безопасното нещо, което можеше да измисли.

Бе стигнал до средата на стълбите, когато усети миризмата на кафе. Примамливият аромат разколеба решимостта му. На пръстите на едната си ръка можеше да преброи колко пъти се бе събуждал сутрин с мирис на кафе.

После усети и мириса на пържещо се месо.

Мръсно играе, каза си той. Съвсем като жена.

В момента, в който влезе в кухнята, тя се обърна към него с чаша кафе в ръка. Вместо да му я подаде, я остави на масата и го погледна в очите.

— Искам да се извиня за поведението си. — Тонът ѝ, толкова сериозен, го обърка. Реши, че най-добрият ход щеше да бъде да държи устата си затворена... И да изпие кафето. — Държах се — продължи

Камила — по най-непростим начин. Възползвах се от ситуацията и злоупотребих с вашето гостоприемство. Не бих могла да съжалявам повече. Имате пълното право да ме изхвърлите. Надявам се, че няма да го направите, ала ако решите, няма да възразя.

Наистина ли бе помислил, че тя играе мръсно, помисли Дел, докато я гледаше над ръба на чашата си, изправена срещу него, сериозна, търпелива, с цвъртящата зад гърба ѝ шунка. Шампион тежка категория не би изкарал и един рунд срещу нея.

— Нека просто забравим за това.

В нея се разля облекчение, но Камила не можеше да се успокои, преди да бе свършила.

— Много великодушно от ваша страна. — Пресегна се да вземе вилницата и да обърне месото. — Искам да ви кажа, че никога не съм правила такова нещо.

Той си спомни за целувката, за тлеещата ѝ сила.

— Какво нещо?

— Не съм се нахвърляла на мъж. — При спомена за това страните ѝ пламнаха, ала тя продължи да готви, без ръката ѝ да трепне. — След това ми мина през ума, че ако всичко беше наопаки, ако вие се бяхте нахвърлил върху мен, когато съм безпомощна...

— Аз не съм безпомощен! — сопна се Дел ядосано, глътна кафето и отиде да си налее още.

— Ами... Във всеки случай, казах си, че това щеше да е отвратително, дори престъпно поведение, така че...

— Нали нямаше да говорим — прекъсна я рязко той. Чувстваше се все по-неловко. — Не е кой знае колко голяма работа.

Камила го погледна, после отново отклони очи. Работата, голяма или не, го бе държала почти цяла нощ извън собствения му дом. Така че щеше да довърши самобичуването си.

— Каквото и да е сексуално действие трябва да бъде взаимно, иначе е неприятно. По-лошо, сексуален тормоз.

— Денят, в който някоя кльоцава жена успее да ме тормози, ще е денят, в който ще цъфнат налъмите.

— Аз не съм кльоцава, но да довърша. Бях ядосана, а вие ми харесвате, бог знае защо, а е мое задължение да контролирам и двете неща, както и любопитството, което изпитвах. Благодаря ви, че

приехте извиненията ми. А сега, ако искате да седнете, ще направя палачинки.

Тя набоде шунката и я пренесе в една чиния. Преди да бе успяла да се обърне към тестото, Дел я извъртя към себе си и я хвана за шията. Повдигна я на пръсти и затвори устни върху нейните.

Вилицата, която още държеше, изтрака върху масата. Ръцете й увиснаха безпомощно. Това бе нападение, прекрасно нападение, от което коленете й омекнаха, главата й се завъртя и кръвта й кипна. Опита се да се отдръпне, ала той я изпревари — отблъсна я леко и отстъпи крачка назад.

— Сега сме наравно. — Взе си отново кафето и седна. — Какви палачинки?

ПЕТА ГЛАВА

Брадата го дразнеше. Жената също. Болката в ребрата бе тъпа и досадна. Либидото му също.

Срещу такива натрапчиви и нежелани мисли помагаше работата. Винаги бе можел да се потопи в работата си и да забрави за всичко останало. Всъщност, според него всеки, който не можеше, не си бе попаднал на мястото.

Трябваше да признае, че Камила не го дразнеше, когато му помагаше да напечата и подреди записките му. Истината бе, че толкова много му помагаше, че се чудеше как ще се оправя, когато тя си замине.

Замисли се дали да не се възползва от благодарността ѝ и да я придума да остане още две седмици.

В такъв случай щеше да го разсейва нещо толкова странно като начина, по който светлината пада върху косите ѝ, докато седи пред клавиатурата. Или начина, по който очите ѝ светват, когато се обръща към него с въпрос или коментар.

И после щеше да започне да мисли за нея. Коя е, откъде е. И преди всичко защо, по дяволите, седи в неговата кухня. Камила говореше френски, сякаш ѝ бе роден език, готвеше като дар божи. И отгоре на всичко бе невероятно висока класа.

Мразеше да задава на хората въпроси за самите тях.

Защото те неизменно накрая отговаряха. Ала имаше много въпроси за Камила.

Започна да пресмята как да измъкне някаква информация, без да изглежда, че задава въпроси.

Бе освен всичко и умна, мислеше Дел, докато тя старателно подреждаше снимките от разкопките, а той се правеше, че преглежда бележките си. Не просто образована, макар да бе и много добре образована. Ако трябваше да прави предположения, би казал частни училища от начало до край... А с този лек френски акцент би се обзаложил, че бе завършила и някакъв швейцарски колеж.

Във всеки случай, където и да бе учила, бе достатъчно умна, за да остави цялата тази сексуална история да отшуми. Просто кимна, когато той ѝ каза, че са наравно, и направи невероятните си палачинки.

Възхищаваше ѝ се, възхищаваше се от начина, по който го прие като зъб за зъб и око за око, и се захвана за работа както обикновено.

Имаше пари — или поне бе имала пари. Скъп швейцарски часовник, копринен халат. Наистина копринен. Още чувстваше как се плъзгаше върху голата му кожа, когато Камила го прегърна.

По дяволите.

Все пак работата не беше нещо непривично за нея. Изглеждаше, че наистина обича да готви. Това бе почти непостижимо за него. Освен това седеше часове наред пред клавиатурата, без да се оплаква. Печаташе бързо и чисто. Стойката ѝ беше безупречна, а ръцете ѝ елегантни като на кралица.

Възпитание, помисли Дел. Тази жена имаше възпитание — такова, което ти дава не само самочувствие, а и чувство за достойнство.

И какво се получаваше от всичко това?

Усети се, че отново се почесва по брадата, и го озари вдъхновение.

— Би ми дошло добре едно бръснене.

Каза го нехайно и я изчака да вдигне поглед към него.

— Моля?

— Едно бръснене — повтори той. — Би ми дошло добре.

Тя го прие като приятелска молба и му се усмихна:

— Можете ли сам, или имате нужда от помощ?

Дел се понамръщи, колкото да покаже, че се съгласява без желание.

— Бръснали ли сте някога мъж?

— Не. — Камила присви очи и наклони глава. — Но съм виждала как се бръснат баща ми и братята ми. Не ми се струва трудно.

— Братя?

— Да, двама. — Замислено се приближи към него и се наведе да огледа лицето му. Доста ъгловато, помисли тя. Определено нищо равно и просто, ала това бе само още по-предизвикателно. — Не виждам защо да не мога да го направя.

— Става дума за моята плът и кръв, сестричке. — Но той вдигна ръка и раздразнено се почеса. — Да го направим.

Камила прие задачата сериозно. След известен размисъл реши, че най-подходящото за събитието място бе предната тераса. Щяха да глътнат малко чист въздух, а тя щеше да може да обикаля стола отвсякъде — нещо, което би било невъзможно в тясната баня на горния етаж.

Измъкна навън една малка масичка и разположи на нея инструментите си — широката плитка купа с топла вода, крема за бръснене, кърпите и самобръсначката.

За момент ѝ се прииска да бе бръснач, а не самобръсначка. Би било забавно да го точи.

Когато Дел седна, Камила завърза една кърпа около врата му.

— Като съм започнала, мога и да ви подстрижа.

— Не ми пипайте косата.

Не можеше да го вини. Чудесна коса, гъста и красиво изрусяла. Във всеки случай единственият ѝ опит да подстриже коса — собствената си — бе доказал, че няма такъв скрит талант.

— Добре, просто се отпуснете. — Тя покри лицето му с топла влажна кърпа. — Виждала съм по филмите да правят така. Мисля, че от това брадата омеква.

Когато той изръмжа приглушено и се отпусна, Камила погледна към гората. Бе толкова зелена, толкова гъста, изпъстрена със светлини и сенки. Чувахе песен на птици и мярна един кардинал, който се стрелна като червен куршум към зелена мишена.

Никой не се бе спотаил в тези сенки, никой не я чакаше да направи нещо, което да му спечели награда за нова снимка. Нямахше самоотвержени пазачи, които да я защитават.

Това спокойствие бе като балсам за душата ѝ.

— Днес навън е много красиво. — Разсеяно сложи ръка на рамото му. Искаше ѝ се да сподели с някого това прекрасно чувство на свобода. — Всичко е синьо и зелено, лятно. Горещо, ала не задушно. Във Вирджиния досега да сме се просмукали от влага.

— Аха! — Бе си помислил, че в гласа ѝ има нещо южняшко. — Какво има във Вирджиния?

— О, там са роднините ми. — Някои от тях, помисли тя. — Там е нашата ферма.

Когато свали кърпата от лицето му, очите му, остри и пълни със съмнения, срещнаха нейните.

— Да не искате да ми кажете, че сте фермерска дъщеря? Я не ме поднасяйте.

— Имаме ферма. — Смътно раздразнена, Камила взе крема за бръснене. Две ферми, помисли тя. По една във всяка от страните ѝ. — Баща ми отглежда соя, царевица и така нататък. Освен това има крави и коне.

— Вие никога не сте хващали мотика с тези ръце, малката.

Камила вдигна вежди и размаза крема за бръснене.

— Има едно прекрасно изобретение, наречено трактор. Да, мога да карам трактор — добави малко рязко.

— Трудно ми е да си ви представя.

— Не се занимавам много с посевите, но мога да различа ряпа от картоф. — Със сключени вежди повдигна брадичката му и прокара за пръв път самобръсначката по бузата му. — Родителите ни искаха децата им да бъдат полезни за обществото, за света. Сестра ми работи с деца в неравностойно положение.

— Казахте, че имате братя.

— Една сестра, двама братя. Ние сме четирима. — Тя изплакна самобръсначката в купата и старателно остърга още крем и четина.

— Какво правите в тази ферма?

— Много неща — измърмори Камила, като изчисляваше ъгъла между челюстта и врата му.

— От това ли бягате? Хей!

Тя попи капката кръв.

— Това е само драскотина. Която нямаше да направя, ако не говорехте непрекъснато. Мълчите часове наред, а сега не си затваряте устата.

Дел сви рамене, развеселен и заинтригуван, че очевидно я бе настъпил по мазола.

— Може би просто съм нервен. Никога не ми се е случвало жена да се нахвърли върху мен с остър предмет.

— Като се има предвид вашия характер, това е изненадващо.

— Като се има предвид вашия характер, е изненадващо, че сте момиче от село. Ако сте израснали във Вирджиния, откъде идва френския сладкиш?

Камила се засмя:

— Френски сладкиш, а? От майка ми. — Превъзможна чувството за вина, задето не бе съвсем честна с него. За компенсация му предложи още нещо вярно, макар и не определено: — Ние прекарваме част от времето си в Европа, там също имаме малка ферма. Направете така... — Камила прехапа горната си устна.

Той не можа да сдържи усмивката си.

— Покажете ми пак как да го направя.

— Много смешно. — Ала и тя се засмя, застана между краката му, наведе се и внимателно обръсна мястото между носа и устните му.

Искаше му се да я докосне, да плъзне ръка по някаква част от нея. По която и да е част от нея. Искаше, осъзна Дел, отново да я целуне. Която и да бе тя.

Палецът ѝ докосна устната му и я задържа да не мърда, после се отдръпна. Но очите ѝ се задържаха за миг там, преди да срещнат неговите.

И Камила видя в тях желание, опасния огън на страстта. Почувства как тази страст прониква в нея като пламтящ нож.

— Защо е това, как мислите? — прошепна тя.

Той не се престори, че не разбира. Не обичаше да се преструва.

— Представа нямам... Освен че сте приятна гледка.

Камила почти се усмихна на това и се обърна отново да изплакне самобръсначката.

— Дори в едно привличане би трябвало да има нещо повече. Дори не съм сигурна, че се харесваме кой знае колко.

— Аз нямам нищо определено против вас.

— О, Дилейни, много сте любезен. — Тя се засмя, защото смехът разсейваше част от напрежението в нея. — Никоя жена не знае заклинание срещу такава поезия, такъв чар.

— Ако искате поезия, прочетете някоя книга.

— Мисля, че наистина ви харесвам — изказа Камила на глас мислите си и се върна да довърши бръсненето. — По някаква странна причина ми харесва вашата сприхавост.

— Старите мъже са сприхави. Аз съм още млад, така че съм просто груб.

— Точно така. Ала освен това имате интересен начин на мислене и на мен той ми харесва. Заинтригувана съм от вашата работа. — Тя обърна лицето му. — И от вашата страст към нея. Аз дойдох, за да търся страст... Не сексуална, а нещо емоционално, някаква интелектуална страст. Колко странно, че я намерих тук, в старите кости и изпочупените грънци.

— За моята работа е нужно повече от страст и интерес.

— Да. Тежка работа, саможертва, пот, може би и малко кръв. — Камила наклони глава. — Ако мислите, че тези неща не са ми познати, грешите.

— Вие не сте лентяйка.

Тя отново се усмихна.

— Е, сега ме ласкаете. Сърцето ми направо се разтуптя.

— Освен това сте устата, сестричке. Кой знае защо, вашият сарказъм ми харесва.

— Колко хубаво. Защо никога не ме наричате по име? — Камила отстъпи назад да вземе чиста кърпа и да избърше остатъците от крем за бръснене по лицето му. — Това е моето име — каза тихо. — Камила. Майка ми обича цветя, а когато баща ми за пръв път я завел в своята ферма, там имало камелии.

— Значи ме излъгахте само за фамилното си име.

— Да. — Тя прокара пръст по бузата му да опита как е. — Мисля, че свърших добра работа, а вие имате хубаво, макар и сложно лице. Изглежда много по-добре без тази проскубана брада. — Отиде до масата и избърса ръцете си. — Искam само няколко седмици за себе си — промълви тихо. — Няколко седмици, за да бъда себе си без ограничения, отговорности, изисквания, очаквания. Случвало ли ви се е някога просто да имате нужда да дишате?

— Да. — И нещо в тона ѝ, нещо в очите ѝ му казваше, че поне това бе чистата истина. — Е, тук има доста въздух. — Дел потърка с ръка прясно избръснатата си буза. — Колата ви ще е готова след два дни. Вероятно. Тогава можете да си заминете, а можете и да останете една или две седмици, и ще запазим нещата такива, каквито са.

В очите ѝ запариха сълзи, макар представа да нямаше защо.

— Може би още няколко дни. Благодаря ви. Иска ми се да науча нещо повече за вашия проект. Иска ми се да науча нещо повече за вас.

— Нека просто оставим нещата такива, каквито са. Докато се променят. Добре се справихте с бръсненето... Камила.

Когато остъклената врата се затръшна зад него, тя се усмихна на себе си.

За да изрази благодарността си, Камила правеше всичко възможно да не го дразни. В продължение на цял ден и половина. Бе излъскала къщата му до блясък, бе надписала и подредила снимките и скиците му. Чисто напечатаните страници с бележки вече бяха две големи купчини.

Време бе, реши тя, нещата да се променят.

— Трябва да купите пресни продукти — съобщи му Камила.

— Току-що купих.

— Преди няколко дни. А и ключовата дума е „пресни“. Нямаме плодове, зеленчуците свършват. Освен това ми трябват лимони. Ще направя лимонада. Вие пиете прекалено много кафе.

— Без кафе ще изпадна в кома.

— Кафето също свършва, така че ако не искате да изпаднете в кома, трябва да отидем в града да пазаруваме.

За пръв път свали очилата си за четене и я удостои с поглед.

— Ние ли?

— Да. Искам да проверя какво става с моята кола, защото когато се обадя на вашия Карл да го питам, той само мънка по телефона. — Камила вече проверяваше съдържанието на чантата си и вадеше тъмните очила. — Значи, отиваме в града.

— Искам да довършим този раздел.

— Можем да го довършим, като се върнем. Ако рамото много ви боли, аз с удоволствие ще кара.

Честно казано, рамото вече почти не го безпокоеше. Бе използвал безсънните часове през нощта в стаята си, като внимателно го бе раздвижвал. Ребрата все още го боляха, но вече би могъл почти да хвърли и ласо.

— Разбира се, че ще ви позволя да седнете зад волана на моя камион, след като докажете колко добър шофьор сте.

— Аз съм много добър шофьор. Ако еленът не беше...

— Да, да... Е, забравете. Няма да карате камиона ми, малката. — Вече я познаваше достатъчно добре, за да знае, че през следващия час ще го тормози и ще се опитва да го убеди, затова реши да си спести времето и нервите и просто да тръгне. — Аз ще карам... Ала вие ще пазарувате.

Когато Дел просто се изправи и се намръщи, тя наклони глава:

— Ако се опитвате да си спомните къде си оставихте ключовете за колата, те още са си на таблото на скъпоценния ви камион, където ги оставихте.

— Знаех това — измърмори той и се запъти навън. — Тръгваме ли, или не?

Камила се забърза след него, щастлива, сякаш ѝ бяха предложили да прекара цяла нощ развлечения в града.

— Има ли супермаркет? Аз бих...

— Задръжте. — Дел спря до задната врата толкова рязко, че тя силно се блъсна в него. — Не, няма супермаркет и не си мислете, че сме тръгнали да пилеем пари. Искате лимони, значи ще купим лимони, обаче няма да успеете да ме замъкнете на някакво момичешко сафари за преследване на обувки, обици и бог знае какво.

Камила имаше малка — и съвсем безопасна — слабост към обиците. Устните ѝ трепнаха в нещо опасно подобно на цупене.

— Просто искам да си купя крем за около очите.

Той смъкна очилата на носа ѝ и се вгледа внимателно.

— Очите ви са си много добре.

Тя ги завъртя към гърба му, когато Дел продължи към камиона, но реши да не настоява. Докато стигнеха в града. За момента бе по-добре да го разсее.

— Чудя се — подзе Камила, когато се вмъкна в кабината на камиона, — дали ще ми разкажете нещо за радиовъглеродното датиране.

— Ако искате лекция...

— Да, да, ала само най-основните неща. По-добре се справям с машинописа, ако имам някаква представа.

Камионът заподскача по алеята към главния път и той въздъхна многострадално.

— Въглеродът се съдържа в атмосферата. На един трилион атоми въглерод се пада един атом радиоактивен въглерод четиринадесет. Растенията поглъщат въглерод четиринадесет, животните го поглъщат, като...

— Ядат растения — довърши тя, доволна от себе си.

Дел ѝ хвърли един поглед.

— И други животни. Когато е погълнат, той започва да се разпада. Попълва се отново от атмосферата или от храната. Докато нещо се погълне, той се разлага. Както и да е, в растение или в животно той дава около петнадесет разпада в минута, които могат да се регистрират с гайгеров брояч. Останалото е чиста математика. Мъртвият източник губи радиовъглерод със скорост... Защо имам чувството, че говоря на себе си?

— Моля? — Камила отново насочи вниманието си към него. — Извинявайте. Просто е така красиво. Пропуснах много по време на бурята. Толкова е зелено и страхотно. Малко прилича на Ирландия, наистина, с всичките тези хълмове. — Тя улови блясък, който би могъл да бъде само отражение на слънцето от вода. — И езерото, и всичките тези прекрасни дървета. Всичко е толкова тихо и спокойно.

— Точно затова толкова много хора живеят в тази част на Върмонт. Ние не обичаме тълпите и шума. Ако искаш това, не идваш в СЕК, а отиваш на запад към езерото Чамплейн.

— Какво значи СЕК?

— Североизточното Кралство.

Името я накара да се усмихне. Значи за момент се бяха измъкнали от княжеството и се бяха озовали в кралство.

— Живели ли сте някога там?

— От време на време.

Приблжиха се към един покрит мост и Камила възкликна от удоволствие:

— О, прекрасен е!

— Прекарва те през реката — отсече Дел, но удоволствието ѝ бе заразително. Понякога той забравяше да се огледа наоколо, да се наслади на красивата част от света, която често бе негов дом.

Минаха по моста и тръгнаха към църквата, чийто бял връх се извисяваше над дърветата. Тя помисли, че картината бе като извадена от книжка, от някаква чудесна и дълбоко американска приказка —

зелени хълмове, бели църкви и спретнати къщички с техните спретнати ливадки. А и самият град бе построен подредено, като нарисуван, с прави улици, малък парк и избелели тухлени сгради, облицовани с избелели дъски.

Искаше ѝ се да върви по тези улици, да се скита из магазините, да гледа как хората прекарват деня си. Може би да обядва в някое от тези ресторанчета, или още по-добре, да се разхожда с фунийка сладолед.

Дел спря на паркинга.

— Магазин за хранителни стоки — информира я той и измъкна портфейла си. Пъхна няколко банкноти в ръката ѝ. — Вземете каквото ви трябва. Аз ще отида да проверя какво става с вашата кола. Имате тридесет минути.

— О, но не бихме ли могли...

— И вземете някакви бисквити — добави Дел и я избута навън.

Камила слезе, опря ръце на кръста си и присви очи зад тъмните си очила. Този мъж бе пълен дръвник. Да ѝ нарежда, да я бута, да я прекъсва, преди да бе завършила изречението... Никога през живота ѝ с нея не се бяха държали толкова грубо, толкова невнимателно.

И представа нямаше защо това ѝ бе приятно.

Както и да е, проклета да е, ако не види нещо от града, преди отново да я замъкне в пещерата си за още една седмица. Изпъна рамене и тръгна на пътешествие.

Първобитното и практично градче нямаше чак заложили къщи, ала все пак тя намери един очарователен бижутериен магазин. И обиците в него наистина бяха изкушаващи. Но се овладя и си набеляза магазинчето като възможност да продаде часовника си, ако се наложи.

Влезе в една дрогерия. Измежду кремове за около очите нямаше онова, което обикновено ползваше, затова се задоволи с каквото имаше. Взе освен това няколко ароматизирани свещи и пликчета с изсушени розови листа.

Антикварният магазин се оказа истинска съкровищница. Болеше я, че трябваше да отмине мастилницата от кристал и сребро. Би била такъв хубав подарък за чичо ѝ Алекс... Ала бе над възможностите ѝ в момента, освен ако не рискуваше да използва кредитната си карта.

Въпреки това намери няколко интересни стари бутилки на разумна цена и ги взе. Щяха да са идеални вази за диви цветя и клонки

и щяха значително да освежат къщата.

Продавачката бе горе-долу на възрастта на Камила, с права тъмноруса коса, вързана на опашка, и с наблюдателни сини очи, които не пропуснаха да забележат, че клиентката ѝ се задържа край масилницата. Докато опаковаше бутилките, ѝ се усмихна:

— Масилницата е от деветнадесети век. Хубав екземпляр за колекционер и на добра цена.

— Да, прекрасна е. Имате много хубав магазин.

— Много се гордеем с него. Туристка ли сте?

— Да.

— Ако сте отседнали в някоя от регистрираните частни квартири, можем да ви предложим десет процента намаление за покупките над сто долара.

— О, ами... Не, не съм там. — Камила хвърли един поглед към щанда, на който бе изложена масилницата. Рожденият ден на чичо ѝ бе само след три месеца. — Мисля си, дали можете да приемете един малък депозит, за да ми я запазите?

Продавачката се замисли и внимателно прецени Камила.

— Благодаря. — Камила извади банкнотата от отъняващия си портфейл.

— Няма защо. — Продавачката започна да пише разписка за депозита. — Името ви?

— Името... Брийн.

— Ще сложа на масилницата етикет, че е запазена, госпожице Брийн. Можете да дойдете по всяко време през следващите две седмици с оставащата сума.

Камила погледна часовника си и очите ѝ се разшириха.

— Закъснявам. Дилейни ще се вбеси.

— Дилейни? Кейн?

— Да. Трябваше да се срещна с него преди пет минути. — Камила грабна пликовете с покупките си и се втурна навън.

— Госпожице! Почакайте! — Продавачката изтича след нея. — Разписката ви.

— О, извинявайте. Той просто толкова лесно се дразни.

— Да, знам. — Очите на момичето светеха от смях и любопитство. — Излизали сме един или два пъти.

— Така ли... Не съм сигурна дали трябва да ви поздравя, или да ви изкажа своите съболезнования. — Затова се усмихна. — Аз работя при него, временно.

— В къщата му? В такъв случай аз ви изказвам моите съболезнования. Кажете му, че Сара Латимър му праща много поздрави.

— Ще му кажа. Трябва да бягам, иначе ще се прибирам на стоп.

Правилно си разбрала, помисли Сара, докато я гледаше как се отдалечава тичешком. Дел не бе мъж, известен със своето търпение. И въпреки това въздъхна, спомнила си как когато бе двадесетгодишна почти си бе повярвала, че ще може да го промени, да го опитоми.

Поклати глава при тази мисъл и отиде да сложи етикет на мастилницата. Желаше на красивата червенокоса много късмет. Странно, изглеждаше ѝ някак позната. Като филмова звезда или знаменитост или нещо подобно.

Сара сви рамене. Това щеше да я човърка, докато откриеше на кого прилича новата сътрудничка на Дел. Но рано или късно щеше да се сети.

Като жонглираше с пликите с покупки, Камила стигна в бесен бяг до паркинга. Направи гримаса, като видя камиона, после просто отвори вратата и хвърли всичко вътре.

— Трябва да взема още някои неща — оповести весело. — Ще се забавя още минутка.

Преди да бе успял да отвори уста, за да изръмжи, бе сигурна, тя вече бе в магазина.

Грабна една количка и с бърза стъпка се запъти към рафтовете с хранителни стоки. Ала процеса на избиране на пресни плодове и зеленчуци просто не можеше да се насилва. Камила напълни един плик с лимони, внимателно опипа доматиите, сви устни при вида на салатите.

Супермаркетът бе нещо ново за нея и затова тя се задържа по-дълго, отколкото бе възнамерявала, в рибния отдел и при печивата. Харесваха ѝ цветовете, ароматите, огромните ярки надписи, оповестяващи намаления, и наистина ужасните песни, които гърмяха

от високоговорителите, прекъсвани само от гласове, съобщаващи за промяна на цените и ликвидационни разпродажби.

Потрепери от студ в отдела за замразени храни и реши, че шансовете да придума Дел да изядат по един сладолед сега бяха нулеви. Затова купи продуктите за сладолед. Доволна от разнообразието, напълни количката и я избута до касата.

Ако бе жена домакиня, помисли Камила, щеше да прави това всяка седмица. Вероятно нямаше да ѝ е толкова забавно. Просто още едно задължение, каза си тя, което би било жалко.

С трясък се върна в реалността, когато на опашката пред касата видя собственото си лице, което я гледаше от корицата на едно булевардно издание.

„РАЗБИТОТО СЪРЦЕ НА ПРИНЦЕСА КАМИЛА“

Според тях се бе отдала на самотна скръб, видя тя с нарастващо раздразнение. Заради приключила любовна връзка с френски артист. Когато никога не бе дори виждала! Imbeciles! Menteurs! Какво право имаха да разпространяват лъжи за личния ѝ живот? Не стигаше ли, че съобщаваха за всяка нейна стъпка, че телеобективите им бяха насочени ден и нощ към нея?

Посегна към вестника, единствено за да изпита удоволствието да го разкъса на парчета.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — стресна я Дел.

Камила подскочи като крадец и инстинктивно се завъртя да скрие вестника с тялото си. Гневът, който бе смятала за здравословна реакция, се превърна в треперене в стомаха ѝ.

Ако сега я разкриеха, всичко бе свършено. Около нея щяха да започнат да се тълпят хора, да се пулят насреща ѝ. Журналистите щяха да надушат следите ѝ като хрътки след заек.

— Аз... Чакам на опашка да платя.

— Какви са всички тези неща?

— Храна. — Успя да се усмихне, въпреки че по гърба ѝ се стичаше студена пот.

— За коя армия?

Тя погледна количката и премигна.

— Може малко да съм се поувлякла. Ако искаш, ще върна някои неща. Защо не излезеш навън да...

— Просто мини през проклетата каса.

Пристъпи напред и Камила, сигурна, че той ще види вестника, заби пети в пода.

— Недей отново да ме буташ.

— Не бутам теб, бутам глупавата количка.

Когато Дел мина покрай рафта с вестници, без изобщо да погледне към него, Камила едва не се свлече на земята.

— Хей, Дел, не очаквах да те видя пак тук толкова скоро. — Касиерката започна да маркира покупките, които той вадеше от количката.

— И аз не очаквах.

Жената, закръглена брюнетка с табелка, която съобщаваше, че името ѝ е Джойс, намигна на Камила:

— Не се оставяй да те стресне, сладурче. Повече лае, отколкото хапе.

— Още не — измърмори Камила, но с облекчение установи, че сега Дел бе с гръб към снимката. Въпреки това си сложи отново тъмните очила, преди да се обърне към касиерката. — Обаче той не ме плаши.

— Радвам се да го чуя. Винаги му е трябвала някоя по-оперена жена да му излезе насреща. Хубаво е, че най-после си я намерил, Дел.

— Тя просто работи при мен.

— Ъ-хъ. — Джойс отново намигна на Камила. — Наскоро чувал ли си се с майка си?

— Преди две седмици. Добре е.

— Предай ѝ много поздрави, и ѝ кажи, че продължавам да наглеждам нейното момче. — Тя приключи сметката и Камила отново трепна.

— Мисля, че ще ми трябват още малко пари.

— Ужасно скъпи лимони. — Дел примирено добави още няколко банкноти.

Камила му помогна да натовари покупките в камиона, после се качи и скръсти ръце в скута си. Бе реагирала прекалено остро на

вестника, каза си тя. И въпреки това първоначалният изблик на гняв ѝ бе подействал освобождаващо. Все пак се бе овладяла, при това доста по-бързо, отколкото би могла преди една или две седмици.

Което означаваше, че вече бе по-силна, по-спокойна. Не доказваше ли това, че постъпва правилно?

А сега бе време да остави този въпрос и да се заеме с настоящия момент.

— Извинявайте, че толкова се забавих, ала не мисля, че е неразумно да искам да видя нещо от града.

— Колата ви би трябвало утре да е готова. Може би вдругиден, защото Карл се оплаква, че е затънал до гуша в работа. Следващия път, когато решите да се правите на туристка, вървете сама.

— Разбира се, че така ще постъпя. Сара Латимър от антикварния магазин ви изпраща много поздрави. Чудя се как една толкова изискана и възпитана жена може някога да е излизала с вас.

— Тогава беше млада и глупава.

— Какъв късмет е имала, че е станала по-зряла и по-мъдра.

— Права сте. — Долови тихия ѝ смях. — Какво толкова смешно има?

— Трудно ми е да ви обиждам, когато се съгласявате с мен. — Бе трудно и да се разстройва заради някаква глупава снимка в долнопробно вестниче, когато той бе толкова по-интересен. — Аз ви харесвам.

— Това ви прави млада и глупава, нали?

Камила се засмя и развеселено се протегна да го целуне по бузата.

— Очевидно.

ШЕСТА ГЛАВА

„Прекарвам си чудесно времето. Нямах намерение да се застоявам толкова дълго на едно място, нито да се занимавам толкова време с едно и също нещо. Но тук всичко е толкова красиво, а това, с което се занимавам, е толкова вълнуващо.

Археологията е наистина пленителна. Много по-интересна от историята, която учех в училище и обичах, или от лекциите по социология. По-интересна, както установявам, от всичко, което съм учила или изследвала.

Кой, къде, защо. Как са живели хората, как са се женили, как са отглеждали децата си и са се грижили за старците. С какво са се хранили и как са го приготвяли. Техните церемонии и ритуали. О, толкова много повече. И всичко това, общество след общество, племе след племе, стига в крайна сметка до нас, нали така?

Той знае толкова много и толкова много от онова, което знае, е почти привично за него, както е при истинските учени. Не че знанието само по себе си е привично за него. Той го търси, всеки ден. Исква да знае.

Възхищавам му се заради тази страст, завиждам му. И това ме очарова.

Привлича ме неговият интелект, цялата му многостранност. Да работя с него... Добре де, за него, е трудно и напрегащо, понякога физически изтощително. Въпреки нараняванията си този човек е поразително издръжлив. Впечатлява ме начинът, по който часове наред е погълнат от работата си.

За мен е страшно вълнуващо да правя същото. Изследвала съм парчета от кости на възраст няколко века — разбира се, опаковани в найлон.

Чудя се какво ли би било усещането да ги хвана в ръка. Ако някой ми беше казал, че наистина ще искам да държа в ръцете си човешки кости, щях да го помисля за луд.

Колко ми се иска да можех да отида на разкопки и да видя с очите си какво се прави там. Макар че Дилейни го описва много ясно, когато говори за това, не е същото, като да го изпитам сама.

Това е нещо, което искам да видя и да направя лично. Имам намерение, когато се върна у дома, да посетя някои курсове и, както Дилейни понякога с пренебрежение го нарича, «открехване», или общообразователни беседи на мястото за разкопки за аматьори и студенти.

Вярвам, че съм намерила увлечение, което може да се превърне в призвание.

В личен план той не се дразни от мен толкова, колкото си дава вид. Поне през половината време. За мен е странно и много поучително някой да се държи с мен по същия начин, както би се държал с всеки друг, без обноските и уважението, изисквани от положението и ранга ми. Не че харесвам грубостта, разбира се, ала след като веднъж опознаеш човека, започваш да виждаш под грубата външност.

Той е гений. И макар вежливостта никога да не е излишна, най-блестящите измежду нас са често по-малко изискани.

Намирам го за много привлекателен. Никога през живота си не съм усещала по-силно привличане към мъж. На едно ниво това е вълнуващо, на друго — ужасно смуцаващо. Израснала съм в любящо семейство, което ме е научило, че сексът не е игра, а радост и отговорност, които да бъдат споделени с човек, на когото държиш. С човек, когото уважаваши и който храни същите чувства към теб. Моето положение в света добавя още един сложен и предпазлив пласт към това основно положение. Аз не мога да си позволя да имам случайни любовници.

Но го искам за любовник. Искam да знам какво ще е този огън в него да гори в мен. Искam да знам дали моят огън ще гори също толкова силно.

Вестникът в супермаркета ми напомни за това, което почти си бях позволила да забравя. Какво е непрекъснато да те наблюдават. Да те преследват заради една снимка във вестник. Да гадаят какво правиш. Бях почти забравила колко уморително бе това, колко неприятно, колко притеснително. Като сравнявам как се чувствам сега и как вечерта, когато заминах от Вашингтон, разбирам, че съм била много близо до срива. Мога да погледна назад и да си спомня онова чувство за преследване, нервите, винаги толкова близо до ръба.

Сега разбирам, че за повечето от това сама съм си виновна, защото не съм си позволявала повече лично време да се отпусна, след като дядо почина.

Правя го сега, и то без да бързам.

Времето, което прекарвам тук, е някак извън времето. Чувствам, че го прекарвам добре. Чувствам се... Може би ще е преувеличено да кажа «обновена». Тогава да кажем освежена и по-енергична, отколкото съм се чувствала от месеци.

Преди да си замина и отново да се отдам на задълженията си, ще науча всичко, което мога, за науката археология. Достатъчно, за да мога по някакъв начин сама да се занимавам с нея. Ще науча всичко, което мога за Камила Макджий — отделно от Камила Кординска.

И бих могла да се замисля дали да не се опитам да съблазня темпераментния доктор Дилейни Кейн.“

В къщата миришеше на горска ливада. Тъй като това бе приятна промяна след застоялата миризма на мухлясали чорапи, с която бе свикнал преди Камила, трудно можеше да се оплаква.

Освен това вече не оставаше без чорапи. И не се налагаше да рови из кухнята, за да намери някаква консерва или каквото и да било друго за вечеря. Записките му — след няколко скандала с викове и

заплахи — бяха точно както ги бе оставил. Една трета от тях вече бе напечатана, а статиите, които трябваше да подготви за специализираните списания и за уебстраницата бяха почти завършени.

Кафето бе винаги прясно сварено, кърпите в банята винаги чисти, а Камила, помисли Дел с известно възхищение, винаги свежа.

Не ставаше дума само за начина, по който изглеждаше, нито за острите забележки по негов адрес, а за ума ѝ. Не се бе замислял колко може да му помогне в работата един друг поглед и свеж ум.

Харесваше му начинът, по който тя пееше сутрин, докато приготвяше закуската. Харесваше му как бе поруменяла, когато се връщаше от гората след някоя от почивките. Почивки, спомни си той, за които се бяха договорили след доста трудни преговори.

Не би могъл да каже, че имаше нещо против свещите или миризливите неща, които бе сложила тук-там из къщата. Всъщност не му пречеха и луксозните сапуни, които бе сложила в банята, нито нейните тубички и кутийки с кремове, на които се натъкваше в аптеката си.

Бе ги отворил да ги помирише само от любопитство.

Дори му харесваше как тя се сгушва вечер на дивана с чаша вино и не спира да го тормози с въпроси за работата му, докато той не се предаде и не се разприказва.

Сега бе сам в кухнята и правеше бавни кръгове с болната си ръка, хванал в нея еднокилограмова консерва с боб. Възстановяваше се, помисли Дел. И щеше да хвърли в огъня проклетата превръзка. Мускулите му в най-неочаквани моменти започваха да пулсират, ала щеше да го преживее. Най-вече защото бе толкова приятно отново да може да движи ръката си. Ребрата щяха да му създават проблеми по-дълго — лекарите го бяха предупредили за това. А ключицата вероятно щеше още доста време да го притеснява.

Но вече не се чувстваше толкова вбесяващо безпомощен.

Може би щеше да помоли Камила да му направи масаж на врата и раменете, просто за отпускане. Ръцете ѝ бяха малки, ала умели. Освен това, така можеше да я накара отново да го докосне. Тя бе приела искането му да стои далеч от него малко по-сериозно, отколкото откри, че му се иска.

Спря и стовари консервата върху масата. Господи, започваше да свиква с нея, осъзна той с ужас. Свикваше Камила да е около него.

Нещо по-лошо — искаше тя да е около него.

А това, бе сигурен, беше началото на края.

Когато един мъж започва да иска една жена да е около него, после тя започва да очаква той да е около нея. И вече не можеш да идваш и да си отиваш когато поискаш, не можеш да заминеш на разкопки за месеци наред, без да се замисляш какво си оставил у дома си.

Намръщено огледа отново кухнята. Шишета с диви цветя, купа с пресни плодове, излъскани рафтове и бисквити в стъклена кутия.

Тази жена бе направила от къщата дом, вместо място за живеене. Едно място за живеене можеш да изоставиш, когато ти се прииска. Но един дом... Когато напускаш един дом, винаги нещо те стяга под лъжичката.

Когато напускаш една жена, я целуваш небрежно и ѝ махваш с ръка. Ала когато напускаш Жената, от това сигурно сърцето ти трябва да стане на парчета.

Докато мислеше за нея, Камила излезе от гората с грейнало лице и с букет бели цветя в ръце. Как, по дяволите, бе успяла почти да се превърне в Жената?

Познаваха се съвсем отскоро, нали? С нарастваща паника прекара ръка през косите си, осъзнал, че бе загубил представа за времето. Кой ден бе, по дяволите? Откога бе тук тя? И какво, за бога, щеше да прави, когато тя си замине?

Камила влезе, грейнала в усмивка. Е, с това поне Дел можеше да се справи.

— Закъсня — сопна ѝ се той.

Тя спокойно погледна часовника си.

— Не, не съм. Всъщност, връщам се две минути по-рано. Направих една прекрасна разходка и нахраних патиците, които живеят в езерото. — Приблужи се до шишето и намести новите цветя между старите. — Но започва да се заоблачава. Мисля, че ще завали.

— Искам да свършим раздела за мозъчната тъкан. Не мога да го довърша, ако ти храниш патици.

— Значи можем да започнем, щом наля малко лимонада.

— Не ми се подмазвай, сестричке.

— Не бих и могла. Какво има, Дел? Да не те боли? — Камила се обърна, хванала бутилката с лимонада в ръка, и едва не я разплиска,

когато се вгледа в него. — Рамото ти. Свалил си превръзката. — Бързо остави бутилката и се приближи да види рамото му. Той не каза нищо, защото, господ да му е на помощ, искаше тя да го докосва. — Очаквах рамото ти да е изтъняло и отслабнало, обаче не е. — Камила сви устни и опипа мускула. — Малко е по-бледо, отколкото всичко останало, и сигурно го усещаш непривично и слабо.

— Нищо му няма. Трябва му само... Ох! — Тя го натисна силно и очите му се напълниха със сълзи. — Хей, внимавай, госпожице Дьо Сад!

— Извинявай. Още ли те боли? — Размачка го по-внимателно. — Целият си схванат.

— И ти щеше да си схваната, ако почти две седмици ръката ти беше превързана към тялото.

— Прав си, разбира се. Може би малко масаж — предложи Камила. — Майка ми разтриваше баща ми, когато се случваше да претренира. Аз самата съм помагала да се оправят така конете. След вечеря може да ти направя масаж с фъстъчено масло. Видях, че горе има. Ще спиш по-добре.

Дел имаше чувството, че ако тя му направи масаж, където и да било, това нямаше да успокои сънищата му. Ала реши, че предложението бе добро.

— Лабораториите изследвания доказват, че веществото, открито във възстановените черепи, е наистина човешка мозъчна тъкан. Като цяло, по време на трите шестмесечни полеви изследвания, запазена мозъчна тъкан е открита в деветдесет и пет от възстановените черепи. В двадесет и осем имаше цели мозъци, макар и смалени до приблизително една трета от нормалния им размер. Откритието е уникално, с голямо научно значение. Това за пръв път ще даде на учените възможността да изследват мозъчна тъкан на повече от седем хиляди години, с непокътнати полукулба и гънки. ДНК, основният блок за изграждане на човека, може да се клонира от тъкан, по-стара, отколкото сме имали досега.

— Да се клонира... — Пръстите на Камила спряха. — Ти искаш да клонираш човек от племето.

— По-късно можем да обсъдим клонирането. Но не, целта би била да се изследват заболяванията, живота, физическия и интелектуален потенциал. След като свършим, можеш отново да се заемеш с книжките с научна фантастика.

— Клонирали са овца — промълви тя.

Той я погледна иззад очилата си за четене.

— Това не е по моята специалност. Аз не се занимавам с ДНК. Просто подчертавам възможностите, които дава това откритие. Ние имаме запазени човешки мозъци, стари седем хиляди години. Хората са мислили с тях, реагирали са с тях. Развивали са говорни и двигателни умения. С помощта на тези мозъци са строили своите поселища, ловели са храна и са я приготвяли. С тези мозъци са общували, отглеждали са деца, съвкупявали са се и са оцелявали.

— Ами сърцата им?

— Какво сърцата?

— Не са ли им казвали сърцата им как да отглеждат децата си... И преди всичко как да ги правят?

— Едното без другото не става, нали? — Дел свали очилата с тъмни рамки и ги хвърли настрана. — Хората са се грижели за своите малки и са имали междуличностни отношения. Ала продължението на рода е също и инстинкт, един от най-основните. Без да има малки, не би имало кой да се грижи за старите, не би имало кой да дойде на мястото на мъртвите. Не би имало племе. Човекът се съвкупява поради същата причина, поради която се храни. Просто трябва да го прави.

— Това определено отнема романтиката.

— Романтиката е измислица, оръдие като... — Той грабна един стар, грубо изработен чук. — Като това.

— Романтиката е човешка потребност, като приятелството, като музиката.

— Това са луксове. За да оцелеем, ние имаме нужда от храна, от вода, от подслон. А за да осигурим продължение на оцеляването, трябва да продължим рода. Човекът, бидейки човек, е измислил средства за по-лесното осигуряване на тези нужди. И бидейки човек, е измислил начини да измъкне печалба от тези нужди, да се съревновава за тях, да краде за тях. Дори да убива за тях.

Камила го харесваше такъв, харесваше й лекторския тон, когато Дел обсъждаше с нея идеи, сякаш бе негова умна студентка. Или може

би сътрудничка.

— Това не говори кой знае колко добре за човека.

— Напротив. — Той докосна челюстта на един стар избелял череп. — Това говори, че човекът сам по себе си е едно сложно, чистосърдечно и непрекъснато променящо се изобретение. Той гради и разрушава с почти еднакво умение и възторг. И непрестанно се възпроизвежда.

— Е, и какво си постигнал самият ти? — попита тя.

Дел завъртя чука в ръката си и го остави.

— Огладнях. Кога ще ядем?

Камила не се отказваше от разговора, но нямаше нищо против да има време да помисли по него, докато приготвя вечерята. Тя изсипа спагетите във врящата вода, разбърка салатата, наръси дебелите филии хляб с олио и подправки.

Наля вино. Запали свещите.

И докато оглеждаше уютната кухня и слушаше как дъждът тихо барабани по покрива, разбра, че тази вечер неволно бе използвала едно силно оръжие. Декорът, който бе създала, бе неоспоримо романтичен. Бе имала намерението да го направи просто приятен и удобен. Сигурно бе въпрос на инстинкт, реши Камила. Може би за определен тип човек, особено когато този човек биваше сексуално привлечен към друг човек, създаването на романтична обстановка бе инстинкт.

Откри, че ѝ бе приятно да открива такива черти в себе си. Романтиката според нея е нещо топло и щедро. Нещо, което се интересуваше от удобството и удоволствието на другата страна.

И не бе, реши тя, докато изцеждаше спагетите, проклет чука.

— Един чука — заяви Камила, когато Дел влезе, — предполага сила или заплахата.

— Какво?

— Един чука — повтори тя, този път сприхаво. — Романтиката не е чука.

— Добре. — Той посегна да си вземе парче хляб и Камила го плесна през ръката.

— Първо седни. Докажи, че си се развил и си се превърнал в цивилизовано човешко същество. И не казвай „добре“ само защото

темата ти е омръзнала и ти се иска да се натъпчеш.

— Много си станала строга — измърмори той.

— Това, което казвам, е, че твоето племе е демонстрирало човешки емоции. Състрадание, любов, омраза във всички случаи, след като сте намерили доказателства за насилствена смърт. Емоциите ни правят хора, нали? — настоя тя, докато сервираше салатата. — Ако ни движеше само инстинктът, нямаше да имаме изкуство, музика, дори наука. Нямаше да се развием дотам, че да построим селище близо до езеро, да създадем ритуали, които да споделяме и обичаме дотолкова, че да погребваме децата си с играчките им.

— Добре. Искам да кажа, добре — повтори Дел, когато Камила присви очи. Искаше тази храна да отиде в стомаха му, а не да бъде нахлупена на главата му. — Добра гледна точка и мисля, че на тази тема можеш да напишеш интересна статия.

Тя премигна насреща му.

— Наистина ли?

— В тази област не се занимаваме само с факти и артефакти. Трябва да има място и за разсъждения, за теория. За чудене. Нагазваш една стъпка в антропологията и вече се занимаваш с култури. От културите получаваш традиции, а традициите означават необходимост, суеверие или чувство.

— Вземи нашето племе. — Камила омекна и му подаде кошничката с хляба. — Откъде знаеш, че мъжът не е ухажвал жената с диви цветя или с купичка пресен бъз?

— Не знам. Ала не знам и че го е правил. И за едното, и за другото няма доказателства.

— Но не мислиш ли, че е имало някакъв ритуал? Винаги има ритуал, нали? Дори животните имат своя брачен танц, oui? Значи със сигурност е имало някакъв начин за ухажване.

— Разбира се. — Той взе хляба и й се усмихна. — Понякога това означава да се вземе един хубав голям камък и да се удари някой мухльо с него по главата. Победителят получава момичето, победеният получава синина.

— Само защото момичето няма избор, или защото разбира, че мъж, достатъчно силен и страстен, за да разбие главата на съперника си, за да я спечели, ще защитава нея и децата, които ще й направи.

— Точно така. — Доволен от стройната ѝ логика, Дел ѝ подаде парче хляб. — Сексуални желания заради продължението на рода. Продължението на рода заради оцеляването.

— По свой собствен примитивен начин, това е романтично. Ала останките, които изследваш, не показват достатъчен процент насилствени наранявания, за да потвърдят теорията ти, че удрянето по главата е било ритуалът за ухажване в това племе.

— Това беше добре. — Бе възхитен от начина, по който тя извъртя собствения му пример, за да докаже своята теза. — И ти си права.

— Дел, мислиш ли, че евентуално би имало някакъв начин да посетя разкопките?

Той се намръщи замислено.

— Защо?

— Искам да ги видя лично.

— Е, имаш шест месеца.

— Какво имаш предвид?

— Ако не успея да задвижа нещата със статиите и докладите, които пиша, и да измъкна два милиона финансиране, след шест месеца разкопките се закриват.

— Закриват се? Искаш да кажеш, че ще свършите с копаенето?

— Да свършим? Съвсем няма да сме свършили. Но щатът не може или не иска да отделя повече средства. Бюрократи — измърмори Дел. — След три сезона вниманието на пресата не е достатъчно силно, за да продължават да се усмихват пред камерите, докато предоставят финансирането. Има достатъчно частни пари като за още шест месеца. След това затваряме и край.

Мисълта, че разкопките ще бъдат закрити така я ужаси, че не можа да я приеме.

— Не може да бъде, ако още не сте свършили.

— Става дума за пари, сестричке. — А и бе хвърлил в тази бездънна яма всичко, което бе могъл да отдели от личните си средства.

— Значи ще получиш още пари. Всеки, който прочете работите ти, ще иска проектът да продължи. Ако не заради невероятното археологично значение на тези изненадващо богати находки, то заради напълно уникалните научни възможности. Аз бих могла... — Камила замълча. Тя бе специалист по осигуряване на финансиране. Хората

плащаха, при това с удоволствие, за да видят принцеса Камила на благотворителен прием.

Вниманието на пресата? Това никога не се бе оказвало проблем.

Нещо повече, тя имаше връзки. Мислите ѝ моментално се насочиха към кръстницата ѝ, предишната Кристин Хамилтън, сега съпруга на американски сенатор от Тексас. И двамата бяха запалени поддръжници на изкуството и науката.

— Ако имаш някой излишен милион, който ти тежи, просто ми го прехвърли. — Той посегна към бутилката вино и протегна оздравяващото си рамо малко по-силно, малко по-рязко. И изруга.

Камила веднага се върна в настоящето.

— Внимавай да не се пресилиш. Боя се, че в себе си нямам милион. — Усмихна му се и му напълни чашата с вино. — Ала имам идеи. Много ме бива по идеите. Ще измисля нещо.

— Измисли.

Тя не каза нищо повече и Дел забрави за това.

Когато вечерята свърши, той изчезна. Имаше таланта да изчезва, когато се стигнеше до миенето на чинии. Камила не можеше да не му се възхищава. И тя самата не твърдеше, че миенето ѝ бе толкова приятно, колкото създаването на цялата тази неразбория.

Готвенето бе вид изкуство. Миенето на чинии бе досадно задължение, което с удоволствие би прехвърлила на някой друг.

Но в къщата този някой друг бе тя.

Във всеки случай, знаеше, че Дел не би се върнал, докато тя не свършеше с чиниите. Това ѝ даваше възможност да се обади у дома.

Докато се свързваше с Вирджиния, хвърляше по един поглед към вратата и се заслушваше. Вдигна най-малкият ѝ брат, Дориан, и макар че обикновено ѝ бе приятно да си побъбри, да научи семейните новини, просто да чуе гласа му, този път времето я притискаше.

— Наистина трябва да говоря с мама.

— Бягаш като циганка, а сега нямаш време да говориш с мен.

— Като се върна, ще ти проглуша ушите от приказки за всичко, което съм правила. Липсваш ми, Дориан. — Камила се засмя тихо. — Никога не съм си мислила, че ще кажа такова нещо, ала наистина ми липсваш. Всички вие ми липсвате.

— Обаче страхотно се забавляваш. Усещам го по гласа ти.

— Вярно е.

— Значи не чезнеш заради онзи французин.

Тя въздъхна. Според Дориан дразненето бе кралско задължение.

— Вземам си назад думите, че ми липсваш. Къде е мама?

— Ще я повикам. Но да те предупредя, тя едва удържа татко да не прати спасителен отряд подире ти. Не ми се мисли как ще се справиш с него.

— Знам. Извинявай, но аз не съм дете.

— И мама така казва. А той отговаря, че ти си неговото дете. Не го забравяй. Чакай малко.

Камила знаеше, че Дориан можеше и да я дразни, ала имаше златно сърце. Той щеше да намери начин да извика майка им на телефона, без баща им да разбере.

Къде ли можеше да е сега мама? В съзнанието ѝ изплува голямата просторна къща във Вирджиния. Може би в хола. Не, вероятно навън, в градината, и се наслаждаваше на приятната вечер.

Дали там също валеше?

Може би имаха гости. Но не, Дориан би ѝ казал. Мълчанието от другата страна на жицата се проточи и Камила започна да става неспокойна. После чу гласа на майка си:

— Камила, колко се радвам, че се обади. Точно говорехме за теб.

— Татко още ли е толкова разстроен?

— Той... Вече свиква. Бавно.

— Извинявай, мамо. Просто трябваше да...

— Няма нужда да го обясняваш на мен. Помня какво е. Просто искаме да знаем, че си добре и си щастлива.

— И съм добре, и съм щастлива. Казах ти за къщата, за Дилейни. За мен неговата работа е толкова важна, толкова интересна. Мамо... — Тя мина на френски, защото английският ѝ се струваше прекалено обикновен, за да обясни вълнението си.

— Говориш като учен — засмя се Габриела.

— Чувствам се като ученичка. Ученичка, която не може да научи достатъчно неща достатъчно бързо. Тази вечер научих нещо тъжно. — Камила колкото можеше по-бързо разказа за принудителния край на проекта.

— Това е трудно. Твоят професор сигурно е много притеснен.

— Бих искала да помогна. Помислих си, че може би ти би могла да използваш връзките си, за да видиш какво може да се направи, колко е нужно. Помислих си... Дали не можеш да се свържеш с леля Кристин? Мен ме бива да издействам средства за различни начинания, ала тя е още по-добра. Най-накрая намерих нещо, което е наистина интересно, нещо, което е важно лично за мен. Просто трябва да измислим как да отворим нужните портфейли.

— Мога да проверя. Флорида, така ли? Изследователски проект „Брадвил“, доктор Дилейни Кейн. Дай ми няколко дни.

— Благодаря. Благодаря, мамо. Нали ще бъдеш дискретна? Бих предпочела засега той да не знае, че Нейна Светлост Габриела Кординска се интересува от неговата работа. Толкова е чудесно да съм просто Камила, че не искам да рискувам който и да било да направи връзката. Още не.

— Не се безпокой. Семейството след няколко дни заминава за Кордина. Надявах се да си готова да тръгнеш с нас.

— Още няколко седмици, моля те. Ще ти се обадя в Кордина и ще уредя да дойда направо там, когато... Когато си тръгна оттук.

— Грижи се за моето момиченце. Ние го обичаме.

— То също ви обича. До скоро, мамо. Имам толкова неща да ти разказвам.

Камила затвори и като си тананикаше започна да оправя кухнята. За толкова малко време бе постигнала толкова много. Бе доволна от себе си — а това бе нещо, което ѝ бе липсвало през последните няколко месеца. Бе правила обикновени неща, много от които ѝ се бяха изплъзвали, откак бе пораснала.

И разбираше, че до голяма степен сама си бе виновна за това.

Когато беше дете, родителите ѝ се стараеха тя да има нормално детство, или поне колкото бе възможно по-нормално. Правеха всичко възможно да запазят нея, братята и сестра ѝ извън светлината на прожекторите. Но имаше задължения, които растяха заедно с нея.

После пресата се вторачи в нея. Диамантът в короната на Кордина, както я бяха нарекли. И нормалността започна да се разпада. Отначало ѝ се струваше ласкателно, вълнуващо, дори забавно. После леко дразнещо. След почти едно десетилетие непрекъснато внимание, клюки и изфабрикувани статии, след всичките тези години, през които

се чувстваше като стока, а не като човешко същество, бе започнала да се задушавя.

Ала сега отново можеше да диша. И знаеше, че ще се върне към своя живот по-силна, по-способна и по-малко податлива на потоците от кал.

Бе намерила своята страст и сега щеше да намери начин да ѝ се отдаде. Това бе равновесието, което бе виждала у майка си и лелите си и за което им бе завиждала. Те никога не бяха пренебрегвали задълженията си, но всяка от тях водеше богат и пълноценен живот. Камила също можеше да живее така.

Тя също щеше да живее така.

Някой ден щеше да отиде на разкопки и да бъде част от екипа, който открива! Който търси познание и го отпразнува. Нека да дойде пресата, мислеше Камила, докато приготвяше кафе. Вниманието, докато траеше, щеше само да поддържа интереса към тази област. А това означаваше финансиране.

Бе немислимо да позволи техният проект да завърши предсрочно заради парите. А сега това бе техният проект, помисли със замечтана усмивка. Нейният и на Дилейни. Те го споделяха, така както споделяха къщата, като всеки внасяше своя собствен отпечатък, своя собствен ум, своите собствени умения.

Това бе... чудесно.

Нейното вълнение и страст можеха дори да разпалят въображението на цяло поколение млади жени и да доведат на мода археологията, науката за отминалите народи, култури и обичаи.

Тя спря и се засмя на себе си. Никога не се задоволяваше с малки стъпки. Винаги искаше повече.

Напълни две чаши и ги занесе в хола. Дел бе там, седнал на ужасното диванче, и съсредоточено се взираше иззад очилата си в хартиите, натрупани на коленете му и разпилени по изтърбушените възглавници.

Това, което се надигна в нея, бе дива и чудесна смесица от желание и копнеж. И, откри Камила с бавна и топла въздишка, любов.

Защо бе влюбена в него, помисли с изненада. Не беше ли това... Очарователно? По някое време през сложното и проблематично общуване се бе влюбила до уши в един сприхав, раздразнителен и

невъзпитан учен, който по-вероятно би ѝ изръмжал, вместо да ѝ се усмихне.

Той бе груб, взискателен, нетърпелив, лесно избухваше. И блестящ, страстен, неохотно мил. Това бе пленително съчетание, което го правеше неповторим. Не би променила и едно нещичко в него.

Нещо повече, помисли тя и се облегна на стената да го гледа. Дел имаше едно от най-важните качества, които Камила търсеше в един приятел, в един любовник. Имаше чест.

Те бяха тук сами, а той никога не се бе възползвал от това. Всъщност рядко я докосваше и по най-невинния начин. Макар тя да го привличаше — знаеше, че за това не се лъже — собственият му морал не му позволяваше да използва ситуацията.

Устните ѝ трепнаха в усмивка. Това го правеше в крайна сметка джентълмен. Колко би му било неприятно да го нарече така!

Значи бе влюбена в един сприхав джентълмен, който не би си позволил да съблазни своята временна помощничка. Това означаваше, че на нея се падаше да съблазни него.

Тази идея, която до днес бе само една интересна фантазия, сега, когато се бе включило и сърцето ѝ, бе още по-интригуваща, още по-въълнуваща. Любовта, помисли Камила, ѝ даваше чудесно предимство.

Сега ще си имаш работа с мен, каза си тя. И ти, доктор Дилейни Кейн, няма да имаш изход.

Едва не отиде в кухнята да смени кафето с вино. Ала реши, че кофеинът би бил по... по-стимулиращ.

Планът за атака бе прост. И потаен.

Камила се приближи към него и му подаде кафето.

— Какво те е ядосало?

— Моля?

— Какво — повтори тя и посочи към разпилените листи — те е ядосало?

— Просто трябва да го обмисля. Да довърша това проклето писане. Трябва да се върна към разкопките. — Размърда рамото си да го опита. — В лабораторията.

Гърлото ѝ се сви. Ако Дел започваше да си мисли да се върне, значи не можеше да си позволи дълго време да е потайна.

Защото, когато той се върнеше, Камила имаше намерение да отиде с него. Като негова ученичка, като негова помощничка. Като

негова любима.

— Работата, която вършиш тук, е също толкова важна и необходима. Макар да съм сигурна, че не те удовлетворява толкова.

— Аз не съм администратор. — Произнесе го така, сякаш бе мръсна дума, и тя се усмихна:

— Скоро ще се върнеш на разкопките. Трябва ти само още малко време да довършиш тук и да се доизлекуваш.

Дел се размърда и за опит се протегна. Ребрата му запищяха. След един час на разкопките щеше да пълзи като бебе, помисли с отвращение. Но лабораторията...

— Да отхвърлим малко работа — подзе той и се изправи малко прекалено рязко. Трябваше да стисне зъби.

— Виж какво ще ти кажа... — Камила внимателно взе кафето от ръката му. — Първо малко ще те разтрия. Винаги сутрин и след дълъг ден се чувстваш по-неудобно. Дай първо да те разхлабя. После, ако още искаш да работим тази вечер, ще поработим.

— Много съм си добре.

— Не си. И ако не се грижиш за себе си, ще забавиш възстановяването си и връщането си на разкопките. — Тръгна с двете чаши към стълбите. — Ела, ще го смятаме само за медицинска терапия.

Болеше го и това го ядосваше. Би могъл да изпие едно хапче, което щеше да го приспи и да му убие времето за работа. Можеше пак да си сложи проклетата превръзка, която щеше още повече да го раздразни. Или можеше да опита този масаж.

Всичко, което трябваше да стори, бе да изтърпи ръцете ѝ върху себе си. А един мъж трябваше да има достатъчно воля, за да го изтърпи.

Освен това, кафето бе у нея. Просто трябваше да я последва по стълбите.

— Можем да го направим и тук.

— Горе е по-лесно — подсмихна се тя. — Диванът е измислен за мъчения, а и във всеки случай е много малък. Няма смисъл да ти бъде неудобно. Просто седни на леглото. Свали си ризата.

Думи, помисли Дел, които повечето мъже биха мечтали да чуят.

Нямаше да мисли за това, напомни си той. Щеше да приеме всичко като медицинска терапия.

СЕДМА ГЛАВА

Камила се отби за минутка до своята стая и се напръска с парфюм. Откопча още две копчета на ризата си. Ако Дел разглеждаше романтиката като оръжие, значи щеше да е напълно въоръжена.

Взе лешниковото масло, чисти кърпи и няколко ароматизирани свещи. Не беше честно, трябваше да го признае, ала със сигурност една влюбена жена имаше право на някои номера. Както и един уплашен мъж имаше правото на някаква защита, помисли тя, когато влезе в неговата стая и завари всички възможни лампи запалени.

Предохранителните му мерки ѝ се сториха много сладки. И лесно преодолими.

— Дай да погледна. — Заобиколи леглото, на което бе седнал, и моментално забрави всичките си пресметливи планове. — О, Дел, наистина си се подредил!

— Вече съм по-добре.

— Сигурна съм, но... — Рамото му, което досега бе скрито под ризата или превръзката, още бе видимо подуто. Синината преливаше в болнаво жълто и зеленикави оттенъци, в тон с ребрата му.

Сега повече от всичко ѝ се искаше просто да се грижи за него, да облекчи болките му.

— Не мислех, че е толкова подуто — промълви Камила и внимателно докосна рамото му.

— Вече почти спадна. — Той размърда рамото си, не толкова да го опита, колкото да се освободи от ръката ѝ. Изведнъж бе осъзнал, че не бе съвсем готов тя да го докосва.

— Въпреки това. Би трябвало да му сложим лед. — Спомни си какво се случи предишния път, когато опита точно това лечение, и пулсът ѝ се забърза. Искеше ѝ се да се грижи за него, да го успокои. Ала това не бе всичко, което искаше. — Добре, просто се отпусни и ще видим какво може да се направи, за да ти стане по-удобно... — Обърна се и започна да подрежда и да пали свещите.

— Това пък за какво ти е?

Опасението в гласа му я накара да се усмихне.

— Никога ли не си чувал за ароматерапия? Просто се настани колкото можеш по-удобно и ще започнем първо с рамото. Така и не си ми казвал как си пострадал.

— Бях достатъчно глупав да оставя едно идиотче да кара на връщане от лабораторията. Някои хора просто не знаят как да карат на мокър път. Хлапето преобърна джипа.

— Преобърна го?! — Ужасът за него измести всичките й желаниа да защитава собствените си шофьорски умения. — Боже мой, можел си да загинеш!

— Той се отърва с една-две драскотини — добави Дел с горчивина. — Имаше късмет, че не му извих врата. Това вече три седмици ме държи в СК.

Камила отиде да изгаси лампите.

— Какво значи СК?

— Никога ли не си чувала за бейзбол, сестричке? Списъкът на контузените. — Би мислил и за бейзбол, и за работа, и за политика. За каквото и да било, само не и как изглежда тя на светлината на свещите. — Как ще виждаш, като изгаси лампите?

— Виждам много добре. Няма да се отпуснеш, ако лампите ти светят в очите. — Искаше й се да имаше радио, стереоуредба. Нещо. Ала трябваше да се задоволи с това, което имаше. Покатери се на леглото до него и коленичи. От начина, по който матракът поддаде, мускулите на стомаха му се вързаха на възли, а тялото му се напрегна като за битка.

— Не се прави на герой — посъветва го Камила. — Кажи ми, ако те заболи. Бих казала, че оздравяваш забележително бързо, след като са минали само три седмици. И че си отхвърлил впечатляващо количество работа през времето, откакто си тук. — Разтърка маслото между дланите си, за да го стопли. — Мисля, че от време на време всеки има нужда от промяна, има нужда да се откъсне от ежедневните занимания, за да види по-ясно цялата картина.

— Може би. — Бе вярно, че откак се бе върнал в къщата, бе успял да погледне към проекта откъм ъгли, които бе пропускал или пренебрегвал, докато бе насред работата. Като например проблема с парите.

— Не се напъргай — прошепна тя. — Затвори очи. — Пръстите й галеха, нежно размачкваха. — Остави съзнанието си да се носи по течението. Играл ли си в гората, когато си бил момче?

— Разбира се. — Бейзбол, щеше да мисли за бейзбол. Как можеше да следи наум резултата, когато Камила продължаваше да му говори с този екзотичен и сексапилен глас?

— Плувал ли си? Ловил ли си риба?

— Майка ми обича да лови риба.

Образът на майка му, нахлупила една от своите грозни шапки, с дебели ботуши, изпокъсани панталони и риза, и с въдица в ръка го накара да се усмихне и той затвори очи.

Със сигурност мислите за майка ти помагат не по-малко от спорта да овладееш хормоните си. Може би дори повече.

— Така и не успя да запали нито мен, нито баща ми по риболова. Нас това ни отегчава до смърт.

— Боя се, че аз реагирам по най-баналния момичешки начин на риболова — призна Камила. — Рибите са хлъзгави и се мятат. Аз ги предпочитам задушени в хубаво масло с подправки. Нямах ли братя, сестри?

— Нямам.

— Усещаш ли този възел тук? — Тя откри един в основата на врата му. — Прекалено се притесняваш. Затова си толкова раздражителен.

— Не съм раздражителен.

— Не, ти си просто лъчезарен. Сладур.

— Ох!

— Извинявай.

Леле, какъв гръб имаше този мъж, помисли Камила с възхищение. Широк, загорял, с интригуващи белези, попарващи всякаква надежда за съвършенство. Гръб на воин. Искаше й се, толкова й се искаше да плъзне устни по него, да захапне леко. Ала още не бе дошло времето да изостави предпазливостта.

Във всеки случай, искаше да му помогне, да облекчи неприятните му усещания. И после да го подмами.

Трябваше да го разсее, реши тя. И заради себе си, и заради него.

— Какво ще ми кажеш за тази книга тук, детективския роман? Чела съм този автор, но не точно тази книга. Добра ли е?

— Да, не е лоша.

— Имаш малка библиотека, ала доста разнообразна.

Добре, щяха да говорят за литература, каза си Дел. Не беше лошо да говорят. Книги вместо бейзбол. Все същото.

— Романите могат да успокоят съзнанието или да го стимулират.

В момента не можеше да реши какво прави Камила с него. Ръцете ѝ бяха божествени. Меки и силни, отпускащи и възбуждащи. Кръвта му се разгорещи въпреки старанията му да я контролира. Но в същото време болките и схващанията преминаваха, малко по малко.

Ароматът на свещите, нейният аромат, звукът на гласа ѝ, тих и нисък, докато говореше за книги, го успокояваше все повече, докато съзнанието му започна да се носи по течението, както му бе наредила.

Усети как леглото поддава, когато тя смени позата, после почувства поглаждането на пръстите и дланите ѝ върху рамото си. Гърдите ѝ се опряха в гърба му, сгушиха се уютно там, докато Камила работеше.

Той се чудеше сънено как ли би ги усещал в ръката си. Твърди, малки, гладки. Какъв ли вкус имат. Топъл, сладък и женствен.

Свободната ѝ ръка се насочи към другото му рамо и започна да го размачква, докато напрежението се стопи.

Дъждът барабанеше тихо по покрива, свещите проблясваха, топли и червени зад затворените му клепачи.

— Легни — чу шепот в ухото си.

— Хммм?

Устните ѝ трепнаха в усмивка. Може би бе малко прекалено отпуснат, помисли тя. Не искаше главата му да клюма върху рамото ѝ. Колкото повече го докосваше, колкото повече го гледаше, толкова повече го желаше. Страстта се бе свила на топка в стомаха ѝ.

— Легни — повтори Камила и едва се сдържа да не го захапне по ухото. Никога през живота си не бе копняла толкова за вкуса на плът.

— За да мога да стигам.

Дел рязко отвори очи и се опита да се съсредоточи. Да легне не бе добра идея. Понечи да го каже, ала тя вече го буташе на леглото. И бе толкова приятно, толкова дяволски приятно да се отпусне.

— Ребрата още те болят, нали? Ще стигнем и до тях. Май си имал късмет, че никое не е счупено.

— Да, това ми беше щастливият ден. — Искаше да ѝ каже, че вече достатъчно бе направила... Господи, толкова бе възбуден, че не можеше да върже две мисли на кръст. Но когато Камила се надвеси над него и се протегна да вземе шишенцето, което бе оставила на нощното шкафче, прелестните ѝ гърди се озоваха пред очите му и дори и тези мисли се разпиляха.

— Можеше да е и по-лошо. — Тя изля малко масло върху дланите си и ги разтърка да ги стопли, без да откъсва очи от неговите. — Но ти си в толкова добра форма. Имаш силно, здраво тяло. — Сложи ръце върху изранените му ребра. Разчиташе на здравата част. — На колко години си, Дилейни?

— На тридесет. Не, на тридесет и една. — Как, по дяволите, можеше да си спомни, когато тя се усмихваше над него?

— Млад. Силен. Здрав. Ммм. — Въздъхна, което не бе съвсем изчислено, и внимателно го възседна. — Затова си се възстановил толкова бързо.

Той не се чувстваше възстановен. Чувстваше се слаб и глупав. В него пулсираше напрежение от много по-различен вид. Камила бе коленичила и се движеше бавно и ритмично по начин, който го караше да си я представя гола, да си представя, че бе вътре в нея.

Сви пръсти в юмруци, после протегна ръце и сграбчи стегнатото ѝ сексапилно дупе.

— Достатъчно — изграчи пресипнало. Господ да му е на помощ.

Тя не отделяше поглед от очите му. Те бяха потъмнели, пламтяха. И дишането му се бе учестило.

— Не съм свършила. — Спусна пръсти към колана на джинсите му, после отново нагоре. Почувства как мускулите на корема му подскачат. — Толкова си голям... И стегнат.

Дел изруга, ала не успя да вложи никаква злоба.

— Махай се. Убиваш ме.

— Така ли? — Камила само се намести. Бе много приятно да го чуе първия път, когато съзнателно се опитваше да съблазни мъж. — Ще го целуна да му мине. — Наведе глава, поколеба се и бавно плъзна устни по гърдите му. Погледът ѝ светеше като златен изпод ресниците. Почувства как сърцето му препуска като подплашен жребец. — Така по-добре ли е? — Устните ѝ се насочиха нагоре по врата му, после се отдръпнаха само на сантиметри, когато го чу как сподавя стона си.

— Това са глупости — успя той да изохка. — Колко дълго очакваш да държа ръцете си далеч от теб, когато си се покатирила върху мен?

— Кой е казал, че очаквам да ги държиш далеч от мен? — Тя леко затвори зъби върху брадичката му. — Кой е казал, че искам да ги държиш далеч от мен? Мисля... — закачливо докосна с устни ъгълчето на устата му, — че показвам много ясно какво очаквам. Какво искам.

— Правиш грешка.

— Може би. — Камила усети как ръката му стисна прасеца ѝ и после се плъзна нагоре по бедрото. В очите ѝ блесна тържество. — Е, и?

Не можеше да ѝ отговори, не и когато цялото му същество крещеше, че я иска.

— Злоупотребяваш със ситуацията.

— Определено. — Тя приближи устни на един дъх по-близо. — Искаш ли да спра? Сега? Или искаш... — закачливо захапа долната му устна — повече?

И едното, и другото щеше да го убие. Но ако така и така щеше да умира, поне да умре щастлив.

— Всичко или нищо.

— Всичко тогава — съгласи се Камила и затвори устни върху неговите.

Първата гореща вълна отне дъха му и отекна в него като удар на светкавица. Би могъл да се закълне, че всичко в мозъка му закипя.

Ръката му върху гърба ѝ инстинктивно се сви, после се плъзна по-нагоре и улови в юмрук ризата ѝ. Дръпна я нетърпеливо, почти отчаяно. И изруга от пронизалата го болка.

— Не, не, дай аз. Дай аз — почти пропя тя и се втурна с устни по лицето му, по врата. — Луда съм за тялото ти.

Устните ѝ се спуснаха по гърдите му, до корема и обратно нагоре, и този път стонът му нямаше нищо общо с болката. Ниските гърлени звуци на одобрение сякаш вибрираха от нея към него, докато остана увиснал някъде между удоволствието и болката.

Изгарящ от болката да я докосне, проверя ръка между двете им тела и намери гърдите ѝ.

Камила потрепери и се надигна. По лицето ѝ се разля бавна женствена усмивка. После, без да откъсва поглед от него, започна едно

по едно да разкопчава копчетата на ризата си.

— Този път е мой ред — съобщи му тя и бавно смъкна ризата. — Ти просто лежи и поемай.

— Затова ме доведе горе, нали?

Камила наклони глава и протегна ръце да разкопчае сутиена си.

— Да. И?

Когато сутиенът падна на земята и прекрасните ѝ бели гърди останаха свободни, Дел въздъхна дълбоко.

— И ми харесва.

— Добре. Докосни ме. По цели часове нощем съм лежала и съм искала да ме докоснеш.

Той прокара пръсти по нея и видя как очите ѝ се замъглиха.

— Нямах да позволя това да се случи.

— Нямах да позволя да имаш избор. О, mon dieu, tes mains. — Ръцете му, прекрасните му ръце, големи, силни и мазолести...

Кожата ѝ бе нежна като розов цвят, точно както си я бе представял. Искаше да бъде внимателен, нежен с нея. Ала не можеше да се спре. И когато тя се надвеси, опряна на ръце, за да го целуне отново, устните му взеха още повече, взеха ненаситно.

Дел отново се размърда и изруга, борейки се с протеста на ребрата си.

— Аз трябва да... Искам да... — Неговото тегло върху нейното, неговите устни върху нейните. И макар синините да пулсираха, успя да се претърколи върху нея.

— Чакай. Ще те заболи.

— Мълчи, мълчи, мълчи. — Почти полудял за нея, той впи зъби в рамото ѝ, вдъхна аромата ѝ като вълк, душещ своята вълчица. И двамата простенаха, когато устните му се спуснаха към гърдите ѝ.

Толкова горещо, помисли Камила, когато усещанията я заляха. Устните му, кожата му, всичко бе толкова горещо. Сякаш и двамата бяха в треска. Сърцето му препускаше в галоп, нейното също, докато бързаха да вземат повече един от друг. Усещането за теглото му върху нея бе приказно, караше я да потъва в тънкия дюшек и да си представя как лети зад гръмотевичните облаци.

Да желае и да бъде желана така, само заради самата нея, я замайваше и я правеше силна. И толкова уверена.

От вълнение ръцете ѝ нетърпеливо се вплитаха в косите му, забиваха се в гърба му.

Леглото под тях скърцаше, отгоре дъждът барабанеше безспир по покрива. Пламъците на свещите танцуваха в лекия ветреца, който шепнеше през отворения прозорец.

Тя се изви под него и започна да се бори с копчето на джинсите си.

Толкова мека, толкова вкусна. И толкова готова, мислеше Дел, докато смъкваше ципа ѝ. Камила вече се движеше срещу него и в гърлото ѝ се надигаха сладостни стенания. Съзнанието му бе пълно с нея, с аромата, формата, вкуса ѝ.

И искаше още.

Пръстите му се плъзнаха надолу, към тънката памучна преграда, под нея към топлината. Тя се задъха, избухна под него и той притисна лице в корема ѝ и потрепери заедно с нея.

Когато устните му се спуснаха още по-надолу, Камила впи пръсти в чаршафите и се подготви за следващата атака срещу сетивата ѝ. Съзнанието ѝ бе замъглено, тялото ѝ бе пламтящо кълбо от желания, удоволствия и усещания. Бе зашеметяващо да чувства толкова много и въпреки това да копнее за още.

Дел смъкна джинсите по бедрата ѝ жаден за още плът. И болното рамо поддаде под него. Когато се стовари върху нея, тя ахна от изненада. А докато той ругаеше яростно, Камила започна да се смее.

— Няма нищо, няма нищо. Merde! Главата ми се върти. Дай да ти помогна. Дай аз.

— По дяволите, чакай малко.

— Не мога да чакам малко. — Все още смеейки се, тя се заизвива и успя да се измъкне. Полугола и трепереща, започна да го дърпа и бута, докато Дел отново се озова по гръб.

Лицето му бе яростно от смущение и гняв, а това само още повече я разсмиваше.

— Когато си поема дъх, ще те напляскам.

— Да бе, да, много ме е страх. — Камила скочи от леглото и смъкна джинсите си. А когато свали и гащетата, той трябваше да признае, че ядът бе загуба на време. При тези обстоятелства.

— Ела тук.

— Имам такова намерение. Но първо... — Тя се протегна и разкопча неговите джинси. — Да махнем това да не ни пречи. Ръцете ми треперят — събщи със смях и му ги показва. — Твоите ръце ги накараха да треперят. Толкова ми харесва да ги усещам върху себе си. — Издърпа джинсите, заедно с шортите. Погледът ѝ се плъзна върху него и се задържа. — Леле! — ахна и шумно издиша. — Е, нали казах, че си голям. — Легна до него. — Сложи си ръцете отново върху мен, Дел. Целуни ме.

— Властна жена си, а? — Ала обви ръка около шията ѝ и я привлече към себе си.

Камила се отдаде на целувката — бавна, нежна и дълбока. А когато ръцете му се раздвижиха върху нея, усети, че целувката започва да става нетърпелива.

— Кажи ми, че ме желаеш — прошепна тя. — Кажи името ми. Кажи името ми и че ме желаеш.

— Камила... — Нейното име отекваше отново и отново в главата му. — Желая те.

Сърцето се блъскаше в гърдите ѝ. Тя се надигна и го пое в себе си.

От първото усещане се изви назад, като се мъчеше да погълне всяко чувство, докато тялото ѝ едва не се взриви от ликуване. Ръцете му се плъзнаха нагоре и се затвориха върху гърдите ѝ. Камила притисна длани към неговите и започна да ги движи заедно. Да побърква и двамата.

Бе красива. Не знаеше как да ѝ го каже. Тъничка, с тази разцъфваща руменина под млечнобялата кожа. Косата ѝ бе като златист огън, а очите ѝ блестяха в златно на светлината на свещите.

Не можеше да вдиша, без да вдъхне аромата ѝ.

Невъобразимо възбуден, гледаше как тя достигна до следващия връх. И прекрасното ѝ тяло се притисна към неговото.

Искаше ръцете си около нея, искаше да ги обвие като окови. Но бе прикован от нараняванията си и от безмилостните изисквания на нейното тяло.

Още цяла минута се мъчи да остане нормален. После още една. Ала цялото му същество крещеше за великата лудост на освобождаването. И тялото му се хвърли към него, през него, а главата ѝ падна назад с победоносен вик.

Котка, облизваща от мустаците си последната капка от четвърт галон сметана, не би могла да се чувства по-самодоволна. Това мислеше Камила, докато се наслаждаваше на почивката след любенето.

Всичко в него, реши тя, бе безкрайно сладко.

Искаше ѝ се да може да опъне тялото си върху неговото и просто да се претърколи през него. Но той лежеше напълно неподвижно, като умрял. Затова се задоволи да се сгуши от здравата му страна и да го целуне по рамото.

— Заболя ли те?

Болеше го буквално навсякъде. Синините му подскачаха под кожата като цяло гнездо демони. В момента болката и удоволствието бяха така смесени, че не бе сигурен дали може да ги различи. Ала само изръмжа.

Камила вдигна вежди, опря се на лакът и се взря в лицето му. Би трябвало отново да му помогне да се обръсне, каза си тя. Макар да имаше нещо странно еротично да чувства как тази четина стърже по голата ѝ кожа.

Дел отвори очи.

— Моля?

— Опитваш се да се ядосаш, че това се е случило. Няма да стане.

По-късно, реши той, щеше да мисли дали му бе забавно, или неприятно, че тази жена толкова лесно четеше мислите му.

— Защо не? Бива ме да се ядосвам.

— Да, заслужаваш награда. Но още щом се възстановиш, ще започнеш отново да ме желаеш, така че няма да можеш да се ядосваш за това.

— Много си сигурна в себе си, нали?

— За някои неща. — Камила се наведе и го целуна. — За това.

— Да, обаче се лъжеш. — Тъй като му се мръщеше, тя не видя посоката на ръката му, докато не се затвори собственически върху гърдите ѝ. — Вече те желая и мога никога да не се възстановя от първия рунд.

— Мисля, че ще се възстановиш. Ала съжалявам, че те боли. Мисля да сляза долу и да ти приготвя компрес с лед.

— Мисля, че трябва да легнеш и пет минути да помълчиш. — За да ѝ помогне, издърпа лакътя изпод нея и главата ѝ се стовари върху

здравото му рамо.

— Тялото ти е като камък — измърмори Камила.

— Не се опитвай да ме подлъжеш, сестричке. Половин час ще поспя.

— Нека само да...

— Шшшт! — Този път Дел разреши проблема, като обви ръка около нея и притисна длан към устата ѝ.

Тя присви очи и се замисли дали да не го ухапе. Но преди да бе успяла да вземе решение, пръстите му се отпуснаха, а дишането му стана равномерно. За своя изненада Камила видя, че бе удържал на думата си. Точно след десет секунди вече бе заспал.

Тридесет минути по-късно, малко след като смайването ѝ премина и самата тя се унасяше в сън, той я събуди с побъркваща целувка. Камила изскочи на повърхността, после отново бе завлечена на дъното.

По-късно, докато лежеше просната върху леглото, чувствайки се замаяна и сладостно опустошена, Дел се обърна на здравата си страна, измърмори нещо за духване на свещите и моментално заспа отново.

Дълго след това тя лежа, загледана в тавана, с глуповата усмивка. Бе намерила още една страст, откри Камила, и името ѝ бе Дилейни Кейн. Мъжът, за когото щеше да се омъжи, независимо дали това му харесваше, или не.

Сутринта, както винаги, стана много преди него. Направи кафето, после реши да се разходи и изпие първата чашка край езерото. Реши, че Дел заслужаваше да поспи.

Щеше да се наложи, разбира се, да разкъсват времето си между Върмонт, разкопките, Вирджиния и Кордина. Това щеше да бъде пълноценен, напрегнат и, реши тя, много богат живот.

Той щеше да хареса роднините ѝ, а те щяха да харесат него. След като се запознаеха, помисли Камила и прехапа устни.

Едва ли щяха много да му допаднат протоколът и формалностите, свързани със задълженията ѝ към Кордина като

принцеса и племенница на краля. Ала със сигурност можеше да свикне с това. Бракът, в края на краищата, бе и получаване, и даване.

Естествено, първо щеше да трябва да го убеди, че иска да се ожени за нея. А преди това трябваше да го убеди, че бе влюбен в нея.

Нямаше как да не е влюбен в нея. Тя не можеше да изпитва всичките тези чувства към някой, който не отвърщаше на поне част от тях.

Скиташе из гората и гледаше как трептящите утринни лъчи на слънцето пронизват листата. Засега, напомни си Камила, щеше просто да се наслаждава на момента. На времето с него, със себе си, без минало и бъдеще. На времето да се радва на откритията, на ухажването и романтиката.

Само това, че се бе влюбила толкова бързо, не означаваше, че Дел бе длъжен да бърза. И не означаваше, че тя не може да си помечтае и да се наслади на усещането да бъде една влюбена жена.

Когато стигна до езерото, седна на един пън. Трябваше да се погрижи да намерят за това място една хубава стара пейка. Е, може би трябваше да засади няколко сандъчета с водни лилии покрай брега.

Малки промени, почти незабележими. Нищо голямо. Също както нямаше намерение да променя нещо жизненоважно за Дел.

Бе оставила свой отпечатък в къщата, нали, като уважаваше нейния облик и чар. Едва ли би могла да си позволи по-малко уважение към мъжа, отколкото към къщата му.

Не, Камила го харесваше такъв, какъвто беше. Усмихна се и поднесе чашката към устните си. Точно какъвто беше.

Когато и двамата посвикнеха с този нов етап на техните отношения, щеше да намери начин да му каже за потеклото си. След още една седмица, реши тя. Със сигурност ѝ се полагаше още една седмица.

Трябваше да намери правилния начин да представи нещата. Можеше да започне с баща си. Да спомене, че е бил полицаи, заел се с частна охранителна дейност, купил земята във Вирджиния, защото искал да стане фермер. Как дядовците ѝ по майчина и по бащина линия са били приятели и затова, когато майка ѝ имала неприятности, нейният баща се обърнал за помощ към сина на своя стар приятел.

Малко объркващо, предполагаше Камила, но като за начало добро. И после щеше да спомене нещо в духа на: „О, и споменах ли, че

майка ми е от Кордина?“.

Това, надяваше се, щеше да отвори вратата малко по-широко. Ако имаше късмет, той щеше да изкоментира нещо или да зададе някой дребен въпрос, така че тя уж между другото да спомене, че вуйчо ѝ, братът на майка ѝ, бе Негово Кралско Височество Александър Кордински.

А на това Дел сигурно щеше да се засмее и да каже нещо от сорта на: „Да бе, сестричке, разбира се, ти пък си Кралицата на пролетта“.

А Камила щеше също да се засмее и да каже нещо като: „Не, не, просто една обикновена принцеса в открадната ваканция“. А от това, каза си тя, никога нищо нямаше да излезе.

Изруга от безсилен гняв, и то на френски, и подпря брадичка на юмрука си.

— Дошла си чак дотук, за да ругаеш в храстите ли?

Камила ахна, разсипа кафето върху ръката си, извъртя се и се озова срещу Дел.

— Повече ми харесва, когато трополиш като слон.

А на него повече му харесваше, когато не мислеше колко е красива.

Бе се събудил с болезнено желание за нея. Струваше му се, че ако една жена му се напъхаше в леглото, най-малкото, което можеше да направи, бе да си остане там. После изпадна в паника, защото нея я нямаше в къщата. От тази мисъл се втурна да я търси, докато ребрата зверски го заболяха и се успокои.

Оказа се по-зле, сто пъти по-зле, защото тя не си бе отишла. Седеше си тук, зад гърба ѝ бяха слънцето и водата, и приличаше на излязла от книжка с приказки.

Светлината играеше в косите ѝ като диаманти в корона. Очите ѝ бяха по-скоро златисти, отколкото кафяви, и изглеждаха невероятно ярки на фона на свежата чиста кожа. Устните ѝ, тези прекрасни големи устни, бяха застинали в полуусмивка.

Искаше му се, както му се бе искало предишната нощ, да обвие ръце около нея. Просто да я прегърне.

А това бе лудост.

— Не подуших закуска.

— Защото още не съм започнала да я правя. Мислех, че ще поспиш малко повече.

— Казах, че ще започнем рано.

— Започнахме. — Камила се усмихна широко. — Не бях сигурна дали още е в сила, след снощи. — Тъй като той не се приближаваше към нея, тя пристъпи към него. Вдигна ръка да го погали по косата. — Как се чувстваш?

— Добре съм. Слушай, за снощи...

— Да? — Камила се вдигна на пръсти и леко докосна устни до неговите.

И мускулите на корема му станаха на възли.

— Ние не изяснихме нищо... Виж, това с нищо не ни обвързва.

В гърлото ѝ започна да се надига гняв, ала тя го преглътна.

— Да съм се опитала да те вържа, докато спеше?

— Не искам да кажа... — Мразеше да го карат да се чувства така, сякаш трябва да се оправдава. — Просто искам да е ясно, защото снощи не стигнахме до това. Приятно ни е заедно и не желаем да усложняваме нещата, а когато свърши, значи е свършило.

— Това е съвсем ясно. — Нямаше да е изискано да го изрита, а и Камила не обичаше физическото насилие. Особено срещу умствено непълноценни. Затова се усмихна непринудено: — Тогава няма за какво да се тревожим, нали? — С приятно, дори търпеливо изражение прокара длани по гърдите му, нагоре по раменете и после в косите. И притисна устни към неговите в жарка целувка. Изчака ръката му да се свие в юмрук на гърба ѝ, после пъргаво се отдръпна и го остави разтреперан. — Ще направя по един омлет и сядаме да работим.

Нещастник, помисли с известно умиление, когато Дел я хвана за ръката и тръгнаха обратно към къщата. Много си загазил.

ОСМА ГЛАВА

Преживяха една седмица в относително спокойствие. Камила реши, че когато е намесен Дел, спокойствието винаги ще е относително. Неговата раздразнителност бе едно от нещата, което вече бе свикнала да очаква. Всъщност, това бе част от чара му.

Нахвърли се върху неговите книги по археология. Макар той да мърмореше, че му се рови из нещата, тя знаеше, че искреният ѝ интерес към неговата област му бе приятен.

Когато му задаваше въпроси, Дел отговаряше, и то с все повече подробности. Стана им навик да обсъждат това, което Камила бе прочела. Понякога той дори без никаква връзка ѝ предлагаше друга книга или раздел, които можеше да иска да прочете.

Когато ѝ даде една малка каменна брадва от своята колекция, за нея древното грубо оръдие бе по-ценно от диамант.

Това бе повече от подарък, мислеше тя. Много повече от спомен. Според нея това бе символ.

Дел почти не измърмори, когато трябваше да я закара до града да си прибере колата. И прие за даденост, че каквито и планове да бе имала преди, сега, с кола или не, щеше да остане за известно време.

Напредваха, мислеше Камила.

Успя да направи и още няколко крачки. Научи, че баща му бе англичанин, също оксфордски възпитаник, и се бе запознал с майка му, американка, по време на разкопки в Монтана, ръководени от доктор Кейн старши.

И така, той бе прекарал част от детството си в Англия, част във Върмонт, и основно по фургони и палатки на разкопки в различни части на света.

Брадвата, която ѝ бе дал, бе от Кент, и Дел я бе намерил като момче. Това правеше подаръка двойно по-ценен за нея.

Можеше да чете на санскритски и на гръцки, и веднъж го бе хапала коралова змия.

Белегът точно под лявото му рамо бе от ножа на един пиан в някакъв бар в Кайро.

Колкото и да бе глупаво, тя намираще всичко това неописуемо романтично.

Камила отиде с колата си до града да изпрати по пощата кореспонденцията му и първия от неговите отчети. Техните отчети, поправи се самодоволно. Нейният принос не се ограничаваше само до уменията да пише на машина и той бе успял да го признае с по някое одобрително изръмжаване, когато му предлагаше промяна или друга гледна точка.

Двамата бяха добър екип.

Когато правеха любов, изглеждаше, че на света няма никой и нищо, освен тях двамата. Миналото и бъдещето бяха далечни и без значение в това напрегнато и нетърпеливо настояще. От начина, по който я гледаше, когато се слееха, от начина, по който очите му оставаха приковани към нейните тя разбираше, че и за него бе същото.

Никой от мъжете, които се бяха докосвали до живота ѝ, не бе имал такова въздействие върху сърцето ѝ, върху тялото, върху мислите. Надяваше се... Имаше нуждата да знае, че и за него бе същото.

Никакво обвързване, помисли Камила и изсумтя. Типично. Ако не искаше обвързване, защо бе започнал да се разхожда с нея в гората? Защо ѝ отговаряше търпеливо — е, търпеливо като за него — когато му задаваше въпроси?

Защо понякога го улавяше да я гледа така? Толкова настойчиво и съсредоточено, сякаш бе загадка, която се опитва да разгадае?

И защо в най-неочаквани моменти Дел просто се протягаше и улавяше устните ѝ в целувка, от която мозъкът ѝ започваше да пращи?

Този човек бе влюбен в нея. Просто бе прекалено твърдоглав, за да го осъзнае. Или поне да го признае.

Щеше да му даде още малко време, после щеше да му каже, че тя бе влюбена в него. Когато той свикнеше с тази мисъл, щеше да му обясни за останалата част от живота си.

Всичко изглеждаше толкова разумно, докато си вършеше работата из града. Когато влезе в антикварното магазинче, бе в прекрасно настроение. Щеше да опита да даде часовника първо на Сара, така реши. Бе ужасно да има толкова малко пари и Дел да трябва да ѝ дава всеки път, когато потрѣбва нещо за къщата.

Освен това, ако можеше да участва и тя с пари, щеше да може с пълно право да настоява и той да поеме част от домакинските задължения. Време бе и Дел да измие някоя и друга чиния.

— Добро утро — усмихна се на Сара, провирайки се между антиките.

Сара затвори списанието, което прелистваше.

— Добро утро... Тъъ, госпожице Брийн.

— Забелязах, че имате бижута и часовници втора ръка.

— Да — отвърна предпазливо Сара, като се взря в лицето й.

— Мислех си дали това би ви заинтригувало. — Камила свали часовника си и й го подаде.

— Прекрасен е. Ммм... — Сара колебливо обърна часовника, прокара пръст по гладката златна повърхност, загледа се в проблясването на диамантите. — Не е от този тип неща, които ние обикновено... — Замълча и просто я зяпна.

— Няма значение. Мислех да видя дали имате интерес да го купите. Ще попитам в бижутерията.

— Вие сте тя — едва чуто прошепна Сара. Очите й се бяха разширили от смайване.

Гърлото на Камила болезнено се сви, ала лицето й остана съвършено спокойно.

— Моля?

— Помислих... Когато бяхте тук онзи ден... Знаех си, че приличате на някого.

— Всеки прилича на някого. — Камила протегна ръка да вземе часовника си. — Все пак ви благодаря.

— Принцеса Камила. — Сара притисна ръце към устата си. — Не мога да повярвам. Принцеса Камила в моя магазин. Вие сте тук. И тук! — Победоносно разтвори списанието. А в него Камила с ужас видя собственото си лице, обявено за едно от най-красивите в света. — Подстригали сте си косата. Цялата тази невероятна коса.

— Е, да — въздъхна примирено Камила. — Беше време за промяна.

— Изглеждате прекрасно. Дори по-добре, отколкото... — Сара изведнъж пребледня. — О, извинете ме. Тъъ... Ваше Височество. — Бързо се отпусна в поклон, от който русата й опашка подскочи.

— Недейте, моля ви. — Като се мъчеше да се усмихне, Камила погледна към вратата и се помоли наум да не дойде някой друг купувач. — В момента пътувам много дискретно. Настина бих предпочела така да си остане.

— Записах си онзи документален филм за кралското семейство. След като си тръгнахте миналата седмица, все мислех и мислех, и накрая ми просветна. Пак го изгледах. Но си казах, че не може да съм права. Не може Диамантът в короната на Кордина просто да се отбие в моя магазин за стари бутилки. Обаче ето ви тук.

— Да, ето ме тук. Сара...

— Пустеят му Дел! — От възбуда Сара не можеше да спре да бърби. — Знам, че от него думите с ченгел трябва да се теглят, ала този път вече го прекали. В къщата му живее кралска особа, а той да не каже и думичка.

— Той не знае. И бих предпочела това да си остане така, поне докато... О, Сара...

Едно бе в магазина й да има принцеса, съвсем друго — тази принцеса да изглежда толкова ужасно нещастна.

— Божке! — Сара прехапа устни и бързо заобиколи щанда, но се спря миг преди да я хване за ръката. Не мислеше, че се прави така. — Искате ли нещо за пиене, Ваше Височество?

— Да. Да, благодаря.

— Имам... Леле, толкова се шашнах. В офиса си имам чай с лед.

— Много любезно от ваша страна.

— Няма нищо. Само да... Ох, ще сложа табелата, че е затворено. — Втурна се към вратата, после обратно, закърши ръце и не можа да се сдържи да не направи още един реверанс. — Зад щанда. Не е много.

— С удоволствие бих изпила нещо студено. — Камила влезе след нея в малкия офис и се разположи на един въртящ се стол, докато Сара се мъчеше да отвори вратата на малкия хладилник. — Моля ви, недейте да нервничите. Аз не съм по-различна, отколкото първия път, когато дойдох тук.

— Моля за извинение, Ваше Височество, обаче сте по-различна. Разбира се, че сте по-различна.

— Няма нужда да се обръщате към мен с титлата ми. Достатъчно е „мадам“, а в този случай бих предпочела просто по име.

— Не мисля, че бих могла. Виждате ли, чела съм за вас и вашето семейство от малка. Ние сме почти на една и съща възраст и аз си представях, че живея в палат и обличам всичките тези красиви дрехи. Че съм принцеса. Мисля, че повечето момиченца си мечтаят да са принцеси. — Обърна се с блеснали очи към Камила. — Чудесно е, нали?

— Може да бъде. Сара, искам да ви помоля за една голяма услуга.

— Всичко. Всичко, което пожелаете.

— Ще ми обещаете ли да не казвате на никого?

Сара премигна.

— На никого? Съвсем на никого?

— Само за малко. Моля ви. Сара, да си принцеса може да е чудесно, но виждате ли, когато бях малко момиченце, имаше моменти, в които си мечтаех да съм просто това. Просто едно обикновено момиченце. Сега искам малко време, за да изживея тази мечта.

— Наистина ли? — Звучеше прекрасно романтично. — Сигурно всеки иска каквото си няма. — Тя подаде на Камила чаша чай с лед. — Това ще ме убие — призна Сара и се засмя накриво. — Обаче няма да кажа. Бихте ли... Ще имате ли нещо против... Тъъ... мадам, да се подпишете на списанието ми?

— С удоволствие. Много ви благодаря.

— По-хубава сте, отколкото си мислех. Винаги съм си представяла, че принцесите са... Ами, снобки.

— О, можем да бъдем и снобки — усмихна се Камила и отпи. — Зависи.

— Може би, ала извинете ме, вие изглеждате толкова... нормална.

Усмивката на Камила стана по-топла, очите ѝ също.

— Това е най-хубавото нещо, което можехте да ми кажете.

— По-изискана, разбира се. Веднага го забелязах, но... — Очите на Сара отново се разшириха. — И Дел не знае?!

В нея се надигна вина.

— Не е ставало дума.

— Съвсем в негов стил. Заплес. — Сара вдигна ръце. — Истински заплес. Когато ходехме, мисля, че през половината време забравяше как се казвам. И забравяше да забележи какъв цвят са очите

ми. Направо полудяхах. И после ми се усмихне и ми каже нещо, което да ме разсмее, и вече не се ядосвам толкова.

— Знам какво имате предвид.

— В някои неща толкова го бива, а в други е такъв дървенияк. — И тя вдигна чаша и едва не я изпусна, като забеляза замечтаното изражение на Камила. — Божичко! Да не сте влюбена в него?

— Да. И ми трябва още малко време, за да го убедя, че тази мисъл му харесва.

Също като на филм, каза си Сара.

— Колко хубаво. Наистина хубаво. И като си помисли човек, направо е идеално.

— За мен е идеално — призна Камила и стана. — Задължена съм ви, Сара, и няма да го забравя. — Протегна ръка и Сара припряно изтри своята в панталона си, преди да я поеме.

— Радвам се да ви помогна.

— Ще дойда да ви се обадя, преди да замина — обеща Камила и тръгна обратно към магазина.

Когато взе часовника си от щанда, Сара отново прехапа устни.

— Ваше Височество, мадам, наистина ли искате да продадете този часовник?

— Всъщност, да. Точно в момента съм останала без пари в брой.

— Не мога да ви дам колкото струва, нито дори близо до това. Ала бих могла... Бих могла да ви дам назаем петстотин. И... Ами, можете да вземете мастилницата, която толкова харесахте.

Камила я погледна. Жената, помисли тя, бе нервна, стресната и смутена. Но това не ѝ пречеше да иска да помогне. Още един подарък, помисли Камила, който щеше скъпо да цени.

— Когато тръгнах на това мое пътуване, исках да открия... Да намеря част от себе си и да видя... Не съм сигурна как да го кажа... Може би просто да видя нещата от различен ъгъл. Такъв прекрасен подарък е да намеря и приятел. Вземете часовника. Ще го броим за размяна, между приятели.

Дел излезе на предната тераса и се вторачи в изровената алея. Отново. Колко време можеше да отнеме да се свършат няколко

дреболии? Това бе проблемът с жените. Те превръщат няколкото дреболии в пътешествие до Божи гроб.

Искаше си обета, искаше чаша кафе и искаше някой да отговори на половин дузина писма, които бе получил на преносимия си компютър по електронната поща тази сутрин.

И всичко това, бе принуден да признае, можеше да свърши и сам. Винаги бе вършил сам.

Това, което искаше, бе нея. По дяволите.

Животът му, каза си той и пхна ръце в джобовете, бе пълна каша. Камила бе разбъркала всичко, бе го разфокусирала, бе разрушила установения му стереотип.

Трябваше онази нощ да я остави под дъжда. Тогава всичко и досега щеше да си бъде както си бе било преди. Нямаше никаква жена да разбърква къщата му. Да разбърква живота му.

Коя, по дяволите, бе тя? В този неин остър и многостранен ум имаше скрити никакви тайни. Ако бе в беда, защо просто не му кажеше, за да ѝ помогне?

Дел имаше нуждата Камила да му го каже, да му се довери, да разчита на неговата помощ.

И кога, по дяволите, бе започнал да се възприема като никакъв рицар на бял кон? Това бе глупаво и напълно не в негов стил.

Ала искаше да оправи всичко, което не беше наред.

Нещо повече, осъзна той, много повече. Дел искаше тя да му се довери дотолкова, че да му каже. Да му се довери дотолкова, че да го остави той да се оправи с всичко.

Защото бе нарушил собственото си неписано правило и бе се влюбил до уши в нея.

И не му харесваше особено начинът, по който се чувстваше, помисли Дел и разтърка с ръка сърцето си. Болката бе много по-силна, отколкото от няколкото насинени ребра. И, страхуваше се, много по-трайна.

Трябваше да ѝ каже, че не може да има никакво обвързване, нали? Разбира се, това на нея не ѝ създаваше никакви проблеми, помисли кисело. Това направо много хубаво си я устройваше.

Е, ако той трябваше да се приспособява, нека и на нея да ѝ се наложеше.

Освен това, „никакво обвързване“ не означаваше „никакво доверие“, нали? Ако Камила не му вярваше дотолкова, че да му каже цялото си име, тогава къде бяха техните отношения?

Влезе в къщата, после отново излезе.

Може би трябваше да отиде да провери какво става с нея. Нямахме я вече два часа. Веднъж вече бе катастрофирала, което означаваше, че нищо не ѝ пречи отново да катастрофира. Може би в момента бе просната окървавена върху волана, или...

Миг преди да стигне до последната фаза на възбудата, чу бръмченето на мотора ѝ. Отвратен от себе си, се скри в къщата, преди да го бе видяла как я чака.

Два пъти обиколи хола, после спря и се замисли. Приспособяване. Романтика.

Това бе нещо, което според нея бе жизненоважно във всяка култура. Тя вярваше, че културите се състоят от връзки, ритуали и любов. Може би трябваше за малко да се впусне в тази посока и да види докъде ще го доведе тя.

Влезе в кухнята в момента, в който Камила стовари върху масата един плик с покупки.

— Нося разписките за писмата ти, които изпратих — съобщи му тя.

— Добре. — Погали я по косите, защото и без това му се искаше да го стори.

Камила му се усмихна разсеяно и се обърна да прибере кутията с мляко в хладилника.

— В пощенската ти кутия имаше няколко писма. — Намръщи се и разтърка слепоочията си, където започваше да се надига главоболие. — Трябва да съм ги оставила в колата.

— Няма проблеми. — Дел се наведе да подуши шията ѝ. — Миришеш страхотно.

— Какво? А... — Тя го потупа по рамото и се пресегна да вземе плика пресни картофи, които бе купила за вечеря. — Благодаря.

Решен да ѝ направи впечатление, той се зарови малко по-надълбоко. Защо жените винаги... Ах!

— Да не си отслабнала? — попита Дел в прилив на вдъхновение.

— Съмнявам се. По-скоро съм качила едно кило. — Камила извади от бюфета кутията с кафето.

Зад гърба ѝ той присви очи. Тъй като думите очевидно нямаше да го доведат доникъде, щеше да премине направо към делата.

Грабна я на ръце и я изнесе от кухнята.

— Какво правиш?

— Нося те в леглото.

— Ами... Трябваше да попиташ. Още не съм прибрала продуктите.

Дел се спря в основата на стълбите и затвори устни върху нейните.

— В някои култури — обясни той, когато се отдръпна, — жените показват желанието си за близост, като зареждат килера. Аз просто възприемам традиционните сигнали.

През безпокойството в нея се надигна любопитство:

— Коя например култура? — попита тя.

— Моята. Това е нова традиция.

— Толкова е сладко. Струва ми се, че съм ти липсвала.

— Да си ми липсвала? Ти ходила ли си изобщо някъде?

Камила издиша възмутено и Дел я хвърли на леглото. После, като я видя, че скача, размърда рамото си:

— Повредих се от усилията да те влача насам-натам. Май все пак си наддала някое килце.

Тя се надигна на лакти:

— О, наистина ли?

— Няма значение. Ще ги стопим. — И той се нахвърли върху нея.

Първата ѝ реакция бе смях. Закачливостта не бе обичайният му стил и това я свари неподготвена. Докато Дел я търкаляше върху леглото, Камила забрави за притесненията си.

— Тежък си. — Опита се да го избута. — И не си се обръснал. И си легнал с обувки върху чистите чаршафи.

— Мрън, мрън, мрън — подразни я той, вдигна ръцете ѝ над главата и улови устните ѝ.

Пулсът ѝ прескочи, после се забърза, а ръцете ѝ омекнаха под неговите. Тялото ѝ с удоволствие се отпусна. Дел обходи с устни брадичката ѝ.

— Какво казваше?

— Мълчи и ме целуни.

Той хвана китките ѝ с едната си ръка, а с другата разкопча ризата ѝ.

— Значи демонстрираш желанието си за близост? — Плъзна пръст надолу по тялото ѝ и се заигра с копчето на панталоните, като наблюдаваше лицето ѝ. — Просто искам да съм сигурен, че съм разбрал правилно сигналите.

Въздухът вече бе заседнал в дробовете ѝ.

— Когато се върнах, ти заредих килера, нали?

— Това ми харесва. — Дел смъкна ципа и докосна с кокалчетата на пръстите си голата кожа отдолу. — Хлътнала си по мен, нали?

— Ако ще се правиш на нахален...

— Може би си се надявала, че някоя нощ ще дойда в стаята ти — продължи той и насочи пръсти надолу — и ще направя това.

— Аз никога... — Бедрата ѝ се надигнаха. — Господи, Дел!

— Нека ти покажа какво мислех да направя.

Издигна я до един сияен връх, а когато тялото ѝ започна да се мята, улови с устни стенанието ѝ и после затвори зъби върху гърдите ѝ, измъчвайки превъзбудената плът през памучния сутиен.

Смъкна надолу презрамките и с целувки се спусна по раменете ѝ, почти нежно, докато ръцете му я обхождаха, изследваха и плякосваха.

Тя полудя под него. Потрепери, изгубила равновесие, почти изплува и той отново я запрати в тъмните дълбини на удоволствието. Ръцете ѝ напразно се мъчеха да се освободят от хватката му и тази безпомощност добавяше допълнително вълнение към потресените усещания.

Тялото ѝ се бе разтопило и Камила трепереше от жаравата, която я обливаше и изгаряше кръвта ѝ. И въпреки това тя се извиваше към него и отчаяно търсеше още.

Чу гласа му, тих и дрезгав:

— Ще ти бъда задължен за това — каза Дел и с едно грубо дръпване разкъса сутиена на две.

После устните му, зъбите му, езикът му намериха плътта ѝ. От нея се изтръгна стон.

— Пусни ме. Пусни ми ръцете. Имам нужда да те докосвам.

— Не още, не още. — Ако сега го докоснеш, всичко щеше да свърши прекалено бързо. Не бе предполагал, че можеше да се възбуди

до лудост само от това, че я възбужда. Искаше я слаба, рухнала и стенеща.

И искаше да взема, да взема, да взема.

Когато я усети как се отпуска под него, когато почувства как освобождаването се разлива в нея и я оставя без сили, това все още не бе достатъчно.

Разкъса бикините ѝ и изпита мрачното удоволствие от звука на раздираща се тъкан. После с устни отново я докара до лудост.

Накрая, когато Камила мислеше, че не би могло да има нещо повече, той я изпълни. Ръцете ѝ се изплъзнаха от влажните му длани, устните ѝ нетърпеливо се протегнаха към неговите.

И тя се уви около него като лоза.

— Mon amour. Mon coeur — шепнеше в несвяст, докато заедно се прехвърляха през следващия връх. — Toujours mon amour.

Заспаха, проснати един върху друг като изтощени деца. А когато се събудиха, замъглиха стените на тясната му баня, докато отново се взеха един друг под горещите струи на душа.

Когато разбра, че Дел предприема безпрецедентна стъпка — почивен ден — Камила приготви кошница за пикник и го убеди да споделят един късен обед край езерото.

Нямаше нужда много да го убеждава. Пикникът, мислеше той, бе нещо романтично. А в момента бяха в романтичния етап на играта.

Тя изглеждаше щастлива, мислеше Дел. Успокоена. Лицето ѝ грееше, очите ѝ бяха топли. Ако бе художник, сега щеше да я нарисува и да озаглави портрета „Доволната Камила“.

Не се чувстваше глупаво, когато ѝ го каза. Или поне не много.

— Точно така се чувствам. Тук много ми харесва. — Тя се бе излегнала на брега и зяпаше пухкавите облаци. — Толкова е тихо, сякаш на света няма никой друг. — Обърна глава да му се усмихне. — Идеално за отшелник.

— Аз не съм отшелник. — Той дояде последния от красивите триъгълни сандвичи, които Камила бе приготвила. — Просто не обичам около мен да има хора.

— Аз обичам хората. — Тя се претърколи по корем. — Често те са много по-мили, отколкото очакваш — добави, като мислеше за Сара.

— Но понякога, ако нямаш място, където да бъдеш сам, или където да останеш на спокойствие, забравяш това и виждаш само изискванията, отговорностите, задълженията, които са свързани с другите хора.

— Ако нямаш място, където да бъдеш сам, не можеш да свършиш нищо.

— Ти имаш такава цел, своя собствена цел. Това е дар. Не всички го имат. — Очите ѝ се замъглиха. — Някои хора се лутат в търсене на целта си и толкова много хора изведнъж откриват, че нямат никаква цел.

— Не ми приличаш на човек, който се лута.

— Хм. Понякога работоспособността също може да бъде недостатък. Без времето, което можеш да прекараш на спокойствие, преставаш да виждаш предимствата и недостатъците. Можеш да забравиш не само кой си, а и кой искаш да бъдеш. — Камила му се усмихна и отново се обърна и облегна глава в скута му. — Така че тук ми харесва, защото ми помогна да си спомня.

— И коя си ти, Камила?

Тя разбираше, че Дел иска отговор, истински отговор. Ала усети, че не може да заговори и безвъзвратно да сложи край на този момент. Затова се измъкна:

— Аз съм една жена, която няма отново да забрави. — Взе една слива, отхапа и му я подаде. — Харесва ми да съм сама с теб, Дилейни.

И щеше да му даде остатъка от този прекрасен ленив ден, преди при тях да дойдеше Камила Кординска.

Искаше да бъде търпелив, но търпението не бе сред най-силните му качества. Мислеше, сигурен бе, че тя бе готова да му се довери. Какво можеше да направи човек, за да накара тази жена да се разкрие? Повечето хора при най-малкия повод изпяваха и майчиното си мляко.

Ала Камила правеше само мъгляви философски умозакljučения, понякога изразяваше някакъв смътен копнеж. И млъкваше.

Това го човъркаше, но той щеше да натиска. За тази цел трябваше да стане ясно, че те... че той...

Никога през живота си не бе казвал на жена, че я обича. Бе преживял целия си съзнателен живот, без това да се превърне във въпрос, какво остава в проблем. А сега бе и двете.

Можеше да отиде в кухнята, да го изтърси и да свърши. Все едно да отскубне лейкопласта от раната с едно болезнено дръпване. Или

можеше да го направи по-лесно и за двамата, стъпка по стъпка, като да се потопяваш сантиметър по сантиметър в студен басейн, за да може тялото ти да свикне с шока.

Приятно ми е да си край мен, можеше да й каже. Може би просто трябва да си направиш плановете така, че да останеш.

Можеше да изчака и двамата да свикнат с това, преди да премине на нивото „Не си ми безразлична“. Тя щеше да има какво да каже на това. Камила винаги имаше нещо да каже. Кой би повярвал, че ще му е толкова приятно да я слуша?

Ала във всеки случай, помисли Дел, връщайки се към въпроса, след като свършеха да се занимават с глупости, можеха да стигнат и до същността.

— Обичам те. — Той трепна от звука на собствения си приглушен глас и хвърли един поглед към кухнята. Дори не звучеше като собствения му глас! Думите сякаш не излизаха от неговата уста. — Обичам те — опита отново и въздъхна. Този път бе по-лесно. — А сега ми кажи какви проблеми имаш. Аз ще се оправя с тях и ще продължим нататък.

Много просто, реши Дел. Директно и предполагащо помощ. Жените обичат да разчитат на помощ.

Господи. Трябваше му една добра доза уиски, за да го преглътне.

— Знам, че е късно. — Камила закрепил слушалката под рамото си и погледна към ръчния си часовник, преди да си спомни, че него вече го нямаше. Един бърз поглед към стенния часовник в кухнята й показа, че в Кордина минаваше един часът сутринта. Нищо чудно, че бе събудила Мериън.

— Няма проблеми, аз само спях.

— Извинявай, наистина. Просто трябваше да кажа на някого.

— Добре, чакай да се осъзная. Връщаш ли се у дома?

— Скоро, обещавам.

— Изпусна първата проба на балната си рокля. Шивачката ти е много недоволна.

— Бална рокля? — премигна Камила и после си спомни. — О, да, Есенният бал. Има много време. Мериън, аз съм влюбена.

— Сега така говориш, но ако я беше чула как скърца със зъби, щеше да... Какво? Какво каза?

— Влюбена съм. Чудесно е. Страхотно. Това е най-невероятното нещо, което някога ми се е случвало. Той е съвършен. През половината време е най-дразнещият човек, ала това ми харесва. И е толкова умен и толкова забавен, и толкова отдаден на работата си.

— Камила...

— Освен това е много хубав. Знам, че това е само външност, но не е ли хубаво да се влюбиш в духовността на мъжа, а външността също да е невероятна?

— Камила!

— Той също е влюбен в мен. Ще го осъзнае, макар че може да му отнеме малко повече време да...

— Камила!!!

— Да?

— Кой е той?

— О, това е мъжът, при когото работя. Дилейни Кейн.

— Археологът? Влюбила си се в Индиана Джоунс?

— Мериън, говоря сериозно.

— Добре де, прилича ли поне на Индиана Джоунс?

— Не. Хм, може би всъщност малко. Ала не става въпрос за това. Това не е нито филм, нито игра, това е моят живот. И е нещо, което искам, нещо, което ми се струва много правилно.

— Чувам. Кам, толкова съм щастлива за теб. Кога ще се запозная с него?

— Не знам точно. — Камила прехапа устни и започна да навива около пръста си шнура на телефона. — Това е част от проблема. След като му обясня нещата, надявам се да уредим да се запознае със семейството.

— Да му обясниш нещата? Искаш да кажеш, че не си му признала коя си?

— Не още. Не съм очаквала това да се случи, нали така? Не съм можела да го очаквам. И после започнах да искам... — Тя замълча, защото чу, че Дел идва в кухнята.

— Камила, как си могла да оставиш нещата да стигнат толкова далеч, без да му кажеш? Ако този човек те обича...

— Не знам — прошепна тя на френски. — Не съм сигурна. Нямах намерение да усложнявам нещата. — Прокашля се, когато Дел взе от килера бутилката с уиски. Не можеше да го накара да побърза, не можеше и да помоли Мериън да изчака, затова продължи разговора на френски, като говореше колкото можеше по-тихо: — Мериън, аз имам право на известна анонимност. Едва ли бих могла да остана тук, ако съобщя, че съм член на кралското семейство. Цялата идея беше за няколко седмици да не бъде Камила Кординска.

— Идеята изглежда се е променила.

— Да, знам, но не бих могла да остана тук, ако хората разберат коя съм. Къщата ще се окаже обкръжена от журналисти, а това, ако си спомняш, беше основната причина да замина.

— Ако мислиш, че този човек би могъл да извика журналисти...

— Не. Не, разбира се, не мисля такова нещо. И не ти се обадох, за да споря с теб. Направих това, което трябваше да направя, това, което ми се струваше най-доброто за мен. И за останалите. — Камила хвърли един поглед на Дел, който си наливаше уиски. — Ще се справя.

— Аз съм ти приятелка, Камила. Обичам те. Просто не искам да те виждам да страдаш или да си разочарована. Или да те използват.

— Нямам намерение. Кажи на нашите, че скоро ще се върна вкъщи.

— А на шивачката ти?

Камила въздъхна.

— Съобщи на мадам Моник, че Нейно Височество няма да я изложи на Есенния бал. Лягай си да спиш, Мериън.

Затвори и отиде до хладилника да си налее нещо студено за пиене. Дел стоеше и разклащаше уискито си.

— Надявам се, нямаш нищо против, че използвам телефона ти.

— Нямам нищо против.

— Обаждам се за сметка на насрещния абонат.

— Добре. Сигурно щях много да се изненадам, ако следващия месец в сметката ми се появи разговор с Кордина.

— Да, представям си. Аз... — Тя замълча и ръката, с която бе вдигнала чашата, падна.

— Je parle français aussi. — Дел поднесе уискито към устните си. — Ваше Височество.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Камила усети, че пребледнява. Почувства как кръвта се оттича от лицето ѝ и го оставя студено и замръзнало. Почувства и как сърцето ѝ заседна в гърлото и започна да бумти там.

Заради това инстинктивно изправи рамене.

— Разбирам. Не го беше споменал.

— Трябва да съм забравил — заяви той спокойно. — Както ти си забравила да споменеш, че си член на кралското семейство на Кордина. Просто някаква маловажна подробност.

— Аз никога не забравям произхода си. Не ми е позволено. Дилейни...

— И какво значи всичко това? — Той замахна с чашата си. — Твоята версия на „Принцесата и просякът“? Няколко седмици ваканция, за да се смесиш с простолюдието?

— Не можеш да го мислиш.

— А какво трябва да мисля? Я да видим. — Дел вдигна бутилката с уиски и си наля още в чашата. Не можеше да разбере защо му се искаше да запрати шишето към стената. Нещо повече, не можеше да каже защо се въздържа. — Какво, криеш се от любовник? Някой прекалено нетърпелив да сложи ръка върху диамантите на короната?

— Това не е честно. Нямам друг любовник, освен теб.

— Нямаш, поне през последните две седмици. Трябваше да ми кажеш, че правя любов с принцеса. Това би добавило едно приятно възмущение.

Устните ѝ едва не затрепериха, затова тя здраво ги стисна.

— А това е нелюбезно.

— Искаш честност? Искаш любезност? — Гласът му от опасно мек се превърна в злобно остър. — Сбъркала си човека, сестричке. Ако някой ме прави на глупак, аз се ядосвам.

— Не съм те правила на глупак. Никога не съм имала намерение да...

— Какво? Я стига, Камила. Ти не правиш нищо, което не си имала намерение да направиш. Дойде тук, защото искаше за малко да се правиш на нещо друго и през това време да се позабавляваш с местните.

— Това не е вярно. — В нея също започна да се надига гняв. — И това обижда и двама ни.

— Ти си обидена. — Той стовари чашата на масата, преди наистина да я бе хвърлил. — Дойде в моята къща, като се преструваше, че си нещо, което не си. Излъга ме коя си. Каква си. Момиче от ферма във Вирджиния, как ли пък не.

— Баща ми наистина има ферма във Вирджиния — извика Камила, защото бе прекалено уплашена, за да не извика. — Цял живот съм живяла там през половината от годината.

— А през останалата година в палат. Е, предполагам, че короната ти подхожда повече от сламената шапка.

— Да. Не! — Като се бореше с гнева и паниката, тя прокара ръка през косата си. — Ние имаме ферма в Кордина. Майка ми...

— „Френската“ ти майка — прекъсна я Дел студено.

— Ти каза „френска“. Аз казах „европейска“. — Ала бе слабо и тя го знаеше. — Дилейни, аз съм съвсем същият човек, който бях преди десет минути. Искях само анонимността, за да...

— Анонимност? Я стига. Ти спа с мен. Направи всичко възможно да спиш с мен. Какво, търсеше разнообразие от синята кръв? Печелиш точки, като забиваш случайни американци по време на малкото си приключение?

Камила пламна.

— Как смееш! Ти си груб и противен, и е гадно да превръщаш нещо прекрасно в нещо евтино! Няма да продължавам този разговор, няма да се оправдавам пред теб, докато си в това невъзможно настроение. Отдръпни се.

— Ти не издаваш заповеди тук, принцесо. — Сграбчи я за ръката, преди да бе успяла да избяга от него. — Ти ме използва.

— Не. — Сълзите ѝ искаха да започнат да падат. — Не по начина, по който мислиш. Дел, аз исках само място, където да живея. Искях само малко време.

— И получи много повече, нали? Времето за игра свърши, Ваше Височество. Ще трябва не само да се оправдавате.

— Пусни ме. — Тя събра всичкото си самообладание и го изгледа студено. — Нямам какво повече да ти кажа. Пусни ме да си вървя.

— О, разбира се. Върви си. Мисля, че казах всичко, което имаше да се казва. Събери си багажа и бягай, след като изглежда това е твоят стил.

Гневът и скръбта, които се бореха в нея, изобщо не можеха да се сравнят със скръбта.

— Искаш да си отида?

— Ти получи това, за което дойде, нали? Няма да ти преча и ще се махна от пътя ти.

— Дел — промълви Камила, когато той се запъти към вратата. — Моля те, недей. Аз те обичам.

Болката го пронизваше. Думите, които захвърли в лицето ѝ, прозвучаха като камшик, макар че бяха чистата истина:

— Разбиваш ми сърцето, сестричке — каза Дел. — Пробвай тази роля с някой друг, който е достатъчно глупав, за да ти повярва. И върви по дяволите. — Излезе и затръшна вратата зад гърба си.

Цял час крачи из гората, обзет от зловни мисли, и проклинаше всички жени. Още един час обикаля, докато пламъците на гнева му прегоряха и се превърнаха в тлееща ярост.

Обичала го? Ама че глупост. И имаше нахалството да му я каже. Още малко, и щеше да се разплаче. Личеше си. Слава богу, че се махна, преди да се бе обляла в сълзи.

Просто не можеше да понася плачещи жени.

Е, обаче опита всички други номера. Да ме извини, помисли той горчиво, да беше си изиграла ролята докрай. Защо не и сълзи?

И за какво всичко? За да може две седмици да прави каквото си иска. Пепеляшка в дивата гора.

Спря пред езерото и разтърка болката в сърцето си.

„Толкова ми харесва тук.“

Чуваше я как го казва, виждаше спокойното удоволствие, изписано върху лицето ѝ, докато лежеше на тревата до него.

Значи оценяваше природата. Чудо голямо. „Не ти ли се е случвало някога да имаш нуждата просто да дишаш?“

Спомняше си я и как каза това. Онзи първи ден, когато бе застанала до него, а лицето ѝ, гласът ѝ бяха напрегнати. Сякаш бе

застанала на ръба на нещо и се мъчеше да се задържи, вместо да падне в пропастта.

Добре, може да си имаше проблеми. Кой ги няма? Но това не я извиняваше. Всичко бе преструвка, още от самото начало. И го остави да се влюби в нея, остави го да попадне в тази клетка, без да го предупреди, че това бе капан, от който изход няма.

Трябваше да си плати за това.

Обърна се и тръгна обратно към къщата. Добре, щеше да ѝ позволи да обясни... Не че щеше да повярва на нещо, което му кажеше. А след това...

Щеше да измисли какво, по дяволите, да направи след това.

Бе навел глава, пъхнал ръце в джобовете, и не забеляза, че колата ѝ я нямаше, преди да стигне почти до задната врата. Почти цяла минута гледа глупаво към мястото, където последно я бе паркирала.

После се втурна в къщата и се хвърли нагоре по стълбите.

Дрехите ѝ ги нямаше. Дел отвори и двата гардероба, сякаш тя можеше да ги е скрила, само за да го накара да се изпоти. Бе си взела дори бурканчетата и тубичките от шкафчето в банята.

Разкъсван от ярост, претърси къщата за бележка. Ала нямаше нищо.

Не можеше да каже, че си бе отишла без следа. Бе оставила свещите, малките бутилки с диви цветя. Ароматът ѝ, проникнал навсякъде, вече го преследваше.

Значи бе вдигнала платната. Само защото ѝ се бе развикал и ѝ бе казал, че може да си събере багажа и да бяга. Ако една жена не можеше да издържи на едно спречкване...

Не, така бе по-добре, напомни си той. Нямаше нужда да се проточват нещата. Камила пътуваше натам, където ѝ бе мястото, накъдето си пътуваше през цялото време, а той можеше да се върне към работата си, без тя да го разсейва всеки пет минути.

Разрови се из записките си и извади напосоки един лист. Погледна го, хвърли го, просна се на дивана и впери поглед в тавана.

Камила щеше да се върне. Успя да си го внуши, особено след като малко се понапи. Просто сега се цупеше, нали така? Жените често се цупят.

Двата часа, през които Дел крачи из гората, бяха естествен израз на оправдано раздразнение. Той не се цупеше.

Сутринта, страдайки от изненадващо гаден махмурлук, си внуши, че не я иска да се върне. Харесваше си живота такъв, какъвто бе преди тя да се намърда в него. И не му харесваше, ама изобщо не му харесваше това чувство за загуба и нещастие. Което, без каквото и да е съмнение, бе изцяло по нейна вина.

На втория ден бе нервен и старателно подклаждаше гнева си. Камила нямаше абсолютно никакво право да избяга, преди да ѝ се бе накрещял докрай. Но бе типично в нейн стил, нали, да вирне нос и да се връцне. Само от начина, по който си отиде, можеше да я разбере, че бе принцеса.

Когато ѝ минеше и се върнеше, много неща щеше да ѝ наговори. Защо, по дяволите, не се връщаше?

Това за него нямаше значение, напомни си Дел и се помъчи да се съсредоточи върху работата си. Имаше достатъчно за вършене, за да не остава без работа, докато тя се мусеше. Всъщност, може би просто щеше да си събере багажа и да се върне на разкопките. Където и без това му беше мястото.

И изведнъж с болка осъзна, че бе планирал да я вземе със себе си. Бе искал да ѝ покаже мястото, да наблюдава как очите ѝ светват от интерес, когато за пръв път вижда любимия му проект.

Бе искал да сподели това с нея — което бе ужасяващо. Бе искал да сподели с нея всичко. Не можеше да повярва колко го боли от това.

Както си седеше, все още несигурен, че Камила наистина няма да се върне, чу шума от приближаваща се кола.

Знаеше си! Скочи на крака, гонен от чувството на облекчение, от удоволствие, от гняв, и стигна с една крачка до вратата, преди да се спре. Не това бе начинът да я посрещне, реши той. Щеше да излезе бавно, непринудено, и да я остави да му се извини.

Доволен от себе си и с чувство за собственото си благородство, излезе навън. И всичко в него се срина, когато видя, че от колата излиза не Камила, а неговите родители.

— Изненада! — Алис Кейн се затича към верандата със своите древни дебели обувки. Прошарените ѝ кестеняви коси както винаги падаха разпилени изпод изпомачканата шапка. Бе стройна като момиче, с изпъстрено с лунички лице, обветрено от живота на слънце.

Тя се хвърли към сина си, целуна го звучно по бузата и веднага се обърна към мъжа си:

— Найлс, остави момчето да вземе куфарите. За какво ти е да имаш голям и силен син, ако не можеш да го използваш като робска сила? Как е рамото, Дел? И останалите неща?

— Добре, аз съм добре. Не ви очаквах.

— Ако ни очакваше, нямаше да бъде изненада. — Майка му намести тъмните си очила с телени рамки. Макар да се усмихваше, бе достатъчно проникателна, за да забележи разочарованието на сина си, когато той излезе на хлътналата веранда. — Имаш ли кафе?

— Разбира се. Разбира се. — Засрамен от себе си, Дел се наведе — тя бе толкова дребничка — и бързо я прегърна.

— Днес сме пропътували петстотин и петдесет километра — отбеляза Найлс Кейн със своя английски акцент и записа километража в смачканата си тетрадка. — Взех ги за добро време.

Бе едър мъж, висок и впечатляващо красив на своите шестдесет и седем години. Гъстата му коса бе станала блестящо сребриста, а очите, зелени като на сина му, светеха като скъпоценни камъни върху загорялото лице. Той пхна тетрадката в джоба на избелялата си риза и сграбчи Дел в мечешка прегръдка.

— Как е рамото?

— Добре. По-добре. Какво става с вашите разкопки?

— О, просто си почиваме. Да си проясним мозъците — отвърна безгрижно Алис, хвърли един предупредителен поглед на мъжа си и влезе в къщата. Спря като закована и опря ръце на кръста си. — Дел, ти имаш жена.

— Моля?

— Виж това. Цветя. — Тя вдигна вежди към дивите цветя, подредени в бутилки. — Миризми — добави, като подуши една купа с изсушени розови листа. — Чисто. — Прокара пръст по масата. — Тук определено има жена. Къде е тя?

— Няма я.

Аха, помисли Алис. Горкичкият.

— Найлс, рицарю мой, ще прескочиш ли до града да ми донесеш сладолед?

— Да прескоча до града? — зяпна я мъжът й. — Току-що пристигнах. Още не съм успял дори да седна.

— Можеш да седиш в колата, докато пътуваш към града.

— Жено, ако искаше сладолед, защо не ми каза, докато бяхме още в проклетата кола?

— Тогава не исках. Нещо с шоколад. — Тя се вдигна на пръсти и го целуна по намръщените устни. — Толкова обичам шоколад.

— Вятърничави, непостоянни жени — измърмори той и се запъти обратно към колата.

Алис просто отиде до пейката, седна и вдигна крака на масата. Усмивнато потупа по възглавницата до себе си.

— Седни. Кафето може да почака. Кажи ми за жената.

— Няма нищо за казване. Беше тук и през цялото време ме дразнеше. Сега я няма.

Горкият ранен мечок, помисли тя с умиление. Също като баща си.

— Седни. — Гласът ѝ бе станал по-твърд. Знаеше как да се справя с мъже. — Защо те остави?

— Не ме е оставила — наежи се Дел и се отпусна на пейката. — Просто работеше при мен, временно. Много временно. — Не издържа на дългото търпеливо мълчание на майка си и отстъпи: — Изритах я. Ако е такъв инат да не се върне... И без това не ми трябва да ми се мотае в краката.

— Хайде, хайде. — Алис го потупа по главата. — Разкажи на мама всичко за това ужасно момиче.

— Стига. — Ала устните му трепнаха в усмивка.

— Грозна ли беше?

— Не.

— Тогава глупава.

Той въздъхна.

— Не.

— Лека жена.

Сега вече Дел се засмя:

— Мамо...

— Така значи. — Тя го плесна по бедрото. — Една лека жена, която излъгала горкото ми сладко, добродушно, наивно момченце. Ще я науча аз нея. Как се казва? Ще я проследя като куче.

— Лесно е да бъде намерена — измърмори той. — Казва се Камила. Нейно Кралско Височество Камила Кординска. Иде ми да я удуша.

Алис хвърли на масата слънчевите очила и шапката си.

— Разкажи ми.

И Дел ѝ разказа. Майка му го слушаше, докато той отново преживяваше гнева, нещастieto и отново гнева. Често, забеляза тя, му се налагаше да скочи на крака и да започне да крачи, просто за да се овладее.

Неговото описание за Камила — освен глупостите, разбира се — подходдаше на милото писмо, което бе получила преди няколко дни от Нейна Светлост Габриела.

Любезно и интелигентно писмо, мислеше Алис, в което Габриела изразяваше благодарността си към Дилейни за гостоприемството, което бе оказал на дъщеря ѝ. Алис не бе много сигурна, дали някой да нарече сина ѝ гостоприемен бе по-голяма изненада, отколкото да научи, че е бил гостоприемен към член на кралското семейство на Кордина.

Но тя бе жена, свикнала да мисли в движение и когато бе необходимо, да променя плановете си наскоро. Съдържанието на писмото я накара да измъкне съпруга си от разкопките в Аризона и да потегли към дома си, за да види сама за какво става дума.

Сега, след като видя, вече имаше много добра представа точно какво става.

Това, което бе изписано с огромни светещи букви пред майчиния ѝ взор, бе, че синът ѝ бе влюбен до уши.

Беше крайно време.

— И така, тя си замина — завърши Дел. — Така е по-добре.

— Вероятно — съгласи се Алис спокойно. — Било е неразумно от нейна страна да те мами. Със сигурност би трябвало да не се притеснява... Честно казано, дори да се чувства задължена да бъде откровена с теб, след като си ѝ казал за собствения си произход.

— Моля?

— Очевидно един виконт е по-нисък по ранг, значително по-нисък от една принцеса, ала е трябвало да има любезността да ти се довери, както ти си ѝ се доверил. — Доволна от неразбиращото изражение на сина си, Алис кръстоса крака. — Ти нали ѝ каза, че баща ти е граф Бригстън, а ти си виконт Бригстън?

— Не стана дума — смънка Дел и когато майка му само го изгледа студено, добави по-разпалено: — Защо е трябвало да ѝ го

казвам? А и кой изобщо се сеца за това? Аз никога не го използвам.

Освен когато ти е удобно, помисли Алис. Но бе достатъчно, реши тя, че бе посяла семената на колебанието.

— Баща ти се връща със сладоледа. Да го изядем с кафето.

Даде на сина си един ден, донякъде, защото му се радваше и донякъде, защото знаеше, че той имаше нужда от време да смели нещата. Чудеше се как да му каже, че е била във връзка с майката на Камила.

— Може пак да се ядоса — разсъждаваше Алис на глас, докато хвърляше въдица в езерото. — Би било толкова в негов стил. — Чу как съпругът ѝ изръмжа и се обърна към него. Той седеше, а върху коленете му и по земята край него бяха разпилени листи. — Найлс, ти не ме слушаш.

— Хм? Какво? По дяволите, Алис, работя.

— Работата на сина си.

— Просто го остави на мира. Един мъж трябва да се оправя с тези неща, без да му се бъркат.

— Тази зима ще станат тридесет и три години, откак ми го каза. Виж докъде те доведе това.

— Доведе ме при теб.

Тя му се усмихна. Нейните мъже си приличаха като две капки вода. Еднакво упорити.

Преди да бе успяла да реши какво да прави, нещата просто се изплъзнаха от ръцете ѝ. Дел дотича през гората, като вдигаше такъв шум, че да изплаши всяка риба в радиус от десет километра, и я грабна на ръце.

— Получихме ново финансиране!

— Добре, защото за вечеря няма да имаме риба. — Ала майка му го прегърна. — Това е чудесно, Дел. Кой?

— Не знам никакви подробности, просто ми се обадиха от университета. Трябва да се връщам на разкопките. Извинете, че ще ви изоставя.

— Недей да се извиняваш. — Алис едва сдържа усмивката си. Вече виждаше как нещата ще се наредят. Идеално. — Обади ни се, като пристигнеш.

— Непременно. Трябва да си събирам багажа.

Тази вечер, докато синът ѝ — много вероятно — фучеше при мисълта, че дължи полученото финансиране на интереса и влиянието на една млада принцеса, Алис седна и съчини кратко и официално писмо до Нейна Светлост Габриела Кординска.

„Граф Бригстън и графиня Бригстън, както и техният син, лорд Дилейни, виконт Бригстън, с голямо удоволствие приеха поканата да присъстват на Есенния бал на Кордина.“

— Обидно е. — Камила размахва последното съобщение от Дел. — Грубо, обидно и съвсем в негов стил.

Габриела седеше спокойно и си закачваше семпли перлени обици. Скоро щяха да започнат да пристигат гостите, които бяха поканени да живеят в двореца за времето преди и след бала.

— На мен ми изглежда съвсем любезно и информативно, скъпа.

И ѝ изглеждаше много показателно, че за един месец, откак се бе върнала в Кордина, гневът на Камила ни най-малко не бе охладнял, когато ставаше дума за Дилейни Кейн.

— Това е, защото не го познаваш — беснееше Камила. — Непоносим, такъв е той. Докладва ми, сякаш съм някаква счетоводителка. Долари и центове, това е всичко. И не казва нищо за разкопките, като знае, че това са нещата, които ме интересуват. И виждаш ли как се е подписал отново? Доктор Дилейни Кейн. Сякаш сме непознати. Отвратителен е.

— Каза ми. — Габриела се обърна на стола пред тоалетката си. Косата ѝ бе опъната назад и откриваше лицето ѝ, за което съпругът ѝ казваше, че с всяка година става все по-хубаво. Тя не вярваше, но ѝ бе приятно да го чува. Очите ѝ, със същия златистокафяв цвят като на дъщеря ѝ, бяха спокойни и сериозни, и не издаваха нищо от хумора и чувството на очакване, които преживяваше. — Сигурна съм, че ти е благодарен за помощта за финансирането на проекта, Камила. Разделили сте се толкова зле и вероятно той също се чувства неловко.

— Би трябвало да се чувства ужасно неловко. Би трябвало да съжалява и да се чувства нищожен. — Камила се завъртя из красивата

стая на майка си, погледна през прозореца потресаващия изглед към градините и яркосиньото море зад тях. — Аз и без това не уредих финансирането за него, уредих го за проекта. Работата е най-важна. Откритието е интересно и заслужава да бъде завършено.

И интересът на дъщеря ѝ към работата не бе избледнял през седмиците, откак се бе върнала. Може би дори бе нараснал. Камила прекарваше часове над книгите, отиде в университета да говори с професори, претърси библиотеката за още книги и документи за археологията.

Не пренебрегваше нито едно от задълженията си. Просто не бе такава. Имаше моменти, в които на Габриела ѝ се искаше дъщеря ѝ да е по-малко всеотдайна. Макар да се безпокоеше, бе доволна, когато Камила открадна тези седмици за себе си.

Собственото ѝ сърце я болеше, когато малкото ѝ момиченце се върна с разбито сърце. Бе благодарна, че отношенията им бяха такива, че Камила сподели с нея — за това, че се бе влюбила и бе станала любовница на Дилейни. Габриела знаеше, че една жена винаги има нуждата да поговори с друга жена.

И сега, макар да виждаше, че дъщеря ѝ страда, донякъде се радваше, че сърцето на Камила бе постоянно. Тя все още бе много влюбена. Майка ѝ, с малко помощ, имаше намерение да се погрижи Камила да получи каквото иска. Дори ако това означаваше малко — съвсем малко, каза си тя — да се понамеси.

Стана, приближи се до дъщеря си, сложи ръце на раменете ѝ и я целуна по главата.

— Любовта не винаги е любезна.

— Дел не ме обича. — Още я болеше, много я болеше. — Мамо, той ме гледаше с такава омраза. Изхвърли ме от живота си с по-малко съжаление, отколкото би изпитал към бездомно куче.

И би трябвало да си плати, помисли Габриела яростно. Надяваше се дъщеря ѝ да има грижата за това.

— Ти не си била честна с него.

— Опитвах се да бъда честна със себе си. И да не съм била права, все пак би трябвало да има място за... Няма значение. — Камила изправи рамене. — Аз имам свои интереси и задължения, Дел си има негови. Иска ми се балът вече да е минал.

— Когато мине, ще отидеш на първите си разкопки. За теб ще бъде много вълнуващо.

— Само за това мисля. — Безмилостно сгъна официалното писмо от Дел и го остави настрани. Както, обеща си тя, щеше да остави и мислите за него. — Представи си ме да изучавам артефакти от Долния палеолит във Франция. Доктор Лезуер е толкова великодушен, толкова любезен. Много ще се радвам да работя с неговия екип и да се уча от него. Ала сега съм изостанала от графика. Сара Латимър пристига след два часа. Мисля, че ти разказах за Сара, продавачката от Върмонт, която беше толкова мила с мен.

— Да, разказа ми. Нямам търпение да се запозная с нея.

— Искам да си прекара много интересно времето. Леля Ив ще я разведе, и ще може да се срещне с чичо Алекс преди дамския чай утре.

— Искам да посрещнеш с мен някои от моите лични гости, граф и графиня Бригстън и техния син. Трябва да пристигнат след половин час. Ще ги приема в Златната зала.

— Да, помня. — Камила погледна часовника си. — Предполагам, че Адриен няма да може да ме замести.

— Сестра ти е в детската стая с малкия Арманд и с бебето. Няма да те задържа повече от петнадесет минути — обеща Габриела.

— Ще дойда. Просто ще наглася някои неща в графика си. — Тя излезе, върна се и взе писмото от Дел. — Трябва да го прибера в папката.

Точно двадесет и девет минути по-късно Камила се спусна по централната стълба. Подготовката за Есенния бал и за всички събития преди и след него бе в пълен ход. „Режисьорът“, управителят на двореца, не изпускаше нито една подробност. А ако изпуснеше, орловият поглед на леля й щеше да я забележи.

Нейно Кралско Височество, принцеса Ив Кординска, бе домакинята на двореца и жена, която стоеше до съпруга си, докато той управляваше страната. Но тя често имаше свое мнение за нещата и извън кралските си задължения имаше своя собствена кариера. Нейната театрална труппа „Хамилтън“ бе световноизвестна, а самата принцеса бе уважаван драматург.

Нейният пример напомняше на Камила, че с амбиция, труд и ум една жена може да постигне всичко. Дори да бъде навреме — макар и

в последния момент — за да посрещне гостите, когато графикът ѝ е претрупан.

Бе почти стигнала до края на стълбите, когато мъжът, тичащ до нея, я хвана за раменете. Той бе красив като самото изкушение и приятно миришеше на коне.

— Закъде бързаш?

— Вуйчо Бенет! Не знаех, че си пристигнал. — Тя целуна по бузата най-младия брат на майка си. — И вече си ходил в конюшната.

— Брай и Тад са още там. — Той говореше за двамата си сина. — Хана е някъде тук. Искаше да говори с Ив. Я се погледни. — Разроши късата ѝ коса. — Много шик.

— Как беше пътуването ти до Англия?

— Успешно. Намерих идеалната кобила за моя жребец.

— Искам да я видя, и всички вас. Ала по-късно. Закъснявам.

— Каква е тази история за някакъв американец, който трябвало да бъде изритан здраво по задника?

Камила завъртя очи.

— Вече си се срещнал с баща ми.

— Като идвах насам от конюшната. Предложих да му държа палтото, докато рита.

— Не мисля, че ще ти се наложи. Едва ли задникът, който много му се иска да изрита, ще се появи в обозримо бъдеще на достатъчно близко разстояние, за да бъде изритан. А bientôt.

— Но... — Бенет озадачено я изгледа как се отдалечи тичешком. Някой имаше изкривена информация, помисли той и с усмивка тръгна нагоре по стълбите с надеждата да намери брат си и да измъкне от него повече подробности.

Доколкото познаваше Рийв Макджий, Бенет се съмняваше, че бащата на Камила има неверни данни.

Докато се движеше през двореца, Камила забави бягането до достолепен, макар и бърз ход. Вазите преливаха от цветя, свежи и пищни. Токчетата ѝ тропаха по блестящия мраморен под.

Слугите, които срещаше по пътя си, се спираха да ѝ се поклонят. Тя поздравяваше повече по име, ала продължаваше. Мразеше да закъснява.

Докато стигна до Златната зала, вече бе закъсняла. С шест минути. Чу тихи гласове, затова се спря да приглади полата си, косата си, да си поеме дъх и да нагласи приветствена усмивка върху лицето си.

Когато влезе вътре, видя, че майка ѝ вече бе седнала в един от кътовете за разговор и наливаше на една двойка на средна възраст чай от чайник от майсенски порцелан.

Първо вниманието ѝ привлече жената. Толкова интригуващ вид, помисли Камила. Прелестна по един неповторим начин и непринудено нехайна. Не би нарекла торбестия костюм от груб вълнен плат моден, но със сигурност ѝ отиваше.

Когато тя се приближи, мъжът се изправи. Камила се опита да заговори, да се извини за закъснението си. И се усети, че изобщо не може да говори. Той бе по-възрастна и по-изискана версия на Дел.

Трябваше да намери начин да изхвърли този човек от главата си, заповяда си тя, след като започваше да ѝ се привижда в блестящи и достолепни английски лордове.

— Камила, бих желала да те запозная с граф и графиня Бригстън. Лорд и лейди Бригстън, дъщеря ми, Нейно Кралско Височество Камила Кординска.

— Лорд и лейди Бригстън, извинявам се, че не бях тук с майка ми да ви посрещна в Кордина. Моля ви, седнете и се чувствайте удобно. Надявам се, че пътуването ви е било приятно.

— Радваме се, че сме тук, Ваше Височество. — Алис с усмивка направи реверанс, после стисна ръката на Камила. — Както и нашият син. Мога ли да ви представя лорд Дилейни, виконт Бригстън...

Когато Дел се отдели от прозореца в далечния край на стаята и се приближи, мислите ѝ се завъртяха във вихрушка. Сърцето ѝ заби много бързо, отначало просто от радост, че го вижда, след това от смущение. А накрая от гняв.

Виконт Бригстън, помисли тя. Какво беше това? Как можеше един американски учен да се превърне в английски аристократ? Какво нахалство.

Камила студено наклони глава, после вдигна брадичка.

— Милорд — произнесе с тон, мразовит като зимата.

— Мадам — отвърна той и с ясно изписано в очите раздражение пое протегнатата ѝ ръка и я целуна.

Справи се. Камила бе прекалено горда и прекалено добре възпитана, за да не се справи. Ала следващите тридесет минути бяха истинско мъчение за нея. Тя поддържаше своята част от разговора. Което бе повече, мислеше мрачно, отколкото успяваше да стори Дел. Той едва изръмжаваше по нещо нечленоразделно, и то само когато го попитаха.

Защо трябваше да изглежда толкова висок, толкова красив и толкова мъжествен? Костюмът и вратовръзката би трябвало някак да го смаляват или поне малко да го укротят. Но не успяваха.

— Синът ми — каза по едно време Алис — е много щастлив и е благодарен за помощта ви за финансиране на проект „Брадвил“, мадам. Не е ли вярно, Дел?

Той се размърда на стола си.

— Предал съм моите и на екипа благодарности чрез писма и отчети до Нейно Височество.

— Да, получих едно от вашите писма едва тази сутрин, лорд Дилейни... — Камила се усмихна с леден поглед. — Колко странно, не споменавате, че идвате в Кордина, при това толкова скоро.

Нямаше да е тук, ако имаше някакъв избор, помисли Дел. Майка му го подгони като вълчица и само дето не го завлече за ухото в самолета.

— Не бях съвсем сигурен, че ще успея да вместия пътуването в графика си.

— Толкова сме доволни, че сте успели — намеси се Габриела, предупредена от бойния пламък в очите на дъщеря си. Когато гневът на Камила се надигаше толкова бързо, езикът ѝ можеше да е смъртоносен. И необмислен. — За да можем по някакъв дребен начин да ви се отплатим за гостоприемството, което сте предложил на Камила във вашия дом във Върмонт. Прекрасна част от Америка, както съм чувала. Съжалявам, че самата аз никога не съм я виждала. — Не можеше да се каже, реши Габриела, кой бе по-шокиран от неуприеното споменаване на предишните им отношения, принцесата или виконтът. И двамата я зяпнаха, докато тя отпиваше от чая си. Помисли си... Бе почти сигурна, че чува как графинята сподавя смеха си. Сега щеше да ги види колко дълго още щяха да успеят да продължат да се държат като любезни непознати. — Камила започна да проявява жив интерес към вашата област, милорд — продължи

Габриела. — За една майка винаги е приятно да види детето си толкова ентусиазирано.

— И също толкова приятно за детето да развлича майка си — допълни Камила с мила усмивка, ала в нея се четеше намек, който само майка ѝ можеше да долови. — Каква интересна изненада, че сте поканили лорд Дилейни и неговите родители, без да споменете за тези планове пред мен.

— Надявах се, че ще е изненада и че ще ти бъде приятно да предложиш гостоприемството на Кордина. — Бе казано весело, но твърдо.

— Разбира се. Нищо не би ми било по-приятно, отколкото да се отплатя на лорд Дилейни за... всичко.

— Сигурна съм, че бихте желали да си починете малко след пътуването — обърна се Габриела към Найлс и Алис и се изправи. — Камила, може би ще покажеш на лорд Дилейни градините.

— Аз не... — започна Дел и стисна зъби под убийствения поглед на майка си. — Не бих искал да ви затруднявам.

— Това не е никакво затруднение. — Габриела сложи една тежка ръка на рамото на Камила и се отдалечи да отведе родителите на Дел.

Попаднала в капан, Камила се изправи, овладя се и се обърна към него.

— Първо, искам да ти бъде съвсем ясно, че нямах и най-малка представа, че ще бъдеш тук. Иначе щях да направя всичко възможно да не присъствам на това посрещане.

— Това ми е ясно. Ако можех да се измъкна от това пътуване, щях да го сторя. Повярвай ми.

— Второ — продължи тя със същия студен и изискан тон, — имам не по-голямо желание да ти показвам градините, отколкото ти имаш да ги разглеждаш. Обаче имам още по-малко желание да разстройвам майка си или твоите родители. Десет минути би трябвало да са достатъчни. Сигурна съм, че толкова време бихме могли да се изтърпим... Милорд — изсъска накрая Камила.

— Не си го изкарвай на мен. — Той също стана и откри, че говори на гърба ѝ, защото тя вече излизаше на терасата в другия край на стаята.

Пъхна ръце в джобовете си и я последва. Това, помисли Дел, щяха да бъдат четири много дълги дни.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В крилото за гости на третия етаж Алис спря пред входа на апартамента, който им бяха предоставили за времето на престоя им в Кордина.

Бе дошъл моментът, реши тя, да провери впечатленията си и инстинкта си, що се отнася до Габриела Кординска.

— Мисля си, мадам, дали бих могла да ви помоля да ми отделите малко време. Насаме.

— Разбира се. — Откак за пръв път видя своята гостенка, Габриела преценяваше възможностите си и обмисляше как е най-добре да се държи с нея. Струваше ѝ се, че Алис Кейн предпочита директния подход. Когато бе възможно, самата тя също. — Ще отидем в моята дневна. Там е много приятно, много спокойно.

Докато водеше Алис през двореца към семейните апартаменти, тя говореше за историята на сградата, за колекцията от произведения на изкуството. Продължаваше да поддържа този любезен екскурзоводски тон, докато се настаниха удобно зад затворените врати на елегантната дневна, издържана в розово и синьо.

— Мога ли да ви предложа нещо освежаващо, лейди Бригстън?

— Не, мадам, благодаря ви. — Алис седна и скръсти ръце. — Ние очевидно и двете сме наясно с отношенията между нашите деца и неблагоприятния начин, по който са се развили тези отношения това лято — започна тя.

— Да. Вашият син е бил толкова любезен да предостави подслон на моята дъщеря.

— Моля за извинение, но това са глупости. Той го е направил не от любезност, или поне не само. Не че е грубиян, просто е дебелоглав.

Габриела се облегна назад.

— Лейди Бригстън... Алис — обърна се тя топло към нея, доволна, че не се бе излъгала в преценката си. — Не бях сигурна, че постъпвам правилно с Камила, като поканих вашето семейство... И като не ѝ казах нито за поканата, нито за титлата на сина ви. Искях да ѝ

дам време да почувства сърцето си и исках да преценя реакцията ѝ, когато види отново сина ви. В момента, в който се срещнаха, разбрах, че в крайна сметка съм постъпила правилно.

— Видяхте ли как се гледаха? Е, преди да настръхнат един срещу друг като куче и котка.

— Да, видях. Те се обичат, ала и двамата позволяват на гордостта да стои между тях.

— При Дел е повече от гордост. Той толкова прилича на баща си. Хвърли му няколко стари кокала, и ще може с часове да ти разказва за жената, на която са били тези кокали преди три хиляди години. Дай му жена от плът и кръв, и Дел не знае какво да прави. Не че е глупав, мадам...

— Бри — прекъсна я Габриела.

Алис си пое дъх и се разположи по-удобно на стола. И тя като сина си познаваше формалностите на протокола, и също като сина си ги намираще малко глупави. Радваше се, че и Нейно Височество бе на това мнение.

— Бри. Той не е глупав. Просто си е един Кейн. От начало до край.

— Не обичам да се бъркам в живота на децата си — подзе Габриела.

— Аз също. Официално.

За момент не казаха нищо, после и двете започнаха да се усмихват.

— Защо да не изпием по едно малко бренди? — предложи Габриела.

Бе хубаво, помисли Алис, когато можеш да видиш жената, която синът ти обича, в очите на майка ѝ. И когато ги харесваш и двете.

— О, защо не?

Габриела с удоволствие стана да вземе бутилката и да налее чашите.

— Имам една идея, която официално не е намеса, но може малко да помогне. Синовете ми биха я нарекли „двойна игра“.

— Цялата съм слух.

Десет минути по-късно Алис кимна:

— Харесва ми вашият стил. Това е добре, след като ще бъдем сватове. — Чу повишени гласове и погледна към прозореца. — Това е

Дел. Когато е бесен, боботи като бик.

Едновременно станаха и тръгнаха към балкона. Едновременно сплетоха ръце и погледнаха надолу към своите деца.

— Карат се — съобщи Габриела с натежал от вълнение глас.

— Страхотно, нали?

— Не би трябвало да подслушваме.

— Ние просто си стоим тук и дишаме чист въздух. Не сме виновни, ако те си викат.

— И аз така мисля.

Габриела понечи да се приближи още малко към балкона и в този момент чу как вратата на дневната ѝ се отвори и после се затръшна.

— Тук ли е още онова магаре Кейн?

Тя ужасена затвори очи и се обърна към мъжа си, който идваше към отворената врата на балкона.

— Рийв... — прошепна Габриела.

— Вие трябва да сте бащата на Камила. — Алис с усмивка пристъпи напред и му подаде ръка. — Аз съм майката на магарето. Ние тук точно се преструвахме, че не подслушваме, докато те си крещят в градината. Не искате ли да се включите?

Той ги зяпна, висок мъж с посребрена черна коса, а жена му избухна в безпомощен смях.

— Ами... — бе всичко, което успя да каже Рийвс.

Тя не бе имала намерение да спори. Всъщност Камила си бе заповядала да не се лови на никаква въдица, която Дел можеше да ѝ хвърли. Магаре такова. Караше го да препуска по градинските алеи и не се отдаде на удоволствието, което обикновено изпитваше от ароматите, цветовете, очарованието.

— Особено се гордеем с нашите розови градини. В тях са представени повече от петдесет сорта, включително увивни видове, засадени край така наречената La Promenade de Rose. По-обикновените лехи в далечните краища според мен добавят чар към елегантността.

— Пет пари не давам за розите.

— Много добре, ще продължим към вътрешните градини. Това е изключително красиво място, където...

— Да престанем. — Той я хвана за ръката и я завъртя.

— Не съм ви дала разрешение да ме докосвате, сър.

— Кажй го на някой, който не те е виждал гола.

Страните й пламнаха, ала гласът й остана студен:

— Нито ми е приятно да ми бъде напомняно за предишните ми погрешни преценки.

— До това ли се свежда всичко? До твоите погрешни преценки.

— Ти беше този, който го прекрати.

— Ти беше тази, която си замина.

— Ти ми каза да си замина!

— Все едно че някога си слушала нещо, което съм ти казвал. Ако беше откровена с мен от самото начало...

— Как смееш! — вбеси се тя и издърпа ръката си. — За откровеност ли ми говорите, лорд Дилейни?

Той прояви благоприличието да се изчерви.

— Това няма нищо общо с нищо. Не съм ти казал и че съм боледувал от шарка, когато бях десетгодишен, а това не е по-важно.

— Титлата ти едва ли е шарка.

— Това е просто титла, нещо, което съм наследил от баща си, и не...

— Аха! Титлите и произходът нямат значение, когато са твои, само когато са мои. Тъпак!

— Чакай малко. Не е същото и ти го знаеш. Аз не се възприемам по този начин. Не се възползвам от този факт и през половината време дори не си го спомням. Не живея в дворец и...

— Аз също! Живея във ферма! Това е домът на вуйчо ми. Ти казваш, че през половината време не мислиш за титлата си. Аз нямам друг избор, освен да мисля за нея всеки ден, да се съобразявам с нея за всичко, свързано с обществения ми живот и за повечето неща, свързани с личния ми живот. Просто исках време, малко време да поживея така, както живееш ти, да имам това, което ти приемаш за дадено. Свобода. И я получих — завърши Камила разпалено. — Независимо дали съм била права, или не, взех онова, което ми трябваше, защото се страхувах, че...

— От какво се страхуваше?

— Сега няма значение. Вече не става въпрос за това. Ще го смятаме за лош късмет, че по време на онази буря се озовах там, където се озовах. — Тя се овладя. — А сега няма да притеснявам

вуйчо си, като се карам с един от неговите гости, колкото и да е непоносим. Предлагам, докато си тук, да правим всичко възможно да не си пресичаме пътищата. — Обърна му гръб. — Нямам какво повече да ти кажа.

— И на това му се вика гостоприемство... Прочутото кординско гостоприемство.

Камила се извъртя обратно към него, потресена до мозъка на костите си.

— Майка ми... — Тя едва не се задави. — Майка ми покани теб и твоето семейство в нашата страна, в дома на брат си. Ти ще получиш цялото внимание... Публично, от моето семейство и от мен. А насаме... — Камила изсъска през зъби една обида, по-често чувана във френските бордеи, отколкото в градината на един палат.

Дел само вдигна вежди:

— Добър език, Ваше Височество.

— А сега вече нямаме какво повече да си кажем.

— Аз имам да ти казвам много неща, сестричке.

От тона му и от израза, който използва, в гърлото ѝ се надигнаха сантиментални сълзи. Тя му обърна гръб и направи всичко възможно да ги преглътне.

— Сър, вие сте свободен.

— О, я стига. — Загубил търпение, той я обърна към себе си. После видя блестящите в очите ѝ сълзи и замръзна. — Какво правиш? Престани. Ако си мислиш, че като се разреवेश, ще ме накараш да се чувствам като мръсник, не си познала. — Отстъпи крачка назад и пхна юмруци в джобовете си. — Господи, виж какво, нямам носна кърпичка, така че стига си подсмърчала.

— Махай се. — Изтърколилата се сълза я ужаси не по-малко, отколкото него. — Влез вътре, върни се в Америка, върви по дяволите, но се махни.

— Камила... — Дел объркано пристъпи отново към нея.

— Ваше Височество. — По алеята се появи Мериън, официална и в същото време безкрайно любопитна. — Моля за извинение, ала госпожица Латимър пристигна и беше настанена в стаята ѝ.

— Сара? — Дел изненадано погледна към Камила. — Поканила си Сара в двореца?

— Да. Веднага идвам, Мериън. Благодаря ти. Би ли изпратила лорд Дилейни до стаята му, или където поиска да отиде? Моля, извинете ме, милорд.

— Милорд? — Мериън внимателно се вгледа в него, когато Камила бързо се отдалечи. Разкъсваше се между желанието да го изравни със земята, задето бе наранил най-скъпата ѝ приятелка, и съчувствието заради толкова ясно изписаното на лицето му нещастие. — Мога ли да ви покажа останалата част от градините?

— Не, благодаря. Освен ако имате някое удобно езеро или фонтан, в което да се удавя.

Мериън само се усмихна:

— Сигурна съм, че ще можем да ви услужим.

Той се чудеше дали няма да направи услуга на всички, ако просто си замине. Майка му щеше да се вбеси, баща му да се слиса. И двамата щяха да се почувстват неудобно, но Камила очевидно щеше да изпита облекчение.

И нямаше да трябва да я вижда, да я гледа и да се опитва да не си спомня как изглеждаше по джинси и тениска, докато пържеше яйца. Не че сега имаше нещо общо с този образ.

Бе изискана, блестяща и елегантна като диамантите, които проблясваха в ушите ѝ. И също толкова студена, както се опитваше да си внуши.

Ала му мина през ума, че не може да я остави да го изгони — така, както я бе изгонил той. Щеше да остане, ако не за друго, то за да ѝ покаже какво значи характер.

Не бе трудно да не я среща. Дворецът нямаше нищо общо с петстайната къща във Върмонт.

И не можеше да каже, че по някакъв начин не се забавлява. Харесваха му братята ѝ, братовчедите ѝ. Сякаш гледаше бягаща глутница красиви вълци, съвсем малко опитомени.

Като единствено дете никога не бе знаел какво значи голямо весело семейство. Което, както скоро откри, бе точно това, което бяха под титлите и лустрото. Семейство. Толкова близки, че му бе трудно да запомни кои са братя и сестри, кои братовчеди.

Няколко от тях го склониха да отиде в конюшната, която се оказа истински конски дворец. В момента, в който откриха, че може да язди, го покачиха върху един кон.

Така се запозна с Александър, владетеля на Кордина, с неговия брат, принц Бенет, с вуйчовците на Камила. И с баща ѝ, Рийв Макджий.

— Сър. — Един от младите мъже, според него Дориан, ги представи официално.

Дел се размърда на седлото. Бе обучен, разбира се, но минаваха месеци и години, без да му се налага да се придържа към протокола. Не му харесваше сега да трябва да го изрови, а още по-малко му харесваше да се чувства оглеждан критично от три чифта студени очи.

— Добре дошъл в Кордина, лорд Бригстън — произнесе Алекс с любезен и едва доловимо сдържан тон. — И в моя дом.

— Благодаря ви, сър. — Дел успя да направи нещо като поклон, яхнал игрив жребец.

— Щастливи сме, че сте тук и че можем да ви се отблагодарим за гостоприемството, което сте проявили към моята племенница. — Под любезността се усещаше острота. Алекс се постара тя да се усети.

— Конят иска да препусне — обади се Бенет, защото му стана мъчно за Дел. Горкият нещастник, помисли той. Сам срещу всички. — Струва ми се, че ще можете да се справите с него.

Дел усети бързото клъцване от думите на Алекс — като резка от наточен меч за фехтовка. Предпочете да насочи поглед към по-дружелюбния му брат.

— Той е истински красавец.

— Ще ви оставим да се насладите на ездата. Би ми било интересно да поговоря с вас за вашата работа — добави Александър. — След като принцеса Камила толкова се е пристрастила към нея.

— На вашите услуги, сър.

Алекс кимна и насочи коня си към конюшната. Бенет хвърли към Дел един поглед, в който се четеше известно съжаление, и последва Алекс. Рийв завъртя коня си, докато се озова рамо до рамо с Дел.

— Вие — заяви той и посочи към синовете и племенниците си. — Заминавайте. — После се обърна към Дел. — Време е да си побъбрим с вас — добави, когато ехото от копитата отшумя по хълма.

— Чудя се дали можете да ми кажете една добра причина да не ви счупя врата.

Е, помисли Дел, сега поне нямаше нужда от протокол и политика. Човекът имаше вид, сякаш нямаше никакъв проблем да му счупи врата. Бе здрав, широкоплещест, а ръцете му изглеждаха груби и очевидно го сърбяха.

И според Дел приличаше повече на воин, отколкото на който и да било фермер, когото бе виждал.

— Съмнявам се — реши той. — Тук ли желаете да го направите, или на някое по-усамотено място, където можете да изкопаете един плитък гроб и да ме хвърлите в него?

Рийв се усмихна тънко.

— Да поюздим. Имате ли навика да приемате заблудени млади жени в къщата си, Кейн?

— Не. Тя беше първата. Мога да ви обеща, че ще бъде и последната.

Денят бе топъл, ала ветровит. Дел не можеше да понася, че се поти. Този човек имаше очи като лазери.

— Искате да ви повярвам, че сте я приели заради доброто си сърце. Не сте имали представа коя е тя, макар че лицето ѝ е върху кориците на списанията, във вестниците, по телевизионните екрани по цял свят. Не сте имали намерението да я експлоатирате, да използвате влиянието ѝ за собствена изгода. Нито да изтъргувате с пресата истории как сте я вкарали в леглото си?

— Я чакайте малко! — Дел спря коня си и сега неговият поглед прогаряше. — Аз не използвам жените. Изобщо не бих могъл да я използвам, защото ако се бях опитал, тя щеше да ме изрита в зъбите. Нямам време за клюкарски списания и за телевизия и не съм очаквал някоя избягала принцеса да е заседнала на банкета на шосето в бурята. Тя каза, че е останала без пари, затова ѝ предоставих място, където да живее, и ѝ дадох работа. Не съм ѝ задавал много въпроси и не съм ѝ обръщал много внимание.

— Е, очевидно достатъчно внимание, за да я вкарате в леглото си.

— Точно така. И това не засяга никого, освен нас. Ако искате да ми теглите един ритник заради това, давайте. Но ако започнете да ме

обвинявате, че съм взел онова, което се случи между нас, и съм го превърнал в някаква евтина вестникарска историйка, аз ще ви изритам.

Правилен отговор, помисли Рийв. Съвсем правилен. Той се размърда на седлото. Момчето си го биваше, каза си доволен. Ала нямаше причина да не го поизмъчи.

— Какви са намеренията ви към дъщеря ми?

Пламналото от гняв лице на Дел побледня.

— Моите... Моите... Какво?

— Чу въпроса, синко. Завърти си езика в устата и отговори.

— Нямам никакви намерения. Тя дори не иска да говори с мен. Не й се мотая в краката.

— И това точно когато бях започнал да мисля, че все пак не си пълно магаре. — Рийв отново завъртя коня си. — Дай на жребеца един хубав галоп — посъветва го той. — И внимавай да не паднеш и да не си счупиш дебелата глава.

Докато яздеше обратно към конюшната, Рийв мислеше, че разговорът може да не беше точно какъвто си го бе представяла жена му, когато го помоли да си поговори с Дел по мъжки. Но определено бе удовлетворителен.

На Камила също щеше да й бъде приятен един хубав галоп. Ала дамският чай изискваше нейното внимание и нейното присъствие. Тъй като времето бе много хубаво, приемът бе организиран на южната тераса и в розовата градина, така че гостенките можеха да се наслаждават на изгледа към Средиземно море и на аромата на цветята.

Леля й се бе спряла на небрежно-елегантен стил, така че масите бяха с покривки с топъл прасковен цвят, а съдовете — в тъмно кобалтовосиньо. Плитките купи преливаха от още весели тропически цветя, а сервитьори с бели сака наливаха шампанско и чай. На всяка дама бе подарена по една сребърна пудриера, върху която бе гравирани кралският герб.

В сенките на потънала в цветя беседка тихо свиреше арфа.

Леля й Ив, помисли Камила, знаеше как да създаде приятна обстановка.

Жени в развяващи се рокли се разхождаха из градината или се събираха на групички. Камила знаеше своите задължения и се

движеше сред гостите, хванала в ръка чаша с шампанско. Усмиваше се, разменяше любезности, приказваше, а всички мисли за Дел бяха изгонени в едно тъгълче на съзнанието ѝ и безмилостно заключени там.

— Не мога да те видя. — Ив я хвана под ръка и я отведе настрани. Тя бе дребна жена с буйна гарвановочерна коса, прекрасна рамка за нежното ѝ лице. Тъмносините ѝ очи светеха, докато водеше Камила към края на терасата. — Сега няма достатъчно време — продължи тя с глас, в който все още се долавяше провлаченият говор на родния ѝ Тексас, — но по-късно искам да ми разкажеш всичко за твоето приключение. До най-малките подробности.

— Мама вече ти е разказала.

— Разбира се — засмя се Ив и я целуна по бузата. Габриела не само ѝ бе разказала, тя бе договорила помощта ѝ в заговора. — Но това е информация от втора ръка. Предпочитам първоизточника.

— Очаквам чичо Алекс да ми се скара.

Ив вдигна вежди:

— Това безпокои ли те?

— Не искам да го разстройвам.

— Ако аз се безпокоях за това, досега да съм си изгризала ноктите от притеснения. — Ив сви устни и огледа безупречния си маникюр. — Глупости. Той трябва да е това, което е — добави по-сериозно и погледна към синьото море, което миеше бреговете на втората ѝ родина. — Толкова много отговорности. Чичо ти Алекс е роден с тях, възпитан за тях. Както и ти, миличка. Ала той ти вярва, напълно. И е много заинтригуван от твоя младеж.

— Това не е „моят младеж“.

— Ами... Добре. — Ив много добре си спомняше как се мъчеше да твърди, че Алекс, престолонаследникът на Кордина, не е неин. — Да кажем, че вуйчо ти се интересува от работата на лорд Дилейни... И от твоя интерес към нея.

— Леля Крис помогна страхотно — отбеляза Камила и погледна към по-голямата сестра на Ив. Официално тя не бе леля на Камила, но в семейството всички се чувстваха роднини.

— Крис от всичко най-много обича една добра кампания. Това е защото се е омъжила за тексаски политик. Сенаторът с голямо удоволствие обсъди изследователския проект „Брадвил“ със своите колеги от Флорида.

— Много съм благодарна на леля Крис, че го убеди да го стори. Между другото, тя изглежда чудесно.

— Като младоженка — съгласи се Ив. — След пет години брак. Радвам се, че го намери. Независимо дали става за пет минути, или за петдесет години, когато е правилно, човек го разбира. — Тя бързо стисна ръката на Камила. — А когато го разбереш, ако си умен човек, не приемаш отказ. Нещо такова си струва да се бориш за него. Е, работата ни чака.

Камила се спря до масите и намери три безценни минути да поговори с братовчедка си Мариса. Гледаше сестра си Адриен, която седеше и с очевидно удоволствие разговаряше с една възрастна италианска графиня, която бе глуха като пън.

Хана, съпругата на вуйчо ѝ Бенет, ѝ махна да отиде при нея на една сенчеста маса, където тя пиеше чай с кифлички с майката на Дел.

— Ние с лейди Бригстън имаме много общи познати — обясни Хана. — Досега я разпитвах за нейната работа, а сега вече си мечтая да хукна да копая кости на динозаври.

На времето Хана бе представител на Великобритания и приключенията бяха част от нейната работа. Ала като принцеса и майка на двама буйни сина бе сменила едно приключение с друго.

Като дипломатически представител трябваше съзнателно да не подчертава външния си вид и да забрави за любовта си към модата, но сега можеше да ѝ се отдаде. Тъмнорусата ѝ коса бе прибрана в стегнат кок. Роклята с презрамки бе със същия зелен цвят като очите ѝ и откриваше атлетични рамене.

— Аз самата бих искала — усмихна се Камила и седна, подчинявайки се на жеста на Хана. — Макар да си представям, че това е тежка и изморителна работа. Сигурно я обичате — обърна се тя към Алис.

— Това е нещото, което винаги съм искала да правя, още от дете. Другите момиченца събираха кукли, аз събирах вкаменелости.

— Толкова е хубаво човек винаги да знае какво иска и да може да работи за него — отбеляза Камила.

— Наистина. — Алис наклони глава. — И невероятно вълнуващо, струва ми се, да намери призванието си и да работи за него.

Хана се усети и стана.

— О... Бихте ли ме извинили за момент? Трябва да поговоря с госпожа Кетрайт. — Тя размени един бърз и многозначителен поглед с Алис и изчезна.

— Семейството ви, ако мога да отбележа, Ваше Височество, е чудесно.

— Благодаря ви. Съгласна съм с вас.

— Аз по принцип се чувствам по-удобно в мъжка компания. Просто нямам кой знае какво да си кажа с жените. Според мен те прекалено много се впечатляват от най-странни неща. — Махна с ръка. Камила забеляза, че ноктите ѝ са къси и без маникюр. — Ала с майка ви и с лелите ви се чувствам като у дома си. Нищо чудно, че вече ви обичам.

— Благодаря ви — повтори Камила, вече смутена. — Много мило от ваша страна.

— Много ли сте сърдита на сина ми? Не че ви обвинявам — продължи тя, преди Камила да бе успяла да измисли някакъв дипломатичен отговор. — Той може да бъде толкова... Коя дума търсех? О, да. Твърдоглав. Толкова твърдоглав. Наследил го е от баща си, така че нищо не може да се направи. Сигурно много ви е измъчил.

— Не, съвсем не.

— Няма нужда да бъдете тактична. — Тя потупа Камила по ръката. — Сега сме само двете, а аз добре познавам моето момче. Ужасни обноси... Донякъде по моя вина, не мога да го отрека. Никога не съм обръщала внимание на любезностите. Безобразен характер, който му е по наследство от баща му, непрекъснато за нещо се кара. След като избухне, през половината време вече не си спомня защо, което за отсрещната страна е дразнещо и вбесяващо. Не мислите ли?

— Да... — засмя се с половин уста Камила и поклати глава: — Лейди Бригстън, поставяте ме в много неловко положение. Нека кажем, че аз се възхищавам от работата на вашия син, от подхода му и от страстта му към нея. Що се отнася до личните отношения, би могло да се каже, че имаме конфликт на стиловете.

— Добре сте възпитана, нали? — Габриела я бе предупредила, че няма да може лесно да пробие самообладанието ѝ. — Имате ли нещо против да ви разкажа една малка приказка? Имало едно време едно младо американско момиче, едва навършило двадесет и една години и току-що излязло от колежа. То имало една страст, една изгаряща

амбиция. Палеонтологията. Повечето го мислели за лудо — добави Алис и намигна. — Каква работа може да има една млада жена с динозавърски кости? Успяла да измоли да участва в едни разкопки, едни определени разкопки, защото се възхищавала от човека, който ги ръководел, от неговия подход и страст към работата. — Замълча, усмихна се и отпи от чая си. — Четяла неговите книги, четяла статии от и за него. За нея той бил голям герой. Представете си реакцията ѝ, когато се оказало, че това е онзи едър, раздразнителен и нетърпелив мъж, който почти не забелязвал присъствието ѝ, а когато го забелязвал, това било само за да се оплаче от него.

— Прилича на баща си — промълви Камила.

— О, направо му е одрал кожата — съгласи се Алис с известна гордост. — Те стреляли обиди един срещу друг, грубият мъж и нахаканата млада жена. Повечето стреляла тя, защото той бил толкова твърдоглав, че най-добрите ѝ изстрели отскачали от главата му. Това било направо вбесяващо.

— Да — каза Камила почти на себе си. — Вбесяващо.

— Той бил очарователен. Толкова умен, толкова красив, толкова — привидно — безразличен към нея. Макар че започнал да омеква, съвсем малко, когато се оказало, че тя е дяволски добра в работата и има остър и търсец ум. Мъжете от семейство Кейн ценят острия търсец ум.

— Така изглежда.

— Тя лудо се влюбила в него и след като престанала да се ядосва на себе си заради това, впрегнала острия си ум в работа. Преследвала го, което го нервирало. Той намирал всякакви причини защо не може да стане. Бил с петнадесет години по-възрастен от нея, нямал време за жени и така нататък. Тя самата имала някои съмнения. Историята с титлата лорд Бригстън не се вписвала много добре в нейната американска представа за живота. Това би могло да я обезкуражи, но тя била упорита и дълбоко в сърцето си знаела, че той има чувства към нея. А тъй като титлата вървяла с мъжа, а тя искала мъжа, решила, че ще преживее и титлата. Какво друго ѝ оставало, освен да го прелъсти?

Тъй като Алис погледна въпросително към Камила, тя кимна послушно:

— Естествено.

— Той заеквал, пелтечел и няколко прекрасни мига приличал на изпаднал в паника кон, затворен в горящ обор. Ала тя не отстъпвала и три седмици по-късно вече били женени. Изглежда, че този подход работи добре — завърши Алис с усмивка.

— Това е била една възхитителна млада жена.

— Да. И е родила един възхитителен, макар и дебелоглав син. Обичаш ли го?

— Лейди Бригстън...

— О, моля те, наричай ме Алис. Гледам те и виждам една млада жена, толкова умна, толкова свежа, толкова нещастна. Знам си мястото, но гледам Камила, не Нейно Кралско Височество.

— Той вижда титлата и забравя жената, която я носи.

— Ако го искаш, не го оставяй да я забрави. Сложила си цветя в къщата — добави тихо. — Аз самата не помня някога да съм правила такива неща. Знаеш ли, че той ги запази, след като ти си тръгна?

Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Не ги е забелязвал.

— Забелязваше ги. Част от него искаше да се отдръпне от теб и да се зарови отново в работата. Представям си, че вие двамата, силни и способни млади хора, ще се справите чудесно, ако вървите всеки по своя си път. Ала се чудя какво бихте могли да направите, ако преодолеете тази бариера от гордост и обида и тръгнете заедно. Ти не се ли чудиш?

Да, помисли Камила. Непрекъснато.

— Казах му, че го обичам — прошепна тя. — А той ме изгони.

— Какво магаре — въздъхна Алис. — Добре тогава, ще ти дам един малък съвет. Накарай го да пълзи, преди да ти го каже и той. Ще му се отрази добре. Не се съмнявам, че ще успееш.

Дел с мъка издържаше официалната и както му се струваше безкрайна вечеря. Бяха го настанили между една глуха италианска графиня и сестрата на Камила, Адриен. Единственото хубаво нещо бе, че бащата на Камила бе чак в другия край на огромната зала.

Така щеше да му е по-трудно да го намушка с ножа за риба.

Докато сервираха основното ястие, вече бе променил първоначалното си мнение за Адриен като за празноглаво красиво

момиче. Тя се оказа просто една невероятно мила жена, безкрайно щастлива и ненатрапчиво чаровна.

Помощта ѝ при общуването с графинята запази разсъдъка му. А когато Адриен го погледнеше с блеснали очи, виждаше в тях нещо от дяволия смях на Камила.

Усети се, че ѝ разказва за работата си, когато тя му задаваше въпроси специално, за да го насърчи. Чак по-късно му дойде наум, че нейният талант бе да предразполага хората.

— Нищо чудно, че Камила е толкова очарована — усмихна се Адриен. Тя имаше, забеляза той, успокояващия глас на майка си и яркосините очи на баща си. — Камила винаги е обичала пъзелите, а вашата работа е всъщност точно това, нали? Един много сложен пъзел. Мен никога не ме е бивало да ги реда. Скоро ли ще се върнете във Флорида?

— Да, много скоро. — Изобщо не би трябвало да бъда тук, каза си Дел.

— Когато децата ми пораснат още малко, ще ги заведем там. В Дисниленд. — Тя погледна през масата към съпруга си.

По-късно Дел щеше да мисли и за този поглед. За чистото удоволствие в него. Погледът, който не се появяваше в очите на Камила, помисли той, освен в най-кратки моменти.

Имаше го. Дел си спомняше, че го имаше, когато се бе изтегнала на брега на неговото езеро. „Доволната Камила“, така я бе нарекъл. А сега този поглед си бе отишъл.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Като за принцеса тя работеше като вол. Човек трудно можеше да я хване насаме за пет минути, за да се извини.

Дел не бе сигурен за какво точно ще се извинява, ала започваше да мисли, че това му предстои.

Чувството за вина — вкусът, на което никак не му харесваше — бе заседнало в гърлото му, откак видя онази сълза да се изтърколи по бузата ѝ. Чувството се засилваше от различните ѝ роднини, които бяха толкова ужасно дружелюбни, любезни или и двете, че той започваше да се чувства като простак.

Дори майка ѝ го бе притиснала до стената. Това бе приемливото определение да бъде отведен внимателно настрани, за да му бъде благодарено сърдечно, задето бе отворил дома си за нейната дъщеря.

— Знам, че е вече голяма — говореше Габриела, докато стоеше с него на едно възвишение, надвесено над сапфиреносините води на Средиземно море. — И може да се оправя сама. Но ние, майките, се тревожим за всичко.

— Да, мадам — съгласи се Дел, макар никога да не бе мислил, че собствената му майка се тревожи особено за каквото и да било.

— Тревожех се по-малко, когато разбрах, че е с човек, на когото може да се има доверие, и когото тя очевидно уважава. — Габриела продължи да се усмихва, дори когато Дел доста видимо трепна. — От известно време се безпокоях за нея.

— Безпокояхте ли се?

— Прекалено дълго време работеше прекалено много. След смъртта на баща ми и след като тя порасна, времето и енергията ѝ са много по-ангажирани.

— Дъщеря ви има значителна енергия.

— Да, по принцип. Но се страхувам, че през последните една-две години бе по-изложена на апетитите на медиите, отколкото човек би могъл да е подготвен. — Можеше ли той да разбере това, чудеше се Габриела. Можеше ли да го разбере човек, който не го бе преживял?

Надяваше се, че Дел ще може. — Тя е красива, както знаете, и чаровна, освен това е най-голямата в семейството. Журналистите я преследваха ненаситно и се страхувам, че това ѝ струваше много в емоционален план, дори физически. Знам какво е, аз също понякога бягах. Има моменти, в които нуждата да се махнеш, дори от нещо скъпо на сърцето ти, е непреодолима. Не мислите ли?

— Да. Аз имам Върмонт.

Лицето ѝ просветна. Да, помисли Габриела, той можеше да разбере.

— А аз имах своята малка ферма. Допреди много скоро, струва ми се, Камила не беше намерила своето място, на което да се скрие, да бъде спокойна, дори и това да бе само в съзнанието ѝ. Благодаря ви. — Тя стана и го целуна по бузата. — Благодаря ви, че ѝ помогнахте да го намери.

Можеше да се чувства по-низък, мислеше Дел, когато се разделиха, само ако пълзеше по корем и оставяше лигава следа подире си.

Трябваше да говори с Камила. Разумно. Логично. Имаше въпроси, на които искаше отговор. Струваше му се правилно един мъж да получи тези отговори, преди да започне да пълзи.

Ала всеки път, когато подпитваше за нея, му се отговаряше, че тя е на среща, на аудиенция, заета с личната си секретарка.

Искаше му се да мисли, че всичко това означава маникюр, пазаруване или нещо подобно, но Адриен му обясни, че не е прав.

— Извинете, Камила ли търсите?

— Не. — Бе ужасно неловко да лъже пред тази мека прекрасна усмивка. — Не точно, мадам. Не съм я виждал тази сутрин.

Адриен вдигна на ръце дъщеричката си.

— Тя сега има двойни задължения. Най-големият ми син не се чувства съвсем добре и не ми се искаше да го оставям, така че Камила ме замества в болницата. Днес трябваше да посетя педиатричното отделение, ала исках да съм близо до Арманд.

— А... Надявам се, че той е добре.

— Сега спи и изглежда много по-добре. Реших да изведа бебето да вземе малко слънце, преди да се върна да го видя. Но Камила трябва да се прибере след около час. Не — поправи се тя. — После двете с мама имат среща във връзка с Центъра за изкуства. Знам, че следобед

обикновено се занимава с кореспонденция, ала просто не виждам откъде днес ще намери време. — Продължаваше да се усмихва мило и вътрешно да се смее доволно. Горкият човек, бе толкова притеснен. И толкова влюбен в сестра й. — Мога ли да направя нещо за вас?

— Не. Не, мадам, благодаря ви.

— Мисля, че Дориан отиде към конюшните — съобщи му тя любезно. — Няколко от гостите искаха да пояздят. Може да искате да се присъедините към тях.

Той не искаше, но когато го повикаха при принц Александър, съжали, че не бе поискал.

— Лорд Бригстън, надявам се, че от вашето пристигане досега не са ви оставили без внимание.

— Съвсем не, Ваше Височество.

Кабинетът отразяваше човека, помисли Дел — елегантен, мъжествен и с блясъка на традицията. Принцът излъчваше власт и достойнство. В черната му като нощта коса блестяха сребърни нишки. Аристократичното му лице бе с остри ъгли, а тъмните му очи бяха също толкова остри и много директни.

— Тъй като принцеса Камила проявява толкова жив интерес, аз се запознах с част от вашите работи. Интересите на моето семейство — заяви с тон като излъскан кинжал — са и мои интереси. Разкажете ми нещо повече за този ваш проект.

Макар да не му бе приятно да се чувства като ученик на изпит, Дел се подчини. Той прекрасно разбираше, че го премерват и преценяват. И знаеше, че от него се очаква да го разбира.

Когато двадесет минути по-късно бе любезно отпратен, не бе сигурен дали бе издържал изпита, или трябваше да се оглежда за палача.

Ала знаеше, че вратът му тръпне от образа на надвесена над него секира, който се въртеше в главата му.

Всеки човек, реши Дел, който се замисляше, дори само да се замисляше да има нещо общо с член на кралското семейство на Кордина, трябваше да отиде да му прегледат главата. Докато все още бе на раменете му.

Той винаги се бе смятал за съвсем нормален.

За да си остане нормален, реши да избяга за два часа. Оказа се, че това не бе проста работа. Човек не можеше просто да извика такси

да дойде да го вземе от двореца. Имаше процедури, протокол, политика. Накрая Кристиан, по-големият брат на Камила, му предложи кола, ако иска с шофьор.

Дел взе колата и се отказа от шофьора.

И бе повече на път да се влюби в тази чужда страна, отколкото когато и да било през живота си.

Имаше нещо невероятно в миниатюрната държавица на брега на морето. Тя го караше да си представя скъпоценни камъни, стари и безценни скъпоценни камъни, предавани от поколение на поколение.

Редици от хълмове се издигаха от скута на морето. По хълмовете бяха накацали къщи, розови, бели и тъмnozлатисти, изпъкваха по издатините, сякаш бяха изсечени. Имаше много цветя — след Камила бе започнал да им обръща повече внимание — които растяха така свободно и естествено, че придаваха на камъните и скалите невероятно очарование. Листата на царствените палми се полюшваха под непрекъснатия уханен бриз.

Усещането за старост му харесваше. Поколение след поколение, век след век този малък бисер бе оцелявал и блестял, бе следвал сърцето си, без да отстъпи пред трескавото нахлуване на урбанизацията, без да развали просторните си пейзажи с небостъргачи.

Сигурно тук-там времето бе променило нещо. Никое място не остава същото и точно в това е красотата на човека. А когато човекът е не само изобретателен, а и мъдър, той намира начин да запази сърцето си, докато подхранва ума.

Династията Бисет, която бе управлявала страната четири века, бе очевидно мъдра.

На връщане спря на извиващия се път, за да огледа мястото на принцовете. Просто дворецът стоеше на най-високото място, предполагаше Дел. Бе обърнат към морето, белите му каменни стени се издигаха от скалите. Бойниците и кулите му гордо връщаха мислите към друг век, към друго време.

Войни и кралска власт. Исторически бойни другари.

Дори в модерни времена тук се бе провела една малка и грозна война. Когато бе момче, един самозван терорист бе направил опит за убийство на членове на кралското семейство. Майката на Камила бе отвлечена, леля й, тогава просто Ив Хамилтън, ранена.

Сега осъзна, че не се бе замислял за това, не се бе замислял колко може да бе повлияла върху Камила една такава история, толкова близка до сърцето ѝ.

И все пак това не я бе спряло да живее собствения си живот, помисли той. Не я бе спряло да се върне тук, в замъка на хълма, и да поеме семейните си задължения.

Страната, семейството сега бяха в мир. Но мирът е крехко нещо.

Сигурно тези, които живееха вътре, разбираха, че замъкът бе построен за отбрана. А опитът на археолог му показваше колко умно бе измислен. Не можеше да бъде нападнат откъм морето, никаква сила не можеше да разруши каменните стени на скалите. А височината и хълмовете го правеха почти непревземаем.

Пристанището му го правеше богат.

Бе построен и за красота. Дел смяташе стремежа към красота за една много човешка потребност.

От мястото, където бе застанал, не би помислил за него като за дом, а само като за символ. Ала той бе влизал вътре, зад железните порти. Колкото и да бе здрав, символичен или естетичен, това бе дом.

Може би тя преживяваше част от живота си във ферма във Вирджиния, но това място, този дворец, тази страна бяха до голяма степен неин дом.

И за двамата трябваше да е очевидно, че този дом не би могъл да бъде негов.

Когато влезе обратно през портите и мина покрай стражите в яркочервени униформи, заедно с него влезе и един облак на отчаяние.

— Той е в ужасно настроение — довери Алис на Габриела, когато успяха да откраднат пет минутки в музикалната стая. Шепнеха, наведени една към друга като заговорници. — Явно е излязъл да се поразходи с кола и се върна замислен и само ръмжи. Това е добър знак.

— Камила цял следобед е необичайно разсеяна. Всичко върви идеално. О, и моите агенти ми донасят, че тази сутрин Дилейни няколко пъти е питал за нея.

— Най-хубавото е, че беше толкова заета и неоткриваема. Момчето имаше нужда от време да помисли.

— Изобщо няма да може да мисли, когато я види тази вечер. О, Алис, толкова е красива с тази рокля. Бях на последната проба, направо е невероятна.

— Ще ни направят много красиви внучета — въздъхна Алис.

Не му харесваше да е облечен официално. Имаше толкова много дрехи, а умът му не побираше защо са нужни толкова много дрехи, когато една риза и един панталон вършат същата работа.

Ала бе решил сутринта да си тръгне. Вече бе намерил необходимото извинение за скорошното си заминаване — спешно писмо от мястото на разкопките.

Никой нямаше да разбере разликата.

Тази вечер щеше да изпълни задълженията си — заради своите родители. Щеше да намери начин да се извини или поне да се сдобри с Камила. И после щеше да се върне в реалността колкото бе възможно по-скоро. Той не бе създаден за дворци. Да копае под дворци — може би... Е, това би било интересно.

Всичко, което трябваше да направи, бе да изтърпи педантичните формалности на още една вечер. Бе сигурен, че и от това събитие щеше да успее да се измъкне рано. А на сутринта щеше да изрази почитанията си към домакините и да отпътува.

Но първо трябваше да свърши още едно дребно нещо. Трябваше искрено да благодари на Камила за помощта за финансирането. Лице в лице и без сковаността, с която бе писал писмата си.

Това бе долно от негова страна и недостойно за жеста ѝ. Облечен и с желанието единствено цялото това изпитание да свърши по-скоро, Дел отиде в хола на родителите си.

— Леле, я се погледни! — Бе рядко събитие да види майка си елегантно облечена. Той се засмя и с жест я помоли да се завърти. Семплата черна рокля подчертаваше стройната ѝ спортна фигура, а перлите на фамилията Бригстън добавяха блясък. — Какво гадже!

Майка му се засмя:

— Предполагам, че ще изтърпя тези обувки около час и половина, а след това всеки може да се сети какво ще стане. — Тя отиде да оправи официалната вратовръзка на съпруга си.

— Недей да се суетиш около мен, Алис. При първа възможност ще смъкна всичко това. — Ала Найлс се наведе да я целуне по бузата. — Обаче момчето е право. Страхотно гадже си.

— На този купон ще е пълно с гаджета. Като говорим за това — подхвърли Алис небрежно на сина си, — виждал ли си днес Камила?

— Не.

— Е, добре, ще я видиш тази вечер.

— Точно така. — С още стотици хора наоколо, помисли Дел. Как, по дяволите, щеше да успее да й каже онова, което искаше да каже... След като го измислеше? — Да вървим да свършваме с тази история.

— Господи. Също като баща си. — Алис примирено хвана своите двама мъже под ръка.

Пристигането на гостите се обявяваше официално, после ги придружаваха до мястото, където ги посрещаха. Дел мислеше, че поклоните и реверансите край нямат. После за пръв път видя Камила и забрави за всичко друго.

Бе с рокля в същия тъмnozлатист цвят като очите й. В нея бе сияйна. Роклята оставяше раменете й открити, стесняваше се в тясната талия, после просто се разливаше със сякаш километри поли, които проблясваха на елегантната светлина на безброй свещници като огряна от слънцето вода. Бели и жълти диаманти светеха в ушите й и се спускаха към извивката на гърдите в сложна плетеница. И грееха в короната, поставена върху блестящата й коса.

В този момент тя бе възплъщение на принцесата от приказките — красота, грация и елегантност.

Дел никога не се бе чувствал толкова като жабок.

Но мислеше... Надяваше се, че докато стигне до нея, ще успее да се овладее.

— Милорд.

— Мадам. — Пое ръката, която Камила му подаде, и плъзна палец по кокалчетата на пръстите й. Наистина ли тази жена му бе пържила яйца? Ако това бе реалност, значи всичко останало бе някаква объркана фантазия.

— Надявам се, че вечерта ви харесва.

— Не бях разчитал на нея.

Любезната й усмивка не трепна.

— В такъв случай се надявам, че не я намирате прекалено отегчителна.

— Трябват ми пет минути — прошепна той.

— Боя се, че моментът е неподходящ. Пусни ми ръката — каза тя полугласно. — Хората гледат.

— Пет минути — повтори Дел и очите им се срещнаха. После неохотно отмина.

Сърцето ѝ може да се бе забързало бясно, ала Камила продължаваше да стои, да се усмихва и да посреща гостите. Съчетанието от сила на волята и възпитание я спираше да не се поддаде на надигащото се желание да протегне шия и да намери Дел в тълпата, движеща се в балната зала. Докато вуйчо ѝ и вуйна ѝ откриха Есенния бал на Кордина, бе почти болна от любопитство, пронизвано от мъничко надежда.

Бе я погледнал така, както понякога я гледаше в къщата. Сякаш тя бе в центъра на мислите му.

Но докато двамата с братовчед ѝ Люк се носеха в първия си танц, нямаше време за лични мисли.

Когато дворецът отваряше вратите си за бал, той ги отваряше широко и с блестяща церемония. Всичко бе блестящо, с лек привкус на помпозност. Светлината се лееше от водопади от свещници върху ослепителни рокли, разноцветни скъпоценности, разкошни цветя. Пенливо шампанско искреше в кристални чаши. На терасата отвън светеха свещи и факли. Стотиците старинни огледала по стените отразяваха разкошно облечени жени и елегантни мъже, които се носеха по полирания под.

Камила танцуваше по задължение, за удоволствие и после от любов с баща си.

— Гледах ви с мама.

— Какво гледа?

— Как танцувахте преди малко. И си казах, виж ги. — Притисна буза към неговата. — Как може някой да гледа нещо друго? Толкова бяхте красиви.

— Разказвал ли съм ти за първия път, когато я видях?

Камила се отдръпна да се засмее в очите му.

— Един милион пъти. Разкажи ми го пак.

— Беше на шестнадесетия ѝ рожден ден. Бал, почти като този. Тя беше със светлозелена рокля, не много различна от тази, която ти носиш сега. С всичките тези бухнали поли, от които жената изглежда като фантазия. В косите ѝ имаше диаманти, както тази вечер в твоите. Влюбих се в нея на мига, макар че я видях отново едва след десет години. Тя беше най-прекрасното нещо, което някога бях виждал. — Погледна към дъщеря си. — Сега танцувам с второто най-прекрасно нещо.

— Татко... — Камила свали ръка от рамото му и го докосна по бузата. — Толкова те обичам. Съжалявам, че ми беше ядосан.

— Не бях ядосан, бебчо. Притеснен, ала не ядосан. А сега, след като грубиянът, с когото беше...

— Татко!

Предупредителното пламъче в очите ѝ го накара да я погледне.

— Искам да ти кажа едно нещо за него. Той има потенциал.

— Ти всъщност не знаеш... — Тя млъкна и подозрително присви очи. — Това уловка ли е?

— На времето се страхувах, че някой сладкодумен хубавелко ще дойде и ще те отмъкне, преди да си се усетила, че е мухльо. Е, определено не можеш да наречеш Кейн нито сладкодумен, нито хубавелко.

— Наистина не можеш.

— А след като вече знаеш, че е мухльо, си в добра позиция — добави Рийв ѝ я разсмя. — Искам да си щастлива, Кам. Дори повече, отколкото искам да запазя моето малко момиченце изцяло за себе си.

— Ще ме разплачеш.

— Не, няма да плачеш. — Отново я привлече към себе си. — Ти си кораво момиче.

— Обичам го, татко.

— Знам. — Рийв срещна погледа на Дел през тълпата. — Горкият кучи син няма избор. Иди го вземи, миличка. И ако не ти се даде достатъчно бързо, само ми кажи. Все още ми се иска да имам повод да го изритам по задника.

— Реши ли, Дилейни?

— Какво?

Алис взе виното, което го бе помолила да ѝ донесе.

— Дали през половината нощ ще се мръщиш на Камила, или ще я поканиш на танц.

— Тя цяла вечер не е спряла да танцува и за две минути, нали?

— Това е част от нейната работа. Да не мислиш, че ѝ е приятно да танцува с този младеж с лице като пица и магарешки зъби, който през цялото време я настъпва? Върви. Танцувай с нея.

— Ако мислиш, че ще се наредя на опашка след половината от мъжете в тази зала...

— Бих казала, че си си изгубил ума — довърши Алис. — Върви, отнеми му я. Още една минутка с това тромаво момче, и ще остане саката за цял живот.

— Добре, добре. — Така представено, звучеше, сякаш ѝ прави услуга. Сякаш ѝ се притича на помощ, реши той, когато доста ясно видя как Камила трепна при поредното настъпване.

Запровира се между танцуващите, чувствайки се все по-героичен с всяка стъпка. Потупа по рамото партньора на Камила и толкова ловко зае мястото му, че сам се изненада от себе си.

— Отнемам ви дамата. — Завъртя я, преди момчето да бе успяло да го зяпне и да запелтечи.

— Това беше грубо.

— Но свърши работа. Как са краката ти?

Устните ѝ трепнаха.

— Освен няколко счупени пръста, още се държат, благодаря. Доста добре танцувате, милорд.

— Опитвам се. Ала мога да кажа същото на вас, мадам. Във всеки случай, не бих могъл да бъда по-зле от последния ви партньор. Реших, че имате нужда от почивка.

— Спасяваш дама в беда? — Тя вдигна вежди. — Два пъти за един живот. Внимавай да не ти стане навик. Каза, че ти трябват пет минути с мен, а това беше преди почти два часа. Размисли ли?

— Не. — Но вече не му беше ясно какво да прави с тези пет минути. Не и сега, когато отново я държеше в ръцете си. — Искях да... За проекта. Финансирането.

— Ах... — Прониза я разочарование. — Ако става дума за работа, ще помоля Мериън да ти насрочи среща за утре.

— Камила, исках да ти благодаря.

Тя поомекна, съвсем малко.

— Няма защо. Този проект е важен и за мен, нали знаеш.

— Предполагам, че съм го разбрал. — Трябваше само да наклони глава и устните му щяха да се озоват върху нейните. Искаше, повече от всичко искаше отново да я вкуси. Дори ако това бе за последен път. — Камила...

— Танцът свърши. — Ала очите ѝ останаха приковани към неговите, а гласът ѝ бе натежал. — Трябва да ме пуснеш.

Дел знаеше това. Съвсем точно го знаеше. Но не още.

— Трябва да поговоря с теб.

— Не тук. За бога, ако не ме пуснеш, утре името ти ще гръмне по всички вестници.

— Пет пари не давам.

— Ти не си живял цял живот с това, както аз. Моля те, отдръпни се. Ако искаш да говорим, ще излезем на терасата.

Когато той я пусна, тя се отдръпна и произнесе ясно и с най-дружелюбния си тон за пред всички наострени уши наоколо:

— Горещо е. Лорд Дилейни, бихте ли ме придружили за малко на терасата на чист въздух? И с удоволствие бих изпила чаша шампанско.

— Разбира се.

Камила го хвана под ръка и излязоха от дансинга.

— Братята ми казват, че яздите много добре. Надявам се, че докато сте тук, ще продължите да се забавлявате с езда. — Продължи да говори непринудено, докато той взе чаша шампанско от един сребърен поднос и ѝ я подаде.

— Вие яздите ли, мадам?

— Разбира се. — Тя отпи и се насочи към отворените врати на терасата. — Баща ми отглежда във фермата си коне. Цял живот съм яздила.

Няколко от другите гости бяха излезли навън. Преди Камила да бе успяла да тръгне към парапета, Дел просто я дръпна за ръката, така че виното едва не се разплиска, и я поведе към широките каменни стълби.

— По-бавно. — Тя спря пред тях. — Не мога да тичам по стълбите с тази рокля. Ще се пребия.

Той взе от нея чашата и неспокойно зачака, докато Камила грациозно повдигна със свободната си ръка бухналите поли. Когато

стигнаха долу, остави почти недокоснатото шампанско на най-близката маса и продължи да я тегли към една от градинските пътеки.

— Престани да ме дърпаш — изсъска тя. — Хората ще...

— О, я се успокой — сопна ѝ се Дел.

Камила стисна зъби, като се мъчеше да запази достойнство.

— Ще те видя колко ще си спокоен ти утре, когато клюкарските издания в десет страни започнат да повтарят името ти. Във всеки случай, аз съм с десетсантиметрови токчета и десеткилометрова пола. По-бавно.

— Аз не слушам клюки, така че няма да ги чуя как ще повтарят името ми. А ако вървя по-бавно, някой ще изскочи от някой ъгъл и ще ти измисли нещо да правиш. Или ще започне да ти се умилква. Или просто ще приказва нещо, за да може да каже, че е говорил с теб. По дяволите, искам пет минути насаме с теб.

Отговорът, който напираше на устните ѝ, спря.

Блестящите сребърни фенери осветяваха пътеката, която вече бе обляна в лунна светлина. Камила усещаше романтиката в аромата на жасмина и розите, чуваше го в пулса на морето. И на собственото си сърце.

Любимият искаше да бъде насаме с нея.

Той не спря, докато музиката не остана само като шепот в далечината.

— Камила...

Тя затаи дъх.

— Дилейни...

— Искях да... — Камила носеше лунната светлина като перли, помисли той, прекалено замаян, за да се изненада от поетичното сравнение, което му дойде наум. Кожата ѝ блестеше от нея. Очите ѝ грееха. Диамантите в косите ѝ проблясваха, напомняйки му, че зад тази елегантност се криеше огън. Опита отново: — Искях да ти се извиня за... Да ти кажа, че...

Тя не разбра кой пръв направи крачка. Едва ли имаше значение. Имаше значение единствено, че бяха в прегръдките си. Устните им се срещнаха — веднъж, втори път. Трескаво. После трети път, дълго и бавно.

— Липсваше ми. — Дел я привлече към себе си. — Господи, липсваше ми.

Думите сякаш се разливаха в нея.

— Не ме пускай. Не ме пускай да си отида.

— Не мислех, че някога ще те видя отново. — Обсипа с целувки лицето ѝ. — Нямах намерение да те видя някога отново.

— Аз отначало дори не исках да те видя — призна Камила със смях. — О, толкова се ядосах, като получих онова писмо. Онова сковано, официално, гадно писмо. „Ние от изследователския проект «Брадвил» бихме искали да изразим своята искрена благодарност...“ Идеше ми да те убия.

— Да беше видяла първата чернова. — Той се отдръпна дотолкова, че да ѝ се усмихне. — Беше доста... по-сбито.

— Вероятно щеше повече да ми хареса. — Тя обви ръце около врата му. — О, толкова съм щастлива. Бях започнала да се чудя как ще живея без теб. Сега няма да се наложи. След като се оженим, можеш да ме научиш как да чета лабораторните отчети с всичките им символи. Никога не съм можела... — Замълча, защото Дел бе замръзнал. Литналото ѝ сърце тежко и болезнено се стовари на земята. — Ти не ме обичаш. — Гласът ѝ бе тих и насилено спокоен. Камила се измъкна от прегръдките му. — Ти не искаш да се ожениш за мен.

— Хайде малко да забавим нещата, а? Женитба... — Гърлото му се сви при тази дума. — Да разсъждаваме логично, Камила.

— Разбира се. Добре, хайде. — Сега гласът ѝ бе ужасяващо любезен. — Защо не започнеш първо ти?

— Има... Има много причини — започна той, трескаво опитвайки се да проясни обърканото си съзнание достатъчно за дълго, за да може да мисли.

— Много добре. — Тя скръсти ръце. — Причина номер едно?

— Престани. Просто престани. — Дел закрачи по пътеката, после обратно. — Аз имам много напрегната и отнемаща време професия.

— Да.

— Когато съм на разкопки, обикновено живея във фургон, в сравнение с който къщата ми прилича на петзвезден хотел.

— Да?

Той се озъби, ала в последния момент успя да преглътне гнева си.

— Не можеш да стоиш тук, с този палат зад гърба си и с тази проклета корона на главата си, и да ми казваш, че не виждаш проблем.

— Значи причина номер едно е различният ни начин на живот и отделните ни отговорности.

— С две думи, да. Ясно изписани върху короната и стъклените ти пантофки.

— Стъклени пантофки? — Това преля чашата. — Така ли ме виждаш, мен и живота ми? От един бал на друг с вълшебната каляска от тиква? В света на моите стъклени пантофки аз имам не по-малко важна роля, отколкото ти с твоите работни обувки.

— Не казвам, че нямаш. Там е целият проблем. — Дел дръпна официалната си вратовръзка и я смъкна. — Аз не се занимавам с това. Не мога да се издокарвам като пингвин всеки път, когато се обърна, защото ти имаш обществени задължения. Но на теб ти трябва някой, който би го правил. Аз не искам от теб да захвърлиш диамантите си и да живееш в лагер на края на света. Това е глупост. Никога нищо няма да излезе.

— Точно тук грешиш. Баща ми беше полицаи, който искал да се занимава с фермерство. Който искал, повече от всичко друго, спокойствие и тишина, и да работи върху земята. Майка ми била... Майка ми е принцеса. Когато се запознали, тя била стопанката тук. След като майка ѝ починала, мама поела задълженията на домакиня, на посланик, на символичната женска част от управлението на страната. Ала виждаш ли, те се обичали, затова намерили начин да си дадат един на друг това, от което имали нужда, да приемат отговорностите и задълженията, които всеки носел със себе си, и да създадат един общ живот. — Камила вдигна глава и очите ѝ светнаха. — Те ме карат да се чувствам горда. И аз съм твърдо решена да бъда такава жена, каквато е майка ми. Но ти, с твоите извинения и жалки причини, не си и наполовина мъж колкото баща ми. Той е имал смелостта, волята и чувството. Татко не се плаши от короната, защото уважава и разбира жената, която я носи. — Вдигна отново полите си. — Аз бих могла да живея в твоя фургон и въпреки това да бъда принцеса. Никога нямаше да пренебрегна задълженията, които имам към моето име... И към твоето. Ти си този, който се съмнява, че може да живее в този дворец и въпреки това да бъде мъж.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Едно нещо мразеше най-много. Тя бе права. Под всички причини и уловки и усложнения той бе... Е, не му харесваше думата уплашен. Скептичен, реши Дел, докато крачеше из градината, както бе свикнал да крачи из своята гора във Върмонт. Отнасяше се скептично към идеята да се свърже с една принцеса.

През седмиците, през които бяха разделени, следеше новините. Виждаше името ѝ и лицето ѝ, тиражирани от медиите, четеше историите за личния ѝ живот, предположенията за любовните ѝ връзки.

Знаеше много добре, че няма и не е имала бурна любов с един френски актьор, както тръбяха всички статии. През това време бе прекалено заета с любов с един археолог полуамериканец.

Освен това всеки, който я познаваше, можеше да види, че актьорът не бе нейният тип. Бе прекалено излъскан като за Камила.

И това бе част от проблема. Историите, инсинуациите, откровените измислици в по-голямата си част се пишеха от хора, които не я познаваха. Които не разбираха колко упорито бе готова тя да работи, не разбираха любовта ѝ към майчината ѝ страна. Голямата ѝ любов към семейството ѝ и неговата към нея.

Те виждаха един образ. Същия, който той бе оставил да го заслепи.

Но, по дяволите, тази жена толкова бързо бе стигнала от една възможна, вероятна връзка до брак, че сякаш му заби един в зъбите. Не му бе дала време да се осъзнае.

Всичко или нищо с нея, помисли Дел мрачно, пхна ръце в джобовете си и обобщи ситуацията.

Първо, той най-после разбира, че е влюбен в нея, после го удря между очите фактът, че го е лъгала. Докато успее да проясни зрението си от този удар, Камила отдавна си е заминала. Какво от това, че той ѝ бе казал да си отиде?

Сега, след като е осъзнал, че всичко това е напълно невъзможно, тя трябва да стои тук и да изглежда като нещо от сънищата и мечтите, и да му показва какво точно губи. И точно когато той започва да мисли, че може би, може би с време и усилия биха могли да си върнат това, което са имали, Камила го забива в зъбите с брак.

Да бе, закарай я за един месец във фургон във Флорида, дай й няколко тропически бури, кал до коленете, буболечки колкото бейзболни топки, и...

И тя би била страхотна. Дел спря наред крачка. Би била фантастична. Бе жена, която можеш да изтърсиш навсякъде, във всякаква ситуация, и Камила въпреки всичко щеше да намери изход. Просто щеше да продължи да работи, да дълбае, да се блъска, да ръчка, докато намери изход.

Защото бе Камила.

Бе се влюбил в това, осъзна той. Преди да се влюби във външния вид, в стила, в огъня, бе изгубил ума си заради непоколебимата й решимост да намери отговорите.

А той позволяваше на някаква дребна подробност като кралска кръв да се изпречи на пътя му.

Искаше жената, а принцесата вървеше в комплект с нея. Не беше и наполовина мъж колкото баща ѝ? Липсваше му смелост, воля? Нямаше романтика?

Щеше да ѝ даде такава романтика, че да си изгуби стъклениите пантофки.

Обърна се и почти тичешком измина половината път обратно към балната зала, преди да се спре. Това бе точно от нещата, които трябваше да избягва. Ако тази връзка имаше някакъв шанс да се получи, трябваше първо да мисли и после да действа. Ако един мъж влети на дворцовия бал, метне принцесата през рамо и я повлече навън, с това щеше да спечели и на двама им точно популярността, която тя мразеше.

И най-вероятно накрая щеше да се озове в някой тъмен влажен зандан.

Това, което трябваше да направи, бе си да изработи ясен и разумен план... И да го изпълни, когато няма да има свидетели.

Затова седна на една мраморна пейка и започна да прави точно това.

Взе въже от конюшната. Имаше моменти, бе принуден да признае, когато се оказваше удобно да е виконт. Работниците в конюшната бяха прекалено възпитани, за да задават въпроси за ексцентричностите на лорд Дилейни.

Трябваше да изчака, докато последният валс свърши и гостите се разотидат — в леглата си или от другата страна на дворцовите порти. Това му даде само повече време да подготви всичко... И да се чуди какво ще правят родителите му, ако си счупи глупавата глава.

Вече знаеше коя е нейната стая. Лесно успя да го измъкне от Адриен. Можеше да бъде само благодарен, че прозорците й гледаха към градината, където имаше много сенки. Макар да се съмняваше, че някой страж, обикалящ наоколо, щеше да се оглежда за мъж, увиснал на въже няколко етажа по-нагоре.

Дори когато този мъж изруга яростно, след като се залюля и се фрасна по лице в белите каменни стени. Спускането с въже от парапета на теория изглеждаше много по-лесно, отколкото се оказа на практика. От работата си имаше доста опит в това, ала спускането по сграда през нощта бе доста по-трудно. Студената реалност бе, че сега се полюляваше от вятъра с ожулени кокалчета и опънати нерви.

Нямаше кой знае какво против височината, стига да не се замислеше за възможността това да бе последното, което щеше да види. И всичко това, мислеше Дел, докато се опитваше да закрепи крака си на каменния парапет на балкона, защото бе засегнала самолюбието му.

Просто не можеше да изчака до сутринта. О, не, каза си, когато кракът му се подхлъзна и той отново се залюля. Това би било прекалено лесно, прекалено обикновено. Прекалено нормално. Защо трябва да проведеш един цивилизован разговор посред бял ден и да кажеш на жената, че я обичаш и искаш да се ожениш за нея, когато можеш да направиш нещо наистина глупаво, като да се самоубиеш на тухлите под прозореца на спалнята й?

Това показваше колко си решителен.

Успя да се закрепил на парапета и си пое въздух. А засилващият се вятър довя бодър септемврийски дъжд.

— Идеално. — Дел погледна към небето. — Това е върхът на всичко.

Когато дъждът изведнъж стана пороен, той се залюля отново, отблъсна се леко от стената и започна да се спуска към личната тераса на Камила.

В момента, в който стъпи с благодарност на твърд камък, над морето избухна първата светкавица. Дел започна да се бори с възела на просмуканото от вода въже, с което се бе овързал. Отне му две минути да се освободи. Пусна въжето, отметна мократа коса от очите си и се запъти към вратата на терасата.

И откри, че бе заключена.

За момент само се вторачи в нея. Защо, по дяволите, бе заключила вратата на терасата си? Бе на третия етаж, в дворец със стражи навсякъде.

Колко често някой идиот се спускаше по стената и кацаше на терасата й?

Бе дръпнала и завесите, така че не можеше нищо да види. Замисли се с какво удоволствие би изритал вратата и му стана весело.

Имаше определен стил в това. Определено изящество. Което обаче щеше да отиде на кино, когато алармите започнеха да вият.

И ето, сега стоеше на балкона, мокър като удавен плъх. И единственият начин да влезе бе да почука.

Това бе отвратително.

Затова по-скоро заблъска, отколкото почука.

Вътре Камила използваше една книга като извинение да не спи. Всъщност, на всеки петнадесетина минути наистина прочиташе по едно изречение. През повечето време отново и отново въртеше в съзнанието си един-единствен факт.

Бе оплескала всичко.

Не можеше да го заобиколи. Когато погледна цялата картина от разстояние, Дел бе реагирал точно както бе очаквала да реагира. Изведнъж бе решила, първо със сърцето си, че женитбата се разбира от само себе си.

Тя би била обидена, ако той бе този, който го бе решил.

Дали любовта правеше всеки глупав и небрежен, или само нея?

Камила въздъхна и без особен интерес обърна страницата на книгата. Бе объркала всичко, още от самото начало. О, Дел ѝ бе помогнал. Бе толкова... Как го бе казала майка му? Дебелоглав. Бе толкова дебелоглав... Но тя обичаше това в него.

Обаче вината си беше изцяло нейна.

Не бе откровена с него и сега причините ѝ се струваха неубедителни и егоистични. Неговият гняв и, да, неговата обида, толкова я бяха стреснали, че тя бе подвила опашка и бе избягала, вместо да държи на своето.

После той бе дошъл при нея. Толкова ли бе потънала в самосъжаление, та да не признае, че независимо колко го бяха натискали, Дел никога не би дошъл в Кордина, ако не искаше да я види?

Дори тази вечер той бе направил една стъпка. Вместо в отговор и тя да направи една, направо бе скочила. Бе приела за гарантирано, че Дел просто ще направи каквото очаква от него. Очевидно бе прекалено свикнала хората да правят така. Не беше ли това една от причините да си вземе отпуск от принцеса? Нищо ли не бе научила от седмиците, през които беше просто Камила?

Не само бракът бе това, което го стресна. Бе всичко останало, което вървеше в комплект с него. Тя затвори очи. Нищо не можеше да направи за това. Нищо не би направила, дори да можеше. Семейството, кръвта, произходът ѝ бяха съществена част от нея.

И въпреки това не би искала мъж, който не би приел сложността и многостранността на нейния живот. Не можеше да обича мъж, който да харесва да бъдат преследвани от пресата.

И какво оставаше при това положение? Оставаше сама, помисли Камила и огледа красивата си самотна стая. Защото бе отблъснала единствения мъж, когото обичаше, единствения мъж, когото желаше, като прекалено скоро бе поискала прекалено много.

Не. Тя с трясък затвори книгата. Нямахте да приеме това. Избяга от къщата, защото прие поражението. Нямахте отново да постъпи така. Трябваше да има решение. Трябваше да има компромис. Тя щеше... Не. Пое дълбоко въздух. Те щяха да го намерят.

Отметна завивките. Още сега щеше да отиде в стаята му, реши Камила. Щеше да се извини за нещата, които му бе казала, и да му каже... Да го попита дали имаше начин да започнат отново.

Преди да бе успяла да скочи от леглото, бумкането по вратата на терасата я отхвърли обратно назад. Сърцето ѝ заседна в гърлото. Стисна като оръжие сребърния свещник от началото на осемнадесети век от нощното шкафче и бе на път да грабне слушалката на телефона, за да повика охраната.

— Отвори проклетата врата! — Чу как гласът му изгърмя, последван от яростен удар.

Изненадана, отиде до вратата, все още стискайки импровизираното си оръжие, и дръпна завесите.

Видя го на светлината на една светкавица. Вбесеното лице, мократа коса, просмукания от дъжда смокинг. За момент не можа да направи нищо, освен да се вторачи в него с отворена уста.

— Отвори проклетата врата — повтори той високо. — Или ще я изритам.

Прекалено потресена да направи каквото и да било друго, тя непохватно започна да се мъчи да отключи. После залитна три крачки назад, когато Дел рязко разтвори вратата.

— Какво? — успя да изграчи тя пресипнало, докато той стоеше, гледаше я, а от него върху безценния килим капеше вода.

— Искаш романтика, сестричке. — Грабна свещника от вцепенените ѝ пръсти и го захвърли настрани. Изглеждаше му прекалено тежък, за да рискува да ѝ го остави, а и бе получил достатъчно рани като за една нощ.

— Дел! — Той пристъпи напред и Камила направи още две крачки назад. — Дилейни... Как... Ръката ти кърви.

— Искаш воля? Искаш приключения? Може би и малко лудост? — Сграбчи я за раменете и я повдигна, така че тя се изправи на пръсти. — Как ти харесва това?

— Целият си мокър — бе всичко, което Камила успя да каже.

— И ти се опитай да се спуснеш в проливен дъжд по стената на замък, да видим дали няма да си мокра.

— Спуснал си се? — Тя почти не осъзнаваше, че я бута през стаята. — Спуснал си се по стената? Да не си си изгубил ума?

— Точно така. А знаеш ли какво получава един мъж, когато разбие стените на замъка? Получава принцесата.

— Не можеш просто да...

Ала той можеше. Камила много скоро разбра, че Дел можеше. Преди да бе успяла да се свести от шока, горещите му устни бяха върху нейните. А шокът нямаше шанс да се бори с желанието. Когато я повлече — боже господи! — към леглото, тя цялата се разтрепери.

Бе мокър, кървеше и беше бесен. И целият бе неин. Камила обви ръце около врата му, вплете пръсти в прекрасната му капеща коса и с радост му предложи бойните трофеи.

Устните ѝ се раздвижиха под неговите, отвърщайки на яростната целувка с цялото щастие, с целия копнеж, който бушуваше в нея.

Бурята нахлу през отворените врати. Камила го пусна, колкото да смъкне просмуканата му риза. Тя се приземи с плясък някъде.

Дел бе изненадан, че дрехите просто не вдигаха пара върху гърба му. Огънят на гнева бледнееше пред огъня, който Камила разпалваше в кръвта му. Толкова мека, толкова уханна, толкова преизпълнена с желание. Сега лицето ѝ бе мокро от дъжда, който бе донесъл със себе си. Можеше да го оближе — и цялата нея — като сметана.

Зарови лице в шията ѝ.

— Искам те, по дяволите. Не мога да го преодолея.

— Тогава взemi ме — прошепна тя, докато ръцете му я обхождаха. — Взemi ме. — Той вдигна глава и я погледна. Очите ѝ бяха потъмнели, тъмnozлатисти като на котка. Ръцете ѝ се вдигнаха да обхванат лицето му и Камила му се усмихна: — Толкова дълго съм те чакала. И дори не съм го знаела. — За да го докаже, привлече устните му обратно към своите.

Всичко, което изпитваше към нея, за нея, от нея разцъфна в тази целувка. Тя се разтрепери и от тихия стон, който се надигна в гърлото ѝ, пулсът му забумтя.

Дългата ѝ бяла шия го очароваше. Силната форма на раменете ѝ бе истинско чудо. Вече мокра от дъжда, тънката нощница прилепваше предизвикателно към тялото ѝ. Дел спусна устни и длани първо по мократа коприна, после по горещата влажна плът под нея.

Камила се движеше под него. Грациозна извивка, бързо потръпване. Отначало бавно, като само вкусваше, той изследваше, завладяваше. Възбуждаше. Когато дишането ѝ стана накъсано, когато очите ѝ се притвориха, я вдигна на колene и се нахвърли върху нея.

Издигна я толкова бързо от тихо удоволствие до яростно желание, че тя се обърка. Потъна в него. Твърдите му ръце, които

преди бяха толкова божествено нежни, сега бяха еротично груби. Камила се изви като лък назад и се отдаде на гладните му устни. Простена името му, когато Дел разкъса разума ѝ на парчета.

Полудя в ръцете му и започна да дърпа и къса дрехите му. Коленичили на леглото, се притиснаха плът към плът, сърце към сърце.

Още веднъж, на светлината на светкавицата, очите им се срещнаха. Задържаха се. В неговите най-послед тя видя всичко, което имаше нужда да види. И тя бе тази, която го взе в себе си. Обви крака около него, докато и двамата започнаха да треперят.

— Je t'aime. — Каза го достатъчно ясно, макар че тялото ѝ се тресеше. — Обичам те. Нищо не мога да направя със себе си.

Преди да бе успял да отговори, устните ѝ бяха върху неговите. Всичко, което бе останало от самообладанието му, се срина. А когато Камила се затвори около него, той погълна нейния вик на удоволствие и избухна в нея.

— Камила... — В съзнанието му нямаше нищо, освен името ѝ. Плъзна се надолу и се сгуши между гърдите ѝ.

Усети как пръстите ѝ гаят косите му и не искаше нищо друго, освен да затвори очи и до края на живота си да остане така, потънал в нея.

Но погледът му се насочи към терасата... И към дъжда, който весело нахлуваше през отворената врата и се просмукваше в пода и в килима.

— Не затворих вратата. Започваме да се наводняваме. Стой тук.

Тя го гледаше лениво как става. Ала когато понечи да прекоси стаята, Камила скочи от леглото.

— Не! — Грабна халата, праметнат на извитата облегалка на стола ѝ. — Някой може да види. — Облече се, пристегна целомъдрено колана и сама отиде да затвори.

Самообладание, мислеше той, докато я гледаше как спуска завесите. Дори сега. Една принцеса не можеше да се разхожда гола пред прозореца, дори пред своя собствен. И определено не можеше да позволи на един мъж да го прави.

Камила се обърна и видя, че Дел я наблюдава замислено.

— Стражите... Гостите... — подзе тя и сведе поглед. — Ще донеса кърпи.

Когато Камила отиде в съседната баня, той изтръска мокрите панталони от смокинга си. Бяха съсипани, реши Дел, и щяха да са страшно неудобни. Но ако щяха да имат разговор, искаше да има върху себе си нещо.

Тя се върна, коленичи и започна да бърше пода. Това го накара да се усмихне, защото си я спомни в къщата.

— Трябва да бъда практична, Дилейни.

Като чу напрегнатия ѝ глас, той се намръщи.

— Разбирам.

— Разбираш ли? — Камила се мразеше, задето ѝ се доплака.

— Да, разбирам. И се възхищавам от начина, по който успяваш да бъдеш практична, самостоятелна и в същото време царствена. — Тя бавно вдигна глава, седна на колене и изненаданото ѝ изражение бе достатъчно да го накара да пхне ръце в мокрите си джобове. — Възхищавам се от теб — повтори Дел. — Не ме бива с думите, с такива думи. По дяволите, за идиот ли ме мислиш? Мислиш ли, че не разбирам как ти се налага да жонглираш, на теб и на цялото ти семейство, за да бъдете това, което сте, и в същото време да имате някакъв свой живот?

— Не... — Тя отново отмести поглед, вдигна мокрия килим и избърса пода под него. — Не мисля, че си идиот. Ти разбираш... Доколкото можеш. Може би повече, отколкото би могъл друг. Мисля, че затова сме донякъде наравно.

— Защо не ме гледаш, когато говориш с мен?

Камила стисна устни, като се бореше да запази самообладание. Ала когато отново вдигна глава, погледът ѝ бе спокоен.

— Трудно ми е. Извини ме за момент. — Стана и изправена като войник отнесе мокрите кърпи в банята.

Жените, каза си той, са опасна работа. Тя се върна, отвори едно малко шкафче и извади бутилка.

— Мисля, че малко бренди ще помогне. Не бях права — започна Камила и наля две чашки. — Тази вечер в градината. Не бях права да ти наговоря тези неща. Извинявам се.

— О, я престани. — Загубил търпение, Дел грабна чашката от ръката ѝ.

— Не можеш ли поне да се преструваш на любезен?

— Не и когато говориш глупости. Ако искам извинение, ще ти кажа. — Щеше да го принуди той да ѝ се извини, по дяволите. Не беше ли това типично в неин стил? Макар да не му се искаше, отпи една голяма глътка от брендите. — Когато не си права, ще ти го кажа. — Обърна се разгневено към нея. — Ти ме обиди. — Вбесяваше го да го признае.

— Знам. Нещата, които ти казах...

— Не това. Това само ме нервира. — Прокара ръка през косата си. — Ти ме излъга, Камила. Или почти. Аз бях започнал да разчитам на теб. И нямам предвид, за да чистиш след мен. Бях започнал да мисля за теб... За нас по един определен начин. И после истината изведнъж ме удари в лицето.

— Не се държах добре. Беше егоистично... Аз бях егоистка — поправи се тя. — Искях малко време да бъда самата аз, после исках повече време. Просто избягах. Казвах си, че това не е бягство, ала то си беше. През последното лято изведнъж стана много тежко. Не можех...

— Просто да бъдеш самата себе си?

— Не можех просто да бъда — промълви Камила. — През лятото имаше една случка с пресата. Предполагам, нищо повече, нито помалко, отколкото толкова много други през последните няколко години. Но ми се трупаше, докато изведнъж просто ми дойде прекалено много. Не можех да ям, не спях добре, не можех да се съсредоточа върху това, което трябваше да правя. Аз...

— Не, не спирай. Кажи ми.

— Тази случка — обясни тя предпазливо — не беше толкова различна от другите. Ала докато се случваше, се чух как пища. Вътрешно. Помислих... Разбрах, че ако не се махна за малко, следващия път, когато се случи, няма да пища само вътрешно. Страхувах се, че беше нещо като срыв.

— Камила, за бога!

— Трябваше да поговоря със семейството си. — Тя го погледна, защото долови неизречения въпрос в тона му. — Те щяха да ме разберат, да ме подкрепят, да ми осигурят време и място. Но просто не можех да се насиля да призная такава слабост. Бедната Камила, която бе получила всички привилегии в живота, че и повече, безусловната любов на близките си, изведнъж се оказва прекалено нежна, прекалено

крехка, за да се справи с отговорностите и задълженията, свързани с нейния ранг и обществено положение.

— Бабини деветини.

Изразът я поразсмя. И я успокои.

— Тогава не ми се струваше така. Чувствах се отчаяна. Губех себе си. Не знам дали можеш да го разбереш, защото ти се познаваш толкова добре. Ала аз се чувствах гонена и преследвана, а в същото време толкова не бях сигурна коя съм аз, какво искам да направя с живота си, извън това, което се очаква от мен, извън дълга. Нямах страст към нищо, а това означава една ужасна празнота.

Дел си го представяше — напрежението, изискванията, железните нерви, които са й били необходими, за да бъде тази, която бе. Смелостта, помисли той, да се отскубне от всичко това, за да намери жената в себе си.

— И затова замина с два куфара и една кола под наем, за да я намериш?

— Повече или по-малко. И я намерих, макар че, както казах, накрая се държах лошо.

— Ние се държахме лошо — поправи я Дел. — Бях се влюбил до уши в теб, и изведнъж си помислих, че ти си някакво ексцентрично богато мамино дете, което има някакви неприятности. Когато разбрах, реших, че си ме използвала да се позабавляваш.

Тя пребледня.

— Никога не е било...

— Сега го знам. Знам го. Изпитвах към теб такива чувства, каквито никога не съм изпитвал към друга жена. Бях решил да ти го кажа... И тогава дойдох в кухнята и те чух да говориш по телефона.

— С Мериън. — Камила затвори очи и въздъхна дълбоко. — Моментът можеше да е и по-лош — каза тихо. — Изненадана съм, че не ме изхвърли физически.

— Помислих си го. — Той изчака очите й да се отворят отново и срещна погледа й. — Беше ми по-добре, когато се самосъжалявах. Отне ми известно време да започна да се замислям какво ти е на теб. Хората, пресата, протоколът. Доста е тежко.

— Не е чак толкова лошо. Просто понякога трябва да...

— Да дишаш — довърши Дел.

— Да. — В очите й запариха сълзи. — Да.

— Не го прави. Не мога да водя разумен разговор, ако започнеш да цивириш. Слушай, сериозно говоря. Престани с тези сълзи. Затвори кранчето. Никога не съм казвал на жена, че я обичам, и съм сигурен, че няма да го направя за пръв път, докато тя реве.

— Аз не рева. — Но в нея се надигна радост и гласът ѝ премина в ридание. Камила отвори едно чекмедже, извади поръбена с дантела кърпичка и изтри сълзите си. Искаше ѝ се да заговори отново, ала този път знаеше, че трябва да мълчи. — Е, кажи ми го.

— Ще стигнем и дотам. Ти не си крехка, Камила.

— Не, по принцип не.

— Диамантът в короната на Кордина. Попрегледах някои списания — обясни той, когато тя го зяпна. — Диамантът трябва да е твърд, за да блести. Ти си твърда.

— Това — успя да изрече Камила — е най-ласкателното нещо, което някога си ми казвал.

— Защото си свикнала мъжете да ти казват, че си красива. Освен това ми харесва семейството ти.

— Семейството ми?

— Да. Майка ти е удивителна жена. Харесват ми братята ти, братовчедите ти. Още не съм разбрал със сигурност защо, но ми харесват. А сестра ти е направо сладка. — Дел замълча. — Казах го в добрия смисъл.

— Да — поусмихна се тя. — Много е сладка.

— Лелите, чичовците ти са интересни хора. Възхитителни. Предполагам, че оттам си го наследила. Имам някои проблеми с баща ти. Но предполагам, че ако аз имам дъщеря и някой мъж... Ами, естествено е да му се иска да ме изрита по задника, задето съм сложил ръка на нещо, което е негово.

— Той те харесва.

— Би му харесало да ме опече на бавен огън.

— Мисли, че имаш потенциал.

Дел изсумтя, закрачи, после я погледна.

— Наистина ли?

— Да. Разбира се, ако ме направиш нещастна, този бавен огън още може да се уреди. Ала нямам намерение да те насилвам.

— Ти си умно момиче, принцесо. Остър, сексапилен ум. Бих могъл да преживея това твое лице, но умът ти ме държи на въдицата.

— Той посочи към дебелата книга по археология на нощното й шкафче. — Значи си започнала да се интересуваш?

— Да. Искам да уча. Наистина ми беше много приятно да работя с теб.

— Знам.

— Намирам работата много увлекателна. Не само заради теб, нали знаеш. Искам да уча преди всичко заради себе си. Аз имах нужда от нещо за себе си. Нещо, което да ме тегли отвътре. Нещо повече от това, което се очаква от мен, което трябва да се очаква от мен заради положението ми. Исках да намеря своята страст и благодарение на теб я намерих. Уреждам да замина с доктор Лезуер по един проект във Франция.

— Да, Долния палеолит. — Дел сви рамене. — Той е добър. И го бива и за учител. Търпелив е. Аз не съм. Сигурно би било по-лесно да работиш с него. Но пък би било жалко да не продължиш с „Брадвил“.

Камила пое дълбоко въздух:

— Да не би да ми предлагаш да се включа в проекта?

— Мислех си да подготвя един нов фургон. Старият вече е за боклука. И трябва да прегледам доста лабораторна работа. Вероятно би било практично да се наеме къща близо до университета. Може би да се купи нещо.

Напрежението в гърдите ѝ бе нетърпимо. Бе чудесно.

— В нашето семейство има разбирането, че когато някой прави кариера или има лични ангажименти, неговите задължения могат да се съобразят с това. Кажи ми.

— Слушай, ще мърморя всеки път, когато трябва да се напъхам в някакъв официален костюм... А всеки път, когато го правя, ти сигурно ще хвърляш в лицето ми собствената ми титла. — Дел се приближи към нея.

— Естествено.

— Ала аз ще нося моята част от товара, който ти ще донесеш, а ти ще носиш своята от моя товар.

Тя за миг затвори очи.

— Да не би да ми предлагаш да се о...

Той я прекъсна с едно бързо изръмжаване.

— Хубава си, нали? — Улови лицето ѝ в ръце. — Невероятно си хубава. Знаеш ли какво, не ме интересува колко пъти това твое лице ще

се появява по списанията. Не ме интересуват и клюките и глупостите, които пише вътре. Тези неща нямат значение за мен. Ние знаем кои сме.

Сълзите заседнаха в гърлото ѝ, заблестяха в очите ѝ. Нищо, нищо, което би могъл да каже, не би ѝ показало по-ясно, че Дел вярва в нея.

— О, Дилейни...

— В момента нямам пръстен, който да ти дам.

— Аз не държа на това.

— Аз държа. — Странно, помисли той, когато вдигна ръката ѝ и се вгледа в изящните ѝ пръсти, че това ще му се струва важно. — Искам да носиш моя пръстен. — Очите му се насочиха към нейните.

— Ако не искаш отново да се разплача, ще побързаш.

— Добре, добре. Опитай се да дадеш на жената малко романтика...

— Това, че се спусна по стените на двореца, май е всичката романтика, която мога да понеса за една нощ. Все пак благодаря.

Дел се засмя:

— Луд съм по теб. По всичко в теб, но особено по острия ти език.

— Това е прекрасно. Ала вероятно мога да издържа още малко романтика, ако успееш.

— Обичам те. — Той отново улови лицето ѝ в длани. Този път, когато една сълза се изтърколи по бузата ѝ, нямаше нищо против. — Камила, обичам това, което си, обичам това, което сме заедно. Обичам жената, която миеше пода ми в къщата, и обичам жената, с която танцувах валс тази вечер.

В нея се разля радост.

— И двете страни на тази жена обичат всички твои страни. Ти ме правиш щастлива.

— Омъжи се за мен. Създай живот с мен. Той няма винаги да бъде удобен, но ти обещавам, че няма да бъде скучен.

— Ще се омъжа за теб. — Тя го целуна леко по бузата. — И ще работя с теб. — И по другата. — Ще живея с теб. И ще те обичам. Винаги — прошепна, когато устните им се срещнаха.

— Върни се с мен. — Дел я привлече към себе си и я прегърна. — Ще уточним подробностите, какво трябва да се свърши. Не искам

да замина без теб.

— Добре. Ще го уредя. — Стисна го по-здраво. — Ще го уредим.

— Ще намеря малко време... Колкото трябва, за да направим каквото трябва да направим.

— Не се безпокой. — Тук, помисли Камила, бяха нейната страст, нейното удоволствие и нейната любов, всичките съчетани в едно. — Ще се справим. Когато има въпрос, ще намираме отговор.

Тя облегна глава на рамото му и се усмихна, когато усети, че устните му докосват косите ѝ. Най-важният въпрос, помисли Камила, бе зададен. И бе получил отговор.

Издание:

Нора Робъртс. Диамантът в короната

Американска. Първо издание

ИК „Коломбина прес“, София, 2003

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-706-111-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.